

ZABRANJENO ZNANJE



Petko Nikolić Viduša
Kitchener, On, Canada, 2015



Copyright © 2015. by Petko Nikolić

Na koricama: Časni krst na nebeskom prestolu o Vidovdanu.

Ova publikacija u cjelini ili u dijelovima ne smije se umnožavati, preštampavati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom bez dozvole autora, niti može biti na bilo koji drugi način ili bilo kojim drugim sredstvom distribuirano ili umnožavano bez odobrenja autora.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržava autor.

SADRŽAJ

<i>Protivnicima istine</i>	6
<i>Ideologija</i>	6
<i>Godina u vinčanskim simbolima</i>	7
<i>Ista vjera ili Božje providenje</i>	9
<i>Mašice</i>	48
<i>Božanstvo sa jelenjim rogovima</i>	53
<i>Kernunos</i>	54
<i>Sunčev prehrišćanski krst</i>	58
<i>YO = JU = Svjetlo = Bog</i>	61
<i>Molitva Suncu</i>	62
<i>Simbolika trougla</i>	69
<i>Božje svevideće oko</i>	72
<i>DVD = David</i>	74
<i>Odin – jedan koji hoda</i>	75
<i>Latinično slovo “G”</i>	77
<i>Mitra je Mitar – Miro</i>	80
<i>Mitrovdan, Mitar i Mitra</i>	81
<i>Arijevc</i>	82
<i>Vinčanski kalendar</i>	83
<i>Kalendar iz ranog bronzanog doba</i>	87
<i>Natpis na vatinskom pršljenku</i>	91
<i>Srbska slova u praistoriji</i>	96
<i>Natpisi na urnama (15-13. vijek st. ere)</i>	98
<i>Ra – najstarije ime Sunca</i>	100
<i>Duni, vjetre, malo sa Neretve...</i>	106
<i>Keltska sjekira sa natpisom “IYI”</i>	107
<i>Još jedna druidska stolica u Srbiji</i>	109
<i>Vatra, Atro, Siva (Oesho) i Esus</i>	110
<i>Ilirija i Iliri</i>	111
<i>Bog Il (El)</i>	113
<i>Kameni krug na Glasincu</i>	115
<i>Druidski hram u Hercegovini</i>	116
<i>Jav i Java</i>	118
<i>Krestjansko dvovjerje</i>	119
<i>Srbi prije hrišćanstva</i>	121

Lipa 122
Natpis na stečku 123
Svarog i Svarožić na fresci u Gračanici 124
Božja čestica boson 126
Kolo 127
Znak "II" sa tačkom u sredini 130
Krkavški kamen – stećak u Sloveniji 134
Kamen u ruci i ruka u kamenu 135
Juraj (Jarilo) 136
Germa, German i žer 137
Kalendar u kamenu trške crkve 139
Značenje srbskog grba 143
Grad Sarmatija u Srbiji 148
Mica (Trika) 149
Pura 151
Grah i pasulj 152
Mrgalj 152
Las – laskat – bleskat 154
Srbski Stounhendž 157
Sarmati, arhanđel Raguel i zmaj 159
Ovo nije slučajnost 161
O svjetlosnom traku i imenu Tračana 162
Sabazios – Bog Sava 165
Keltsko-tračka boginja Thana (Dana) 176
Tračka boginja Bendis 178
Tračani nisu Tirasovi potomci 180
Nije Serbona, nego Germetita (Jarovita) 183
Epona i podunavski konjanicima na stećcima 188
Kadmo je Sunce 198
Moezija 203
Dardanija 205
Nebrod – Nino Belov 206
Lud, Bizajon i Bizant 212
Srbsko pismo prije Ćirila i Metodija 215
Srbske bijele kape 217
Apostol Pavle – začetnik Inkvizicije 218
Svako zlo religije u ime Boga čine 220

Hilandar i "loza svetog Simeona" 222
Krsna slava, krsni hljeb i Višnji Bog 223
Brisanje istorije nožem 227
Nemanja nije umro kad je umro 230
Jeresi Svetog Save 231
Nemanjići i papa Inoćentije III 237
Bilinopoljska izjava Kulina bana 238
Car Dušan bio oženjen od Nemanjića 241
Porijeklo kneza Lazara 248
"Kneževa večera" i srbska blokada mozga 249
Orion i Preobraženje 252
Saone 253
Kres, Kresnik i Krestos 254
U hrišćanstvu simboli hinduizma i budizma 262
Kantica sa vodom života 267
Ko je biblijski Lučonoša 268
Jest, Sunca mi 270
Pripovijest o Ševi 271
Grehota i duša 272
Crkva nije obilježavala Badnji dan 274
Božić i hodanje oko sofre 277
Još ima stećaka širom Srbije 279
Bijele poklade u Lozoviku, Srbija 281
Poludio srbski narod 284
O Autoru 289

PROTIVNICIMA ISTINE

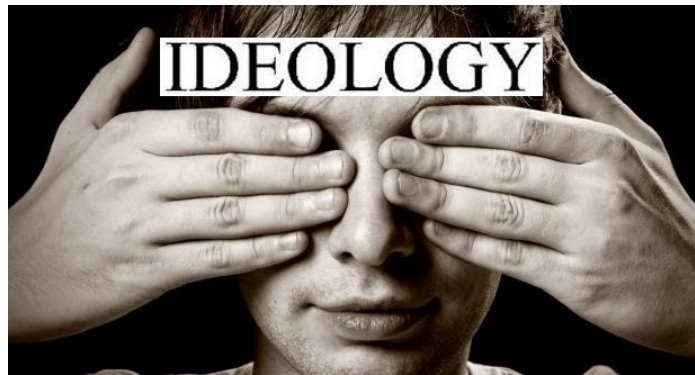
Živio jedan mladi čovjek u polju pod planinom na koju je bilo zabranjeno penjati se, jer je to bila zabranjena sveta planina. Od onih koji se nikad nisu usudili popeti na vrh planine slušao je fantastične i strašne priče o planini i svijetu iza nje. Priča je za sve morala biti istina u koju niko posumnjati nije smio.

I u svojim zrelim godinama naumi on da se popne na planinu i da provjeri da li su te priče o planini istinite. I jednog dana popne se na vrh planine i vidje da ništa nije onako kako su mu pričali. Razočaran riješi on da se ne vraća među lažljivce, nego odluči da siđe u onaj nepoznati svijet s druge strane planine, nadajući se da su tamo ljudi pošteni i razumni.

I siđe s planine među te ljude i počne im kazivati kako izgleda planina i šta je sve na planini vidio. Ali ga oni napadoše rugajući mu se i prijeteći mu, jer su i oni imali svoju tabu-priču o svetoj planini i niko se sumnjom toj priči nije smio suprotstaviti. I oni potjeraše čovjeka drvljem i kamenjem i on kud će-šta će, pobježe natrag u planinu. Planina ga primi i sakrije i on tu na miru provede ostatak svog dugog života daleko od nerazumnih ljudi i njihovih laži.

Gospod reče: *"Kazaću sakriveno od postanja svijeta."* Eto, došlo vrijeme da se mnoge laži razobiče i da istina na vidjelo dana izađe. Ko se istini protivi, Bogu se protivi, jer je Bog Istina.

IDEOLOGIJA



Ideologija izaziva sljepilo razuma i ne traži činjenice za dokaze, već se vjeruje u ideju kao istinu. Tako ideja vremenom prerasta u vjeru, a vjera prerasta u vladajući politički sistem tiranije i jednodomlja.



Zašto ovo pričamo? Pričamo iz jednog razloga: mi razmišljamo onako kako su nas naučili, a naučili su nas onako kako to njima odgovara, ili su nas naučili naopako, jer ni oni nisu znali i ne znaju, te zato ne treba da vjerujemo u sve što čujemo od onih koji su nas učili i koji nas uče. Većina današnjeg znanja je smjesa istine i vjerovanja.

Korijen istinitog znanja je u davnoj prošlosti i do njega se dolazi tragom njegovog izdanka iz sadašnjosti i samo onaj ko dopre do tog korijena zadobije silu Istine, te može da se oslobodi okova od ljudi osmišljene ideologije koju nazivaju religija, vjera i teorija.

GODINA U VINČANSKIM SIMBOLIMA



Solarni krst sa četiri godišnja doba sa po tri mjeseca trajanja.



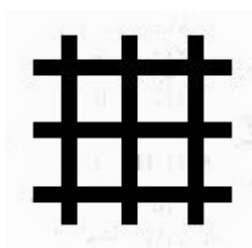
Vrijeme godine.



Proljetni ekvinocij i tri mjeseca trajanja proljeća.



Proljetni i jesenji ekvinocij: proljeće je upereno gore, jer Sunce raste; jesen je uperena dole, jer u jesen Sunce pada (slika lijevo). Na desnoj slici su proljeće i ljeto iznad nebeskog ekvatora, a jesen i zima su ispod ekvatora.



Kuća Sunca: kroz ovaj prozor godine Sunce gleda Zemlju u četiri godišnja doba.



Ćirilično slovo JI simbol je ljeta ("kuka" na vrhu je plameni jezik Sunčeve ljetne vatre).

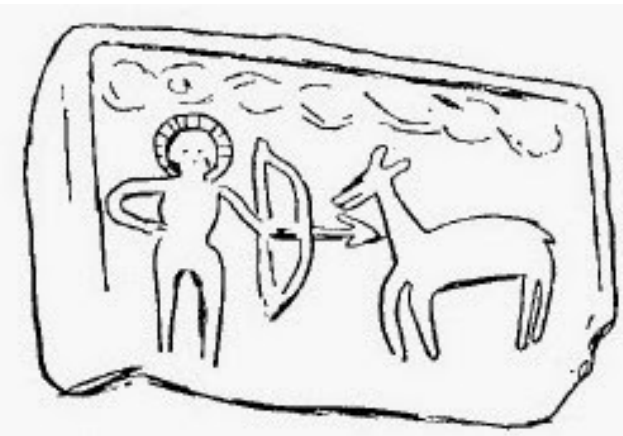


Ovdje piše H(O)R što je bilo ime JUTRANJEG SUNCA.

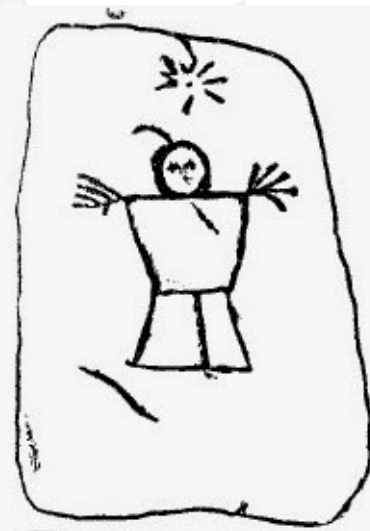


Slovo K

ISTA VJERA ILI BOŽJE PROVIĐENJE



Sunčev lovac (Michigan Sanilac petroglyph, USA) i stećak.



Sumerski cilindar, indijanski petroglif (Crow Canyon, Colorado, USA) i stećak: zajedničko je čuperak kose (perčin) na glavi boga Sunca.



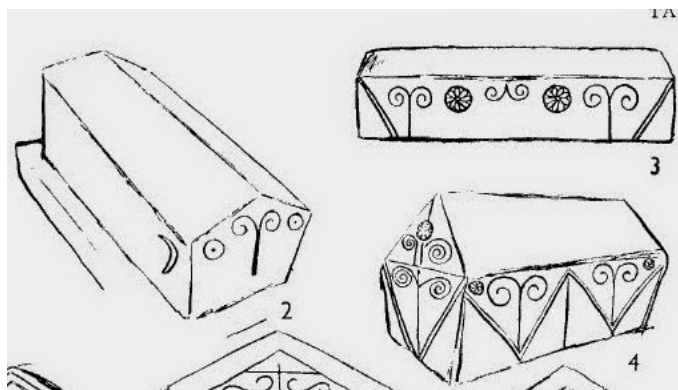
Egipatski simbol prazemlje i petroglif (Three Rivers, New Mexico, USA).



Lijevo je indijanski petroglif sa simbolom prazemlje (Crow Canyon, Colorado, USA), a desno je motiv prazemlje na stečku.



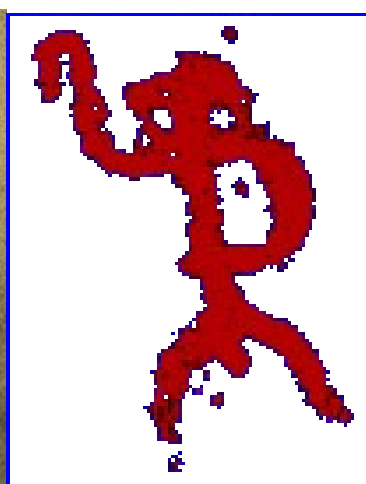
Pećinski crtež Sunčeve godišnje lađe: između dva Božja žezla (zimski solsticiji) tačno je 12 podioka, za svaki mjesec godine jedan podiok (evropsko bronzano doba, Tanum, Sweden).



Božja žezla na stećcima.



Petroglif bronzanog doba (Tanum, Sweden) i ista simbolika motiva na srednjevijekovnom stećku.



Pećinski crtež (Cueva del Pirutano, Spain).

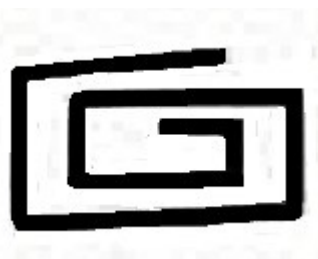


Motivi na stećcima.



Pećinski crtež (Cueva de la Graja, Spain) i motiv na stećku.

Iste solarne simbole nalazimo širom svijeta počevši od neolitskih pećinskih crteža do simbola na srbskim stećcima srednjeg vijeka. Da li je to dokaz nekada iste vjere, ili je sve djelo Božjeg providenja koje se javlja ljudima širom svijeta? Odgovor je: i jedno i drugo!



U drvo urezani simboli australijskih Aboridžina i vinčanski znak.



Antropomorfno Sunce na petroglifu: noge su jesen i zima. Između je prvi dan zime (zimski solsticij). Horizontalni pravci po sredini su ekvinociji. Desna strana glave je sunce proljeća, a lijeva sunce ljeta. Glava je ujedno i prvi dan ljeta (ljetni solsticij). Podignute ruke jesu simboli podignutog Sunca proljeća i ljeta (pre-Columbian Ometepe petroglyphs, Nicaragua).



Desno je stećak: krst ispod grudi simbol je četiri strane svijeta i četiri godišnja doba. Četiri mala krsta oko glave Sunca jesu četiri godišnja doba, a veliki krst iznad glave je ljetni solsticij (prvi dan ljeta, Vidovdan).



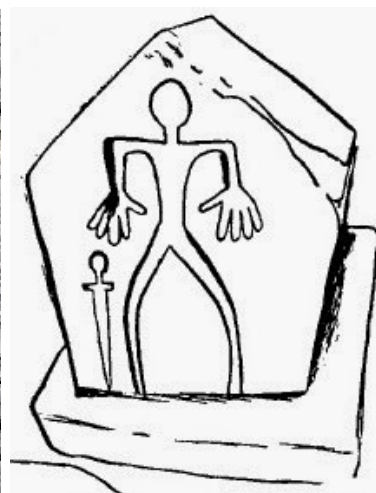
Motiv na stećku: Svastika uz desni bok označava liniju nebeskog ekvatora na prvi dan proljeća i jeseni. Ukrštene ruke na grudima simbol su pokoja i to je vrijeme kad su dan i noć u miru i jednake dužine u vrijeme proljetne i jesenje ravnodnevnice (ekvinocija). Kolovrat na lijevom ramenu pripada suncu proljeća, a krst na desnom je Svetovidov krst ljeta.



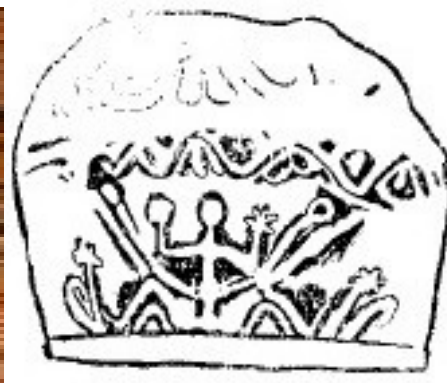
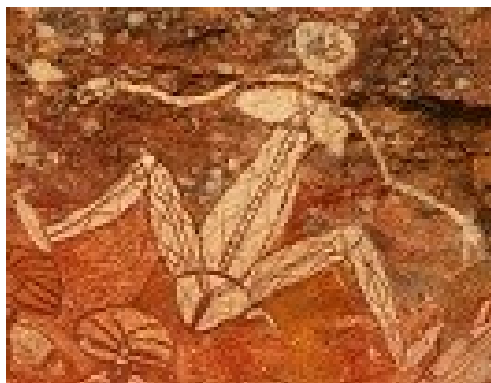
Zid crkve Hristovog rođenja u Vitlejemu: znak Jerusalima i do njega znak pokoja, tj. Božjeg mira.



Antropomorfno Sunce u vrijeme proljetne i jesenje ravnodnevnice (ekvinocija), sa po tri sunca svakog mjeseca ovih godišnjih doba (motiv na stećku).



Pećinski petroglif iz 3. milenijuma stare ere (Angono cave, Philippines) i motiv na stećku: ovaj položaj ruku znači oboreno Sunce jeseni i zime. Sunčev mač nije u rukama Sunca, već je oslonjen na zemlju, što je simbol slabe, neborbene snage sunca jeseni i zime.



Rađanje (Kakadu National Park, Australia) i motiv na stećku.



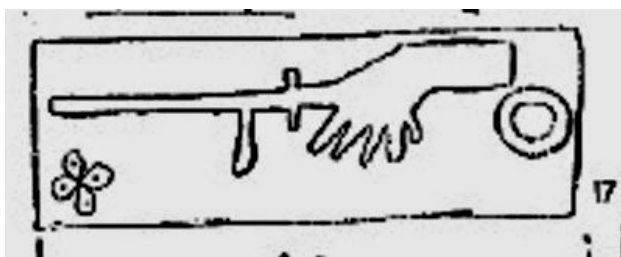
Vinčanska figurina sa po šest prstiju. Očito se radi o solarnom božanstvu čije ruke predstavljaju istok i zapad sa po šest mjeseci godine.



Ruke skitskog idola imaju po šest prstiju.



Petroglif: na ruci je šest prstiju (Three Rivers, New Mexico, USA).



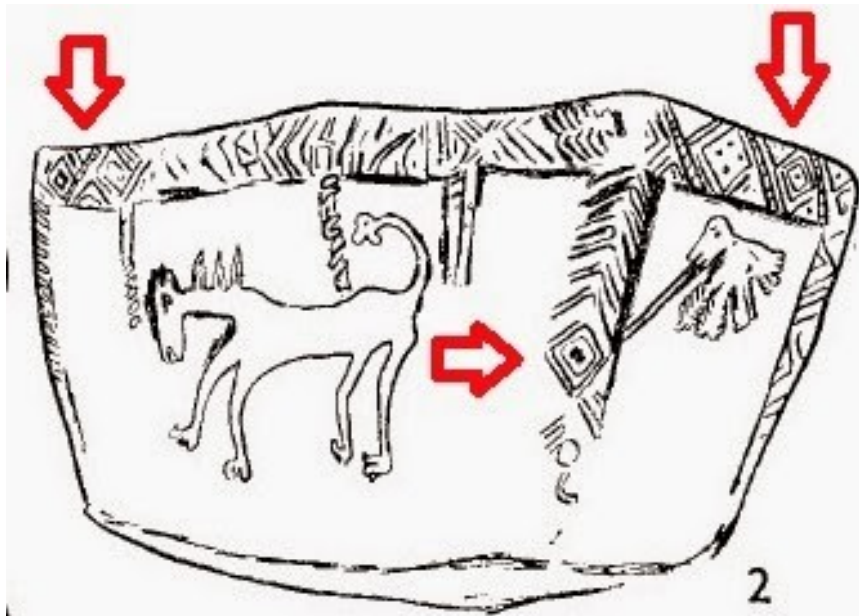
Šest prstiju Božje ruke (motiv na stećku).



Desna ruka Jovana Krstitelja je sa šest prstiju (slika lijevo). Desna ruka Isusa Hrista takođe ima šest prstiju: pet prstiju se vidi, dok je šest (palac) zaklonjen, jer je u tkz. znaku Hristovog blagoslova (ilustracije Miroslavljevog jevanđelja).



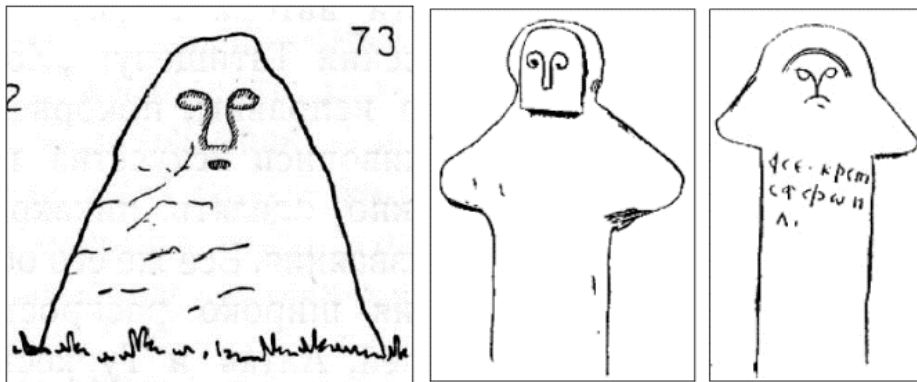
Figurina sa upisanim romboidom (vinčanska kultura).



Romboidi na stećku (romboidi su simboli neba, simboli Božije mudrosti, znanja i kreativnosti).



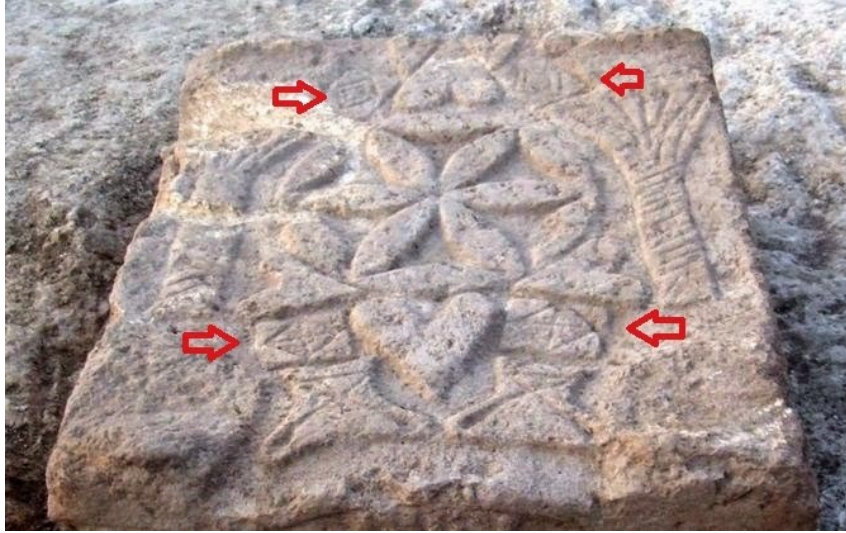
Lepenski vir



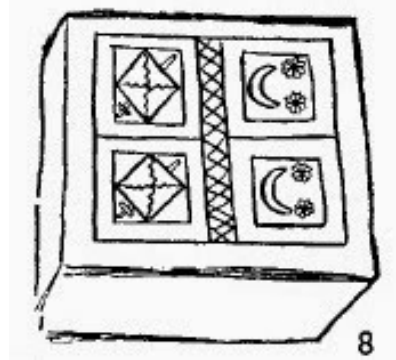
Motivi na kamenu-babi u Ukrajini (lijevo) i na stećcima-babama.



Motiv V na stećku u selu Dići kod Ljiga.



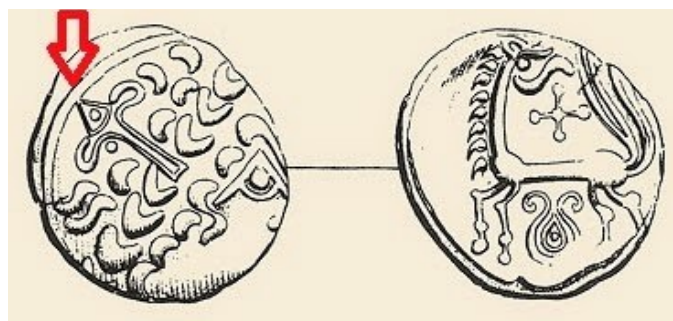
Romboidi sa upisanim krstovima u kvadratu (sinagoga iz prehršćanskog vremena kod Galilejskog jezera).



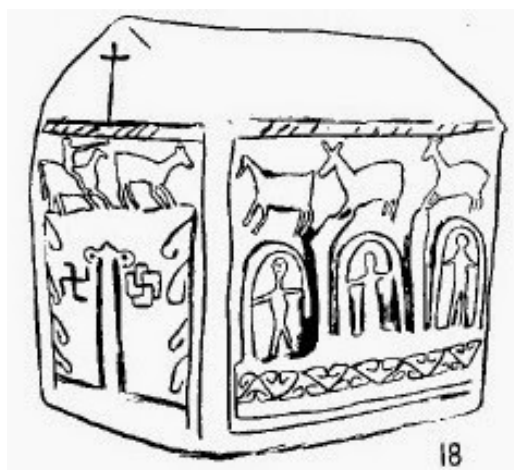
Romboidi u kvadratu kao motiv na stećku.



Krst na kamenu (Sabatinovka culture, Ukraine) i krst na stećku (desno).



Obelisk na keltskom novcu.



Obelisk na stećku.



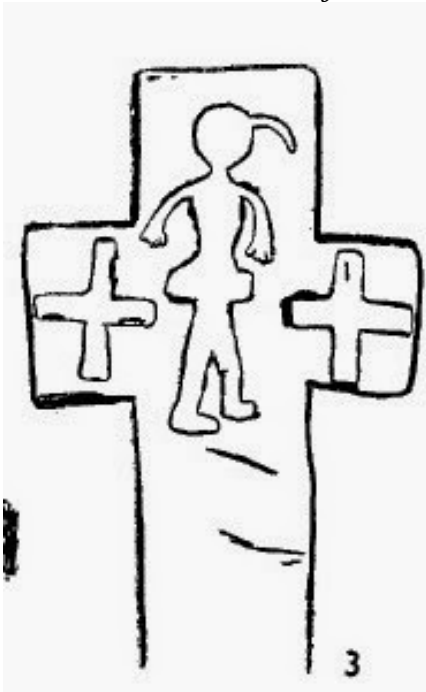
Lijevo je motiv na kamenom stupu Cimerijana u Maloj Aziji, a desno Svarog sa Svarožićem na stećku u Donjem Vrbnu, lokacija Bisazine kod Trebinja.



Kosa vezana u perčin (sumerski pečatni cilindar, 2500-2000.g. st. ere).



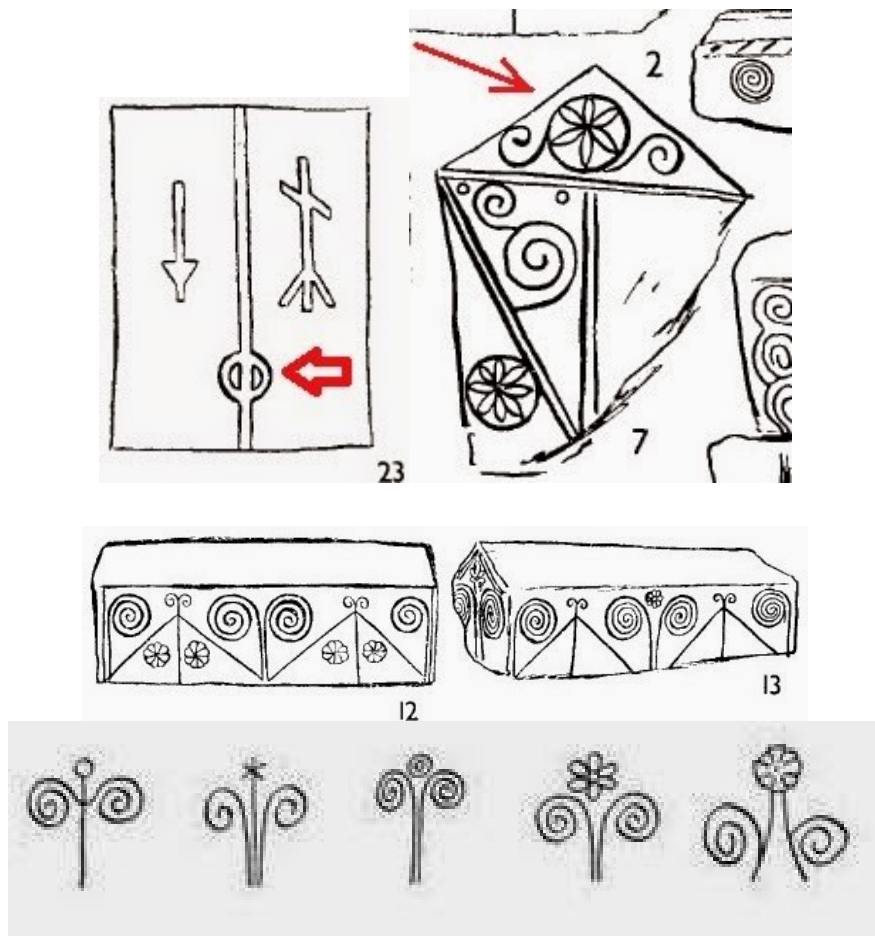
Perčin (čuperak) na keltskom novcu s kraja stare i početka nove ere.



Perčin na stećku krstači (srednji vijek).



Solarni motivi na srbskoj narodnoj nošnji: jelek Srpkinje iz Mušutišta, u Prizrenskom podgoru na Kosovu.



Solarni motivi na stećcima.

Iako je od vremena Stefana Nemanje i Svetog Save u Raškoj bilo zabranjeno podizanje stećaka i korištenje prehrišćanskih simbola (zbog zabrane

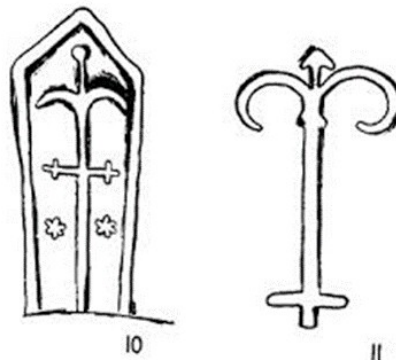
tradicionalne srbske krestjanske vjere i nametanja vizantijskog ortodoksnog hrišćanstva), simboli su sačuvani u narodnim vezovima na nošnji Srba Kosova. Ovdje imamo primjer na jeleku Srpkinje iz Mušutišta, u Prizrenskom podgoru na Kosovu: na jeleku su isti simboli koje vidimo i na srednjevijekovnim stećcima izvan Raške.



Irmisul je prehrišćanski simbol. Danas tvrde da je irmisul bio simbol njemačkih predaka ("Germana"), ali lažu: to je univerzalni simbol Božjeg nebeskog drveta života i Božji steg, skiptar, žezlo Božije vlasti u kosmosu.



Božje žezlo (irmisul), preistorijski pećinski crtež (Cueva del Bujeo, Spain).



Božje žezlo (irmisul) na stećcima.



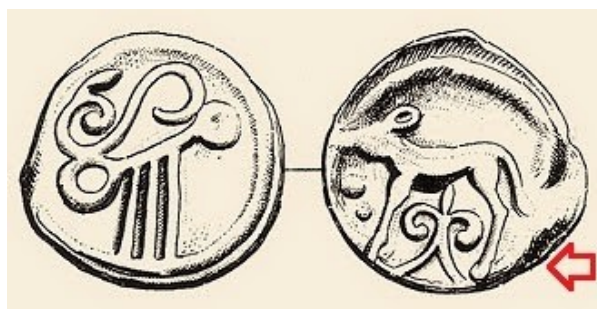
Na čelu je irmingsul sa borovom šišarkom (Olmek stone, Mexico).



Irmingsul kroz vremena kao Božje i kraljevsko žezlo vlasti.



Irmingsul nađen u Trakiji (Thracian cult complex – Heroon, Bulgaria).



Božije žezlo (irminsul) na keltskom novcu.



Božije žezlo (irminsul) iz perioda dvovjerja Kijevskih Rusa.



Božije žezlo na srednjevijekovnom prstenu (Narodni muzej, Beograd).



Božije žezlo (irminsul) kao motiv na stećcima.

Riječ "irmnisul" potiče iz sanskrita od korijena "**irm-**": sanskrit: IRMA = IDE, RASTE, NEPREKIDNO, DRŽAČ, POTPORNİ STUB UNIVERZUMA.



Vinčanski idol.



Kamen iz neolita (Datala, near Chandrapur, India).

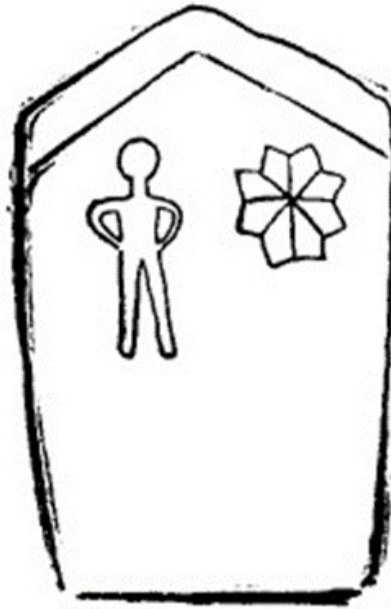
U svojoj narodnoj sakralnoj umjetnosti Srbi su čuvali svete slikovne simbole od vremena najstarijih kultura na svijetu do dana današnjeg.



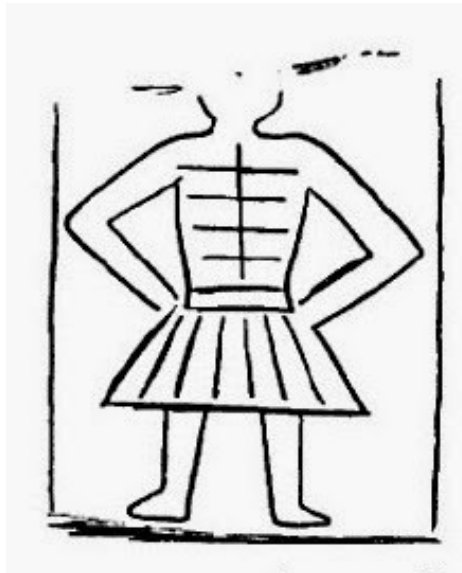
Praistorijski pećinski crtež (Cave Paintings from Toulou Shelter, Africa).



Indijanski petroglif (Petroglyphs Provincial Park, Ontario, Canada).



Položaj ruku božanstva na stećcima isti je kao na božanstvima počevši od vinčanskih idola pa kroz vijekove preko petroglifa širom svijeta (lijevo je stećak u selu Dići, kod Ljiga i desno stećak u Bisažinama kod Imotskog).



Stećak u Radmilji u Hercegovini (lijevo) i u Srbiji kod Valjeva.



Prekolumbovski indijanski petroglif u Koloradu (USA) i indijanski prekolumbovski petroglif u Paragvaju.



Prekolumbovski indijanski petroglif u Arizoni (USA).



Sunčeve ljestve na stećcima u Jermeniji (Noratus khackhar, Armenia).



Sunčeve ljestve na stećku u Ugljeviku (BiH).



Sunčeve ljestve na stećku u Radmilji kod Stoca (BiH).

Vertikalna linija na Sunčevim ljestvama je nebeski pravac sjever-jug, a horizontalne linije su znakovi kretanja Sunca tom vertikalom u toku godine: desnom stranom Sunce se penje od juga ka sjeveru u od početka zime do kraja proljeća, a lijevom stranom silazi od sjevera ka jugu od prvog dana ljeta do prvog do zadnjeg dana jeseni.



Petroglif iz Kine: božanstvo sa podignutom desnom rukom (oko 2000 g. st. ere, Xinjiang region, China).



Stari pećinski crtež Aboridžina u Australiji (na ruci su samo tri prsta kao simboli tri mjeseca ljeta).



5-6 vijek, Taxila, Rawalpindi district, Pundjab, Pakistan.



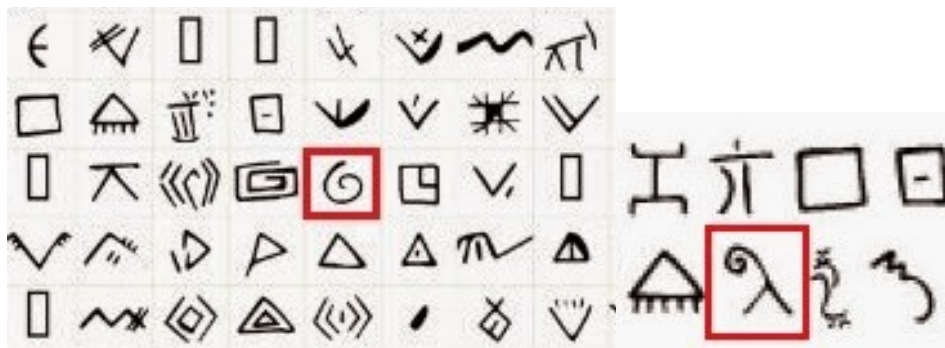
Vendski bog Sunca sa podignutom desnom rukom blagoslova, dok je lijeva ruka savijena prema pasu (kamen uzidan u zid crkve u njemačkom gradu Gatersleben).



Svetovid sa podignutom rukom blagoslova na stećcima.



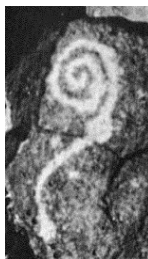
Plameni jezik u centru drevni je simbol Sunca.



Dva simbola Sunca u vinčanskom pismu.

Desno je obilježen vinčanski solarni simbol od kojeg na nastalo je ćirilično slovo Л (LUG, LUČA, LETO). U srbskom jeziku najjasnije značenje te riječi je u riječi RAZLUČITI u kojoj vidimo da se nešto od nečega OD-LUČ-U-JE, RAZ-LUČ-U-JE, baš kao što se Sunčevi svjetlosni zraci svijetleći RAZ-LUČ-UJU od Sunca.

Prvi sumerski carevi nosili su u svom imenu i atribut LUGAL (npr. Lugal-Anne-Mundu). LUGAL je značilo OGNJENI, VATRENI, LJUTI. LUG je bio i keltski BOG SUNCA.

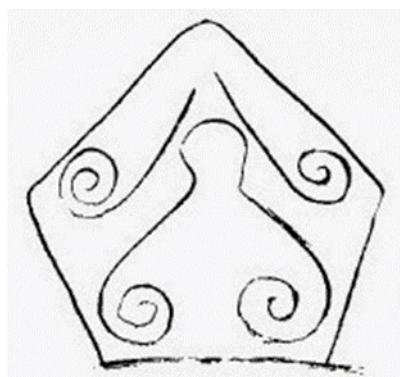


Detail of some of the symbols on the stone shown on the opposite page, showing how symmetrical the designs are carved and how deep.

Simboli Sunca ljeta na petroglifima.



Znak Sunca na petroglifima širom svijeta.



Znakovi Sunca na stećku.

iot. In support of
he cites a figure
179) taken from
tola,¹ in which the
d with four Swas-

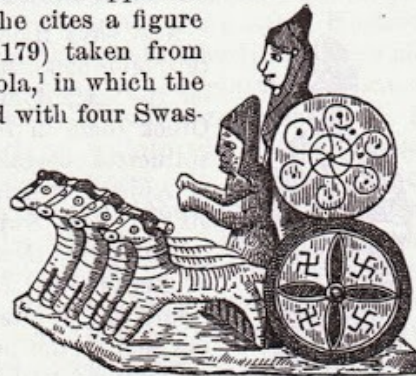


Fig. 179.

CHARIOT OF APOLLO-RESEF.

Sun symbol (☼) on shield and four Swastikas (two right and two left) on quadrants of chariot wheels.

Cemola, "Salamina," p. 240, fig. 226, and Ohnefalsch-Richter, Bull. Soc. d'Anthrop., Paris, 1888, p. 675, fig. 7.

Apolo sa znakovima Sunca.

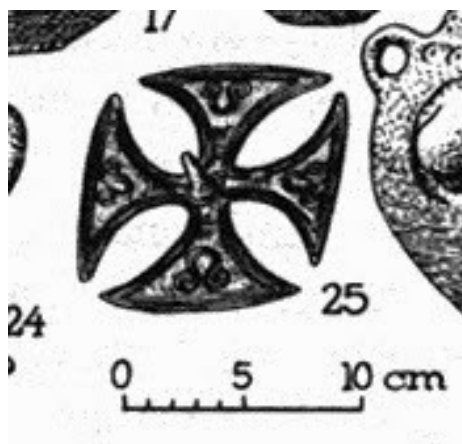


Sunčev znak između apostola je Hristovo mjesto kao što je to bilo na posljednjoj večeri uoči Velikog petka.

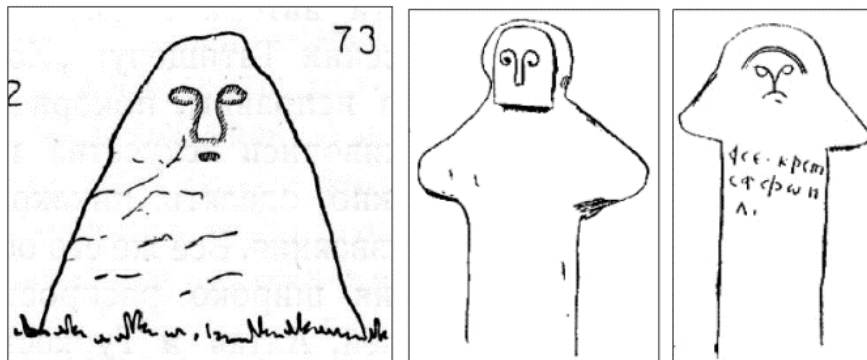
Dakle su vinčanski znaci solarni simboli, bezvremeni i svezvremeni, te ih nalazimo od Vinče pa širom svijeta kroz milenijume do naših dana i kao takvi su božanski sveti znaci. To je dokaz da vinčanski znaci nisu ukrasni ornamenti ili obične ukrasne šare (kako ih neki pogrešno tumače), već su ŠARE, a svaka ŠARA je znak nečega u svijetu, jer je sav svijet jedan veliki BOŽJI ŠAR.



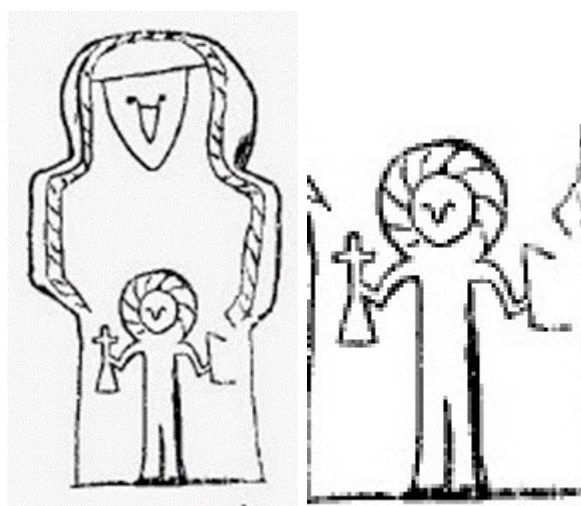
Neolitski kumir i simbol vida (oči) i disanja (nos).



Prehrišćanski krst sa simbolima vida i disanja (života).



Simboli vida i života na kamenu babi u Ukrajini (lijevo) i na stećcima.



Simboli vida i života na stećku kod Trebinja.



Sunce sa simbolima vida i života na četiri strane svijeta, iznad kojih je sunčani simbol C, kao simbol rađanja, života i besmrtnosti (ukras na pravoslavnim liturgijskim svijećama dikirijama i trikirijama).



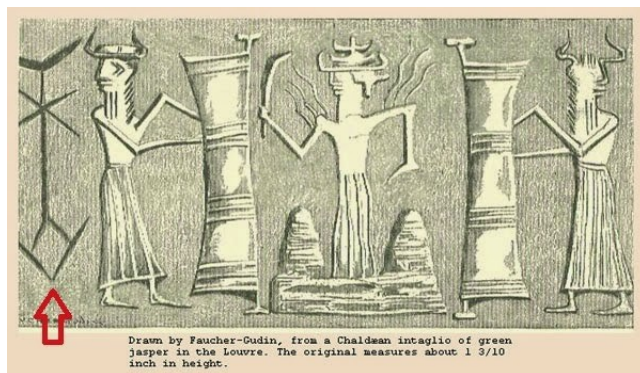
Simboli vida i života na trikiriji: crveni krug je beskonačni nebeski oganj (Bog), plavi krug u sredini sa Suncem je zemaljsko nebo, a crveno-bijela traka je vrelo sunce ljeta i proljeća (crvena), te hladno sunce jeseni i zime (bijela). Po dvije krivuljaste linije su Sunčeve i Mjesečeve godišnje putanje (ekliptike) iznad i ispod nebeskog ekvatora.



Iz crkve Hristovog rođenja u Vitlejemu.

Po hrišćanskom predanju crkva Hristovog rođenja u Vitlejemu sagađena je nad pećinom u kojoj se rodio Isus Hrist (to je na ovom mjestu nad kojim je oltar). Simboli na oltaru su u znaku krstova sa simbima C kao simbolima

rođenja, života i besmrtnosti. Kažu da je tu petnaest kandila, mada u hrišćanstvu taj broj ništa ne znači, osim ako se to ne misli na polovinu mjeseca sa petnaest dana. Na crvenom platnu su simboli V sa simbolom sličnim skraćenom latinicom slovu U i krstovi na istom simbolu kao i simbol V. Šta to znači, odgovorićemo u sljedećim primjerima sa slikama.

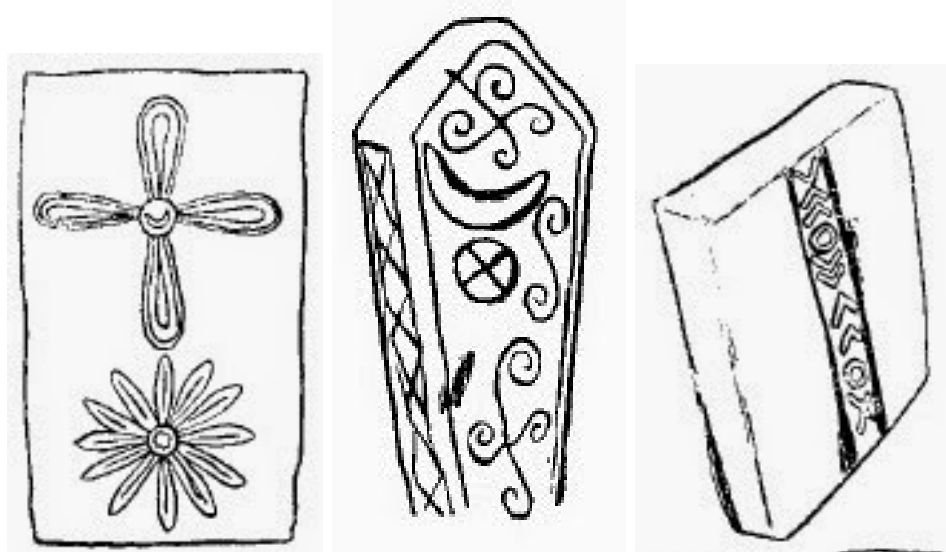
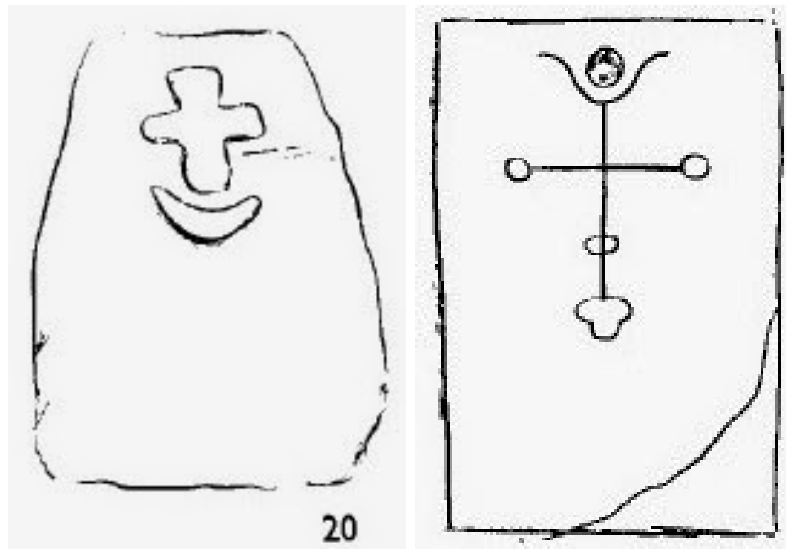


Sumerski pečati sa solarnim simbolima.

Sumerski pečatni cilindri sa motivom Sunca na nebeskom prestolu (nebeski presto je u obliku donje polovine latiničnog slova U, što je slično polumjesecu. Krst na tom znaku označava ljetni solsticij kad je Sunce najjače snage.

Znak V na označava kad vrijeme Sunca u zimskom solsticiju i tako je bilo u vrijeme Hristovog rođenja, jer je Hrist rođen na zimski solsticij 25. decembra julijanskog kalendara.

Zašto su na onom crvenom platnu u vrhu četiri znaka V na krivudavoj cik-cak liniji? To je zato jer je Hrist rođen četiri solsticija prije hrišćanske ere, tj. rođen je na zimski solsticij 4. godine stare ere. Dakle do kraja stare i početka hrišćanske ere od Hristovog rođenja bila su četiri zimska solsticija.



Motivi na stećcima i varijacije na temu Sunčevog nebeskog prestola u vrijeme ljetnog i zimskog solsticija.



Da li je ovo Sunce ili vitlejemska zvijezda, teško je reći. Danas tvrde da su to postavili krstaši, ali gledajući sve ove šarafe i lemljenje kojim je metal pričvršćen za granitnu podlogu, vidi se da to nije davno postavljeno.



Tu na latinskom piše: "Here of the Virgin Mary Jesus Christ was born - 1717."

Zašto je tu upisana 1717. godina, nemoguće je odgovoriti (Mojsije je rođen 1717. god. st. ere, a u Londonu je 1717. godine osnovana je prva javna

masonska loža). Oko ove zvijezde (ili Sunca, ne znam) ima četrnaest zraka i tu ne vidimo hrišćansku simboliku, jer ni broj četrnaest u hrišćanstvu ništa ne znači, osim ako su postavljajući ovog simbola mislili na polovinu Sunčevog ciklusa od dvadeset osam godina kad se kalendarski ponavljaju isti mjesec, isti dan i isti datum.



Svastike uz Bogorodicu sa Hristom (freska iz 14. vijeka, Markov manastir, Skoplje).



Svastika sa kolovratom (Moab, Utah, USA).



Iznad svastike je trougao sa tri manja trougla unutra (keltski prehrišćanski simbol).



Hram SPC sa trouglom sa tri manja trougla unutra (crkva na Rijeci, SPC, Eparhija gornjekarlovačka).

Za hrišćansku crkvu i njene vjernike sve vjere prije hrišćanstva bile su đavolje vjere. Ako je to istina, zašto hrišćani u svojoj vjeri koriste đavolje prehrišćanske simbole?



Prehrišćansko u hrišćanskom na krstu kod Kalinovika u Bosni: Sunčevo drvo života izrasta iz vodoravne linije što je proljetni ekvinocij (proljetna ravnodnevica, prvi dan proljeća). Odatle Sunce raste ka ljetnom solsticiju (kraj proljeća i prvi dan ljeta, Vidovdan): taj dan obilježen je krstićem između grana drveta života, odnosno Božjim trouglom na vrhu drveta. Dva ploda drveta života pripadaju proljeću (desno) i ljetu (lijevo).

MAŠICE



Mašice (maš'ce).

Mašice (oblik množine označava i jedninu) su oruđe kojim se džara vatra i njima se premiještaju i namiještaju glavnje da vatra bolje gori. U traženju semantičkog značenja riječi "**mašice**" nije lako odgonetnuti njen smisao, niti joj je lako naći etimološko porijeklo, jer je riječ stara koliko i upotreba vatre, dakle od drevnih vremena.

Sanskritsko "*mah*" znači "*drevan, velik, silan, jak, moćan.*" Međutim, mašice niti su velike, (dužina im je oko 30-40 cm), niti su silne, jedino možda po snazi što podnose vatru.

I našosmo da u hebrejskom "*mash*" (מש) znači "*pomjeriti, odmaknuti*" i to je upravo ono što se mašicama radi. Ako je to riječ hebrejskog jezika, otkud u srbskom jeziku? Da li su je Srbi preuzeli iz hebrejskog jezika? Ne, ni govora, jer riječ "*mašice*" i mašice kao alatka kod Jevreja ne postoje, što ne znači da nekad davno nisu i kod njih postojale. Riječ "*mašice*" su iz protosrbskog jezika, nekada zajedničkog jezika svih ljudi. Od srbske i sanskriptske proste riječi "*mah*" nastalo je "*zamah*", a od glagola "*mahni*" (*mah-ni*) nastalo je "*makni*". Od korijena "*mah-*" i nastavkom "*-i*" (*mah-i*) nastalo je "*maši*" i riječi "*makinja, mašina*".

Rekosmo da oblik "*mašice*" imenuje i jedninu i množinu: jedne mašice i više mašica. Otkud to? To je zato što mašice imaju dva kraka i svaki krak nekad se zvao "**mah**" i sad dolazimo do one srbsko-sanskriptske riječi "**mah**" sto znači "*drevan, silan, jak, moćan*". Pogledajmo na slici kako izgleda jedna strana mašica:



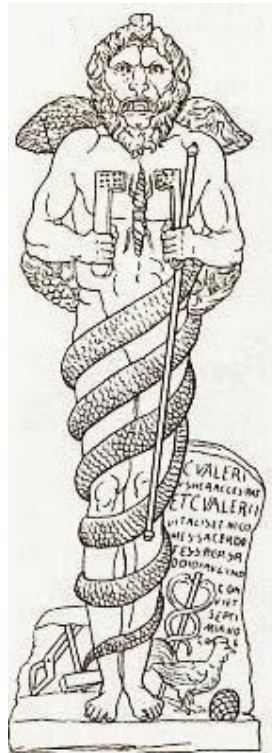
Jedna strana mašica je mah. Da bi se kolo neba pokretalo potrebna je Božja sila, Božija pokretačka moć, Božji mah (zamah): svastika se sastoji od četiri maha. Lijevo od svastike su dva ukrštena maha koji čine ćirilično slovo X.



Prekolumbovski solarni indijanski simbol sa dva maha na glavi.



Keltski kamen sa mahom (Estela antropomorfa de Minuciano III, Pontremoli, Italia).



Lik Sabaziosa sa dva maha kao žezlima (2. vijek n. e., Ostia, Italija).



Mah na Hristovoj togi (mozaik iz 6. vijeka, Ravena, Italija).



Masonski simbol zvani Tubalkain.

Tubalkain je bio Kainov sin i prvi kovač na zemlji. Kovačeva ruka drži čekić i mahom (zamahom) tuba, tupa, tuva, tj. lupa oblikujući predmet.



Kineski simbol Choku Rei je simbol iscjeljenja sa značenjem "mjesto moći kosmosa je ovdje". Spirala je svjetlost, a mah je izvor životvorne sile.



Stećak (maše) sa mahom i mahom na drvetu života u Miroslavljevom jevanđelju.

Na stećku u okolini Dubrovnika nalazima znak "mah" iznad kojeg je knjiga, što znači da se ovdje i knjizi, u smislu znanja, pridaje značenje snage, sile i moći. Po tome se i stećcima pridaje isto značenje i zato su u narodu stećci nazivani "maše" i "mašeta".

Sudeći po ovome riječi "mag" i "magnet" nastali su od riječi "mah" jer im je značenje isto: sila, snaga, moć.

I tako smo pomoću mašica našli povezanost značenja mnogih stvari, pojmova i dešavanja.

BOŽANSTVO SA JELENJIM ROGOVIMA



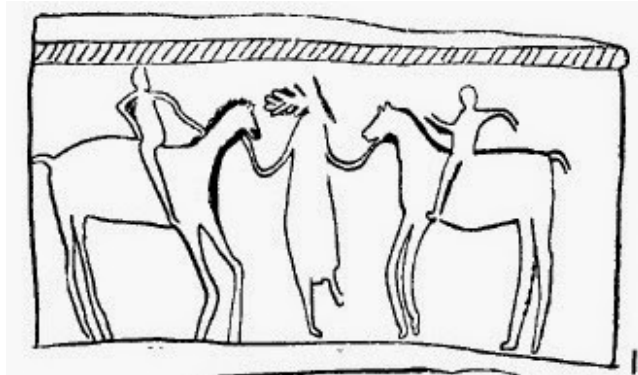
Keltski Kernunos (Cernunnos) sa Gundestrupskog kazana rađenog na području Trakije, 4-3. vijek st. ere (Gundestrup cauldron).



Božanstvo sa jelenjim rogovima na indijanskim petroglifima (Alta Vista, Mexico; San Rafael Swell, Utah, USA).



Božanstvo sa jelenjim rogovima (petroglif, Val Camonica, Italy, 400 g. st. ere).



Božanstvo sa jelenjim rogovima (motiv na stećku).

KERNUNOS

Sve do sedamdesetih godina prošlog vijeka govorilo se u Bosni KERITI loptu: KERI loptu, KERIO loptu, KERAJU loptu. POTISNUTI loptu JAKOM SILOM, tj. KERITI je: "Eno ih na igralištu KERAJU loptu." Suigrač više svom suigraču: "KERI je, šta čekaš?" A onda je riječ KERITI potisnuta u zaborav pred engleskom riječjima "šut" (shoot, en.) i "šutnuti".

KERAČA je drveni štap kojim se jakim zamahom udarao klis i odbacivao što dalje na protivnički teren. Zašto pominjemo ove dvije riječi: KERITI i KERAČA? Zato što ćemo pomoću njihovog oblika i značenja njih odrediti značenje imena keltskog boga KERNUNOSA.



Kernun, (Cernunnos, lat.).

Keltski bog KERNUNOS (Cernunnos, lat.) bio je bog plodnosti, šuma i životinja. Kažu da je dobio ime po rogovima, jer na keltskom KAR kažu da znači ROG: galsko KARNON znači ROG (*cornu*, lat.). Ali ime KERNUNOVO nije KARNUNOS (CARNUNNOS), već KERNUNNOS. Razlika je dakle u korijenu riječi, jer u riječi KARNON korijen je KAR- što je korijen riječi KARNON, što znači ROG, a u imenu KERNUNOS korijen je KER-, te značenje KERNUNOVOG imena treba tražiti u korijenu KER-.

Sjetimo se grčkog mitskog psa KERBERA (*Κέρβερος*) koji TJERA i ODGONI sve od ulaza u Ad. I srbska riječ za lovačkog psa je KER: lovački KER je POTISKAČ, GONILAC.

Riječ KERAMIKA (KERAMIKOS) izvedena je od KERAMOS. Božanstvo antičkih grčkih keramičara bio je KERAMIS, sin Dionizija i Ariadne. Postoje mišljenja da KERAMOS znači ROG (horn, en.). Ali pogledajmo sad ovo:

“*hrána* f (Vuk), sveslav. i praslav. postverbal **horna*, danas samo u značenju »1° Nahrung«, od *hraniti*, *hraním* (1487) “*nähren*”.

Slog *hra-* nastao je po zakonu likvidne metateze, rus. *horona*, polj. *chrona*.” (Petar Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, JAZU, Zagreb, 1971)

Da li primjećujemo morfološku sličnost između engleske riječi HORN i praslovenskog HORNA: HORNA - HORN. U obje riječi korijen je isti: HOR-.

Otkud i zašto ta sličnost? To je od HRANE, od HORNE koja se držala u ROGU, jer su drevni bogovi prikazivani sa ROGOM punim HORNE. Idemo dalje!



Rog sa hranom HORNOM (hranom).

Govore da je staroenglesko HORN rog životinja (*horn*, njem.; *horen*, hol.) I da je izvedeno od grčkog KERAS (κέρας, gr.) što znači ROG. Vidjeli smo da to nije tačno i da je englesko HORN izvedeno od praslovenskog HORNU (hrana). Sjetimo se KERA koji POTISKUJE I GONI gonič divljač. Sjetimo se i štapa KERAČE kojom se zamahom SILE izbacuje klis. Sjetimo se riječi KERI (loptu): ta riječ takođe znači SILOM (ENERGIJOM) zamaha UDARI loptu, POTISNI JE.

Ime rimske boginje CERES nastalo je od srbskog korijena KER- (u latinskom je glas K često pisan kao C). CERES je boginja poljoprivrede i ŽITA, boginja plodnosti i rađanja. Englesko CEREAL znači ŽITO, a englesko KERNEL je ZRNO. Englesko INCREASE (IN-CRE-ASE) znači UMNOŽITI, UVEĆAVATI, RASTI.

Da bi se nešto ZAČELO, UMNOŽILO, UVEĆAVALO I RASLO potrebna je ENERGIJA, SILA, SNAGA koja će POKRENUTI proces ZAČEĆA. I kad se nešto ZAČNE, opet je potrebna ENERGIJA, SILA i SNAGA koja će TJERATI začeto da RASTE i u svim riječima koje smo nabrojali: KER, KERICA, KERAČA, KERAMIKA, CERES, CEREAL, CREATION, KERNEL korijen je KER-.

I vratimo se KERNUNOSU koji je bog je plodnosti, šume i životinja: zar se PLODNOST ne začinje nekom ENERGIJOM, SILOM RASTA, SILOM

POTISKA, GONJENJA i POTISKA? Da, KERNUN, KERNUNOS (Cernunnos, lat.) je bog proljeća, bog plodnosti, bog šume i bog životinja, jer on svojom djelotvornom POTISNOM SILOM aktivira plodnost, razmnožavanje, rađanje i rast, te je KERNUNOS prethodnik boga VELESA. Tračko VELEK i savremeno srbsko VLAČITI znače IZVLAČITI, jer se sve, počev od trave iz zemlje, pupoljaka iz grana drveća i jelenjih rogova iz glava jelena, sve se u proljeće IZVLAČI, IZDUŽAVA, tj. RASTE. Zato su KERNUNOS i VELES prikazani sa ROGOVIMA kao simbola tog VLAČENJA, IZVLAČENJA I RASTA.

Kad se hrišćanima pomenu ROG I ROGOVI, oni odmah zamisle đavola sa rogovima, a zaboravljaju da i Biblija u pozitivnom smislu spominje ROG I ROGOVE:

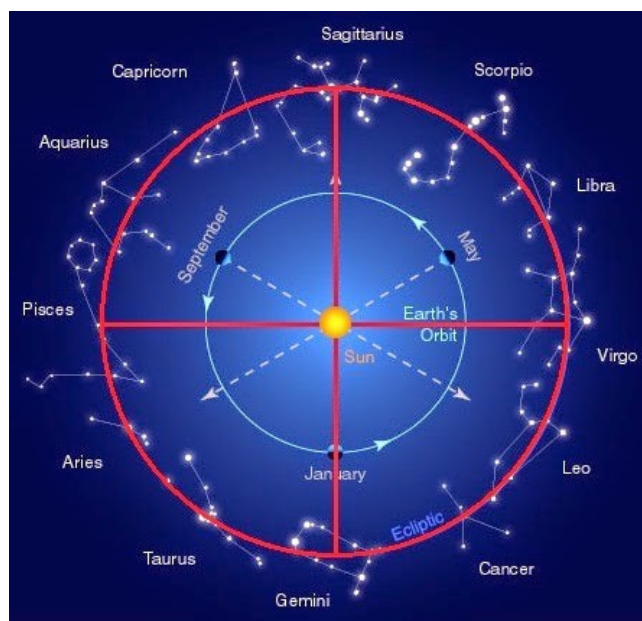
“Koji se suprote Gospodu, satrće se; na njih će zagrmjeti s neba; Gospod će suditi krajevima zemaljskim, i daće snagu caru svojemu, i uzvisiće rog pomazaniku svojemu.” (1.Sam. 2,10)

“I podiže nam rog spasenija u domu Davida sluge svojega.” (Luka 1,69)

“Tu ću učiniti da uzraste rog Davidu, postaviću vidjelo pomazaniku svojemu.” (Psal. 132,17)

Starobiblijski oltari imali su na čoškovima rogove, jer su i u Bibliji rogovi simboli RASTA SNAGE, SILE I MOĆI, a riječ koja označava POKRETACKU SILU, POTISNU SILU RASTA ROGOVA JE srbska riječ KERITI sa korijenom KER-. Od ovog korijena izvedena je i srbska riječ KERICA (to je ona ukrasna resa, kita ili roščić što visi na haljini i zastavi). Od korijena KER- izvedeno je ime KERNUNOS.

SUNČEV PREHRIŠĆANSKI KRST



Sunčev nebeski krst.

Krst je prehrišćanski simbol života. Četiri kraka su četiri pravca Sunca u toku godine koji dijele krug zodijaka na četiri dijela: svakom godišnjem dobu odgovara posebno mjesto u krugu zodijaka.

Krakovi krsta ujedno su i četiri strane svijeta kojima se Sunce kreće tokom godine. Horizontalna linija krsta je linija nebeskog ekvatora u pravcu istok-zapad i na toj liniji Sunce prelazi iz zime u proljeće i iz ljeta u jesen (proljetni i jesenji ekvinocij).

Sunce svakog dana izlazi na istoku i ide ka zapadu, i svakog dana ide južnije ili sjevernije. Od početka zime (zimski solsticij) ono počinje sa juga da se penje ka sjeveru i penje se sve do prvog dana ljeta (ljetni solsticij). Od tog dana Sunce

ponovo počinje da pada ka jugu do prvog dana zime kad ponovo počinje penjanje ka sjeveru. To je kolo godine, koletu, tj. koledo, kolenda, kalenda, kalendar.

Krug je simbol beskonačnosti, vječnosti. Kad se krug doda krstu, to je značenje vječnog života. To su ljudi znali od početka svijeta i zato je krst svim drevnim narodima bio sveti simbol vječnog života.



Sunčev nebeski krst na petroglifima američkih Indijanaca (Three Rivers Petroglyph Site at Three Rivers, New Mexico).

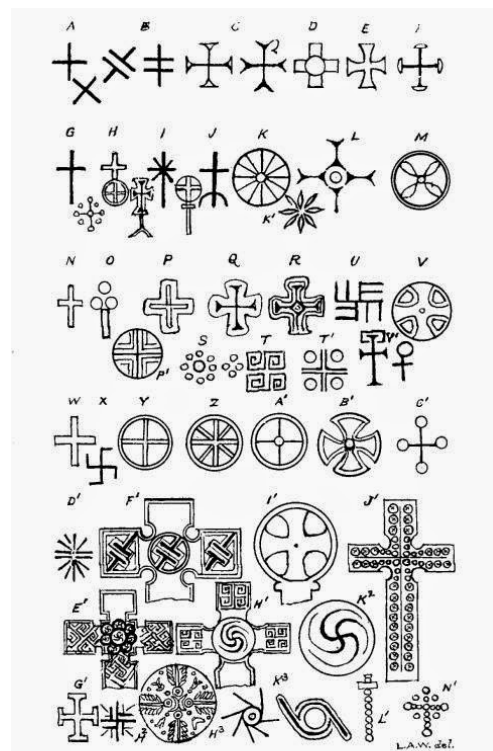
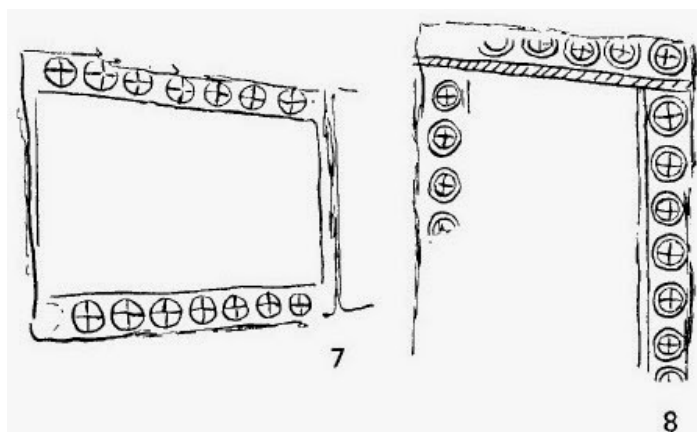


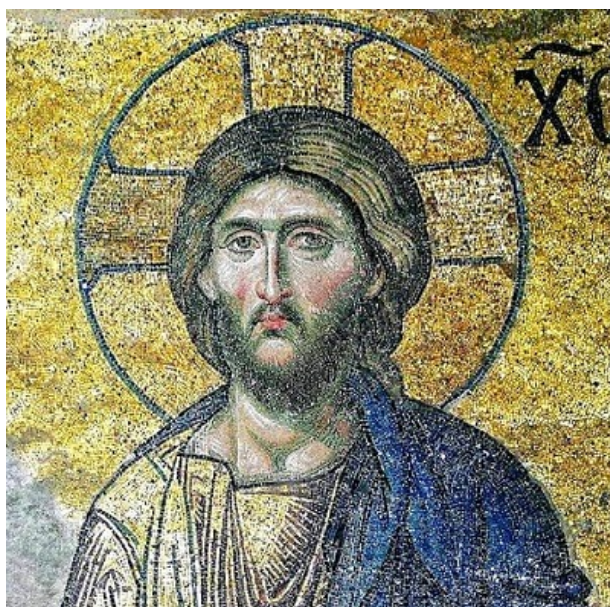
FIG. 47.—Ancient Briton Sun Crosses derived from Hittite, Sumerian, Phœnician and Trojan sources on prehistoric and pre-Christian Monuments and pre-Roman Coins in Britain.

Note, in comparing with remote originals in Fig. 46 especially the pronged Cross for adoration (J) Cuneiform (Crosses C and L), "Cassid" Crosses (P, R), Swastikas, key and curved (T and A) Grain and Fruit Crosses (H, J); and "Ankh" or Handled Crosses (V). Detailed references in footnote 2 on p. 297.

Krstovi u raznim kulturama i civilizacijama.



Solarni krstovi na stećcima.

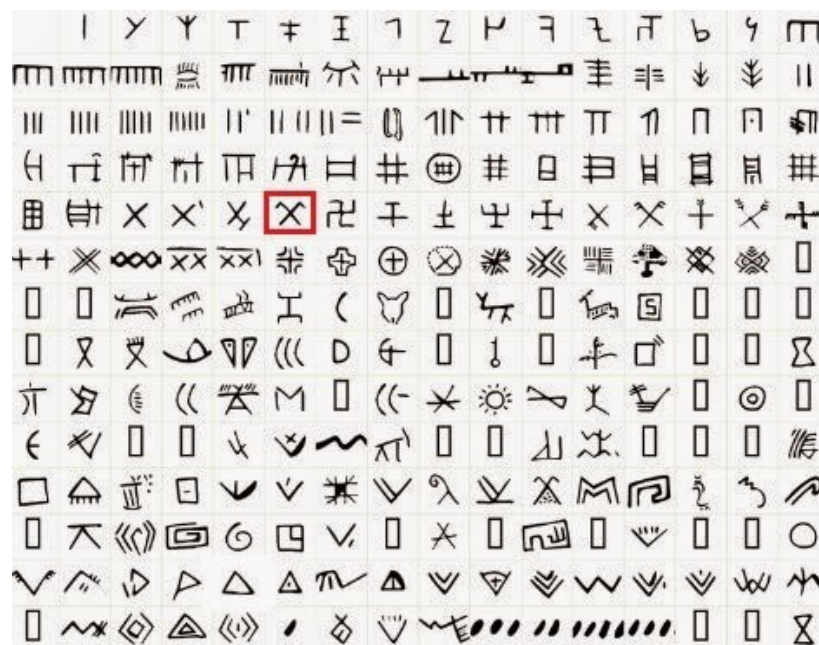


Isus Hrist kao Sunce Pravde sa prehrišćanskim krstom oko glave.

Hišćani su golgotski krst proglasili simbolom vječnog života, što je suprotno tvrdnjama Svetog Pisma da je Hrist na tom krstu umro, jer Isus Hrist nije vaskrsao sa golgotskog krsta, nego je prikovan na taj krst u mukama umro, skinut sa krsta i sahranjen u grob iz kojeg je tek trećeg dana vaskrsao. Zasto su hrišćani ipak uzeli krst kao simbol vaskrsenja i vječnog života? Zato jer je Hrist prorečen kao Sunce Pravde. (vidi: Malahija,4,2).

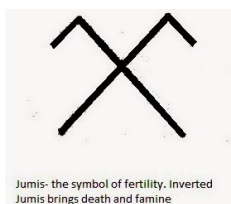
Hrist je na sebe primio sve atribute Sunca rekavši da je on svjetlost svijetu i vidjelo svijeta, dakle to nema nikakve veze sa golgotskim krstom smrti. Zato se oko Hristove glave slika prehrišćanski Sunčev, a ne golgotski krst.

YO = YU = SVJETLO = BOG



Znak YO u vinčanskom pismu.

Zavirimo u značenje sanskretske do riječi SJAJ: YOTATE, JUT. Vidimo da riječ YOTATE (JOTATE) ima i svoj kraći oblik YUT (JUT) što znači SJAJ. Šta je JUTRO već SJAJ, SVITANJE, OSVIT, SVIT, SVETLO (sanskritsko ZVET znači BEL, BIJEL).



Latvijski simbol YU simbol je plodnosti i rađanja.

Ugaritsko YO-ELAT drugo je ime za ANATH-YAHU što je MAJKA BOGOVA. U hebrejsko YOM (JOM) znači DAN i u toj riječi korijen je YO-(JO-). Kažu da hebrejsko ime YORAM znači BOG JE UZVIŠEN, a to isto znači i njemačko ime JORAM. Kod meksičkih Indijanaca bio je bog sa imenom YOALLI i imena mnogih njihovih bogova počinjala su sa korijenom YO-. Kod Japanaca YOMI je bog podzemlja, a YO i IN dva su stvaralačka principa kao kod Kineza YING i YANG.

No, vratimo se sanskritskom YOTATE koje je dalo YUT: YO = JO = JESAM
O = JESAM OBZOR = JESAM VIDIK = JESAM SVJETLO = BOG SVJETLA

= BOG. Sanskrito JONI znači IZVORIŠTE, PORIJEKLO, SJEME, DOM, ODMARALIŠTE, RODILIŠTE, RODNICA, GNIJEZDO, PROLJEĆE.

Latinsko JO, JO, JU, JOV dalo je JOVPATER, JUPATER, JUPITER. Kod Grka JUPATER je ZEUS PATER i to je takođe izvedeno od JO i JU. Ime mjeseca JUNA izvedeno je od korijena JU-: JUNI što znači SVIJETLI, SUNČANI i to je atribut Boga i bogova.

Englesko JUS, JUSTICE znači PRAV, PRAVO, PRAVDA, a jedino je BOG PRAV i BOG je jedina PRAVDA, a Njegov nebeski svijet u našoj prehrišćanskoj vjeri naziva se PRAV.

Dakle je sanskrito YOTATE, JUT isto je što i srbsko JUT- u riječi JUTRO. I pogledajmo: JUTRO, JURAJ, JURO, JURAJ.

Pogledjmo srbska vlastita licna imena: JOKSIM, JOKA, JOVO, JOVA. JOGUNICA je onaj ko je nagal, plahovit, ljut, vatren. Govorimo JOK onda kad nešto negiramo, kad nešto nije tačno, kad nije bilo, nije, ili neće biti ISTINA.

I tako vidimo da pomoću sanskrita i srbskog jezika možemo objasniti postanak i značenja nekih riječi naroda širom svijeta.

MOLITVA SUNCU



Molitveno poklonjenje Horusu, bogu Sunca (Egipat, oko 950. g. st. ere).



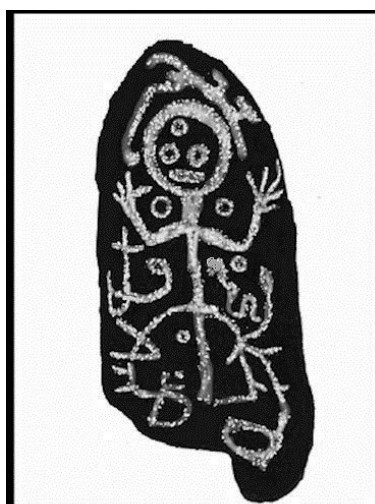
Antropomorfni prikaz Sunčevog blagoslova proljeća i ljeta: ruke su podignute u vis oko visine glave sa otvorenim dlanovima okrenutim prema Suncu. (petroglifi, Mesa Verde, Arizona, U.S.A.).



Indijanski petroglif (Dinosaur National Monument, U.S.A.).



Sunčev blagoslov proljeća i ljeta (indijski petroglif, Gabriola Island, British Columbia, Canada).



**Sweetwater Creek Petroglyph
Douglas County, Georgia**

Petroglif američkih Indijanaca.



Molitveni položaj ruku u ranom hrišćanstvu (Catacomb of Priscilla).



Saint nimbé, en prière entre le soleil et la lune (saint Martin ?). Brique en terre-cuite trouvée à Tours, V^e ou VI^e s.



Ne zna se da li je ovo prehrišćansko ili ranohrišćansko, te je ovo nekima Hrist, nekima sv. Martin, a sudeći po motivu i načinu izrade ovo je prehrišćanski bog Sunca (5-6. vijek).

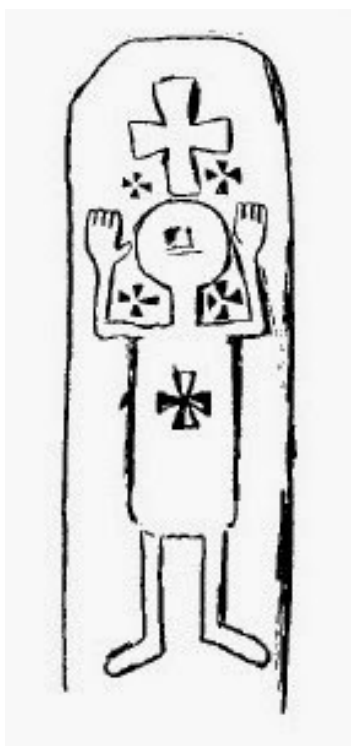


Un homme du V^e siècle. Sarcophage de Charenton-sur-Cher.

Lik proroka Danila na hrišćanskom sarkofagu (7. vijek, Cher, France).



Sasvim lijevo je prehrišćansko, druga dva lika ne zna se da li su prehrišćansko ili ranohrišćansko (Mikulčice, Velika Moravska, vrijeme 5-11. vijek).



Blagoslov Boga Sunca proljeća i ljeta kao motiv na stećku (srednji vijek).



Богоматерь Великая Панатис (Оранта) XIII век ГТТ



Hrišćanska crkva zadržala je sličan način moljenja još samo u najvažnijem dijelu liturgije: kod oltara u momentu prizivanja Svetog Duha pri prinošenju žrtve i tad se tako mole samo sveštenici za oltarom.

Ovakav položaj ruku poznat je kao "orant" ili "orans" i prevode to kao latinsku riječ koja znači "govorenje" od latinskog "orare". Ali, da li je tako?

Pogledajmo prvu sliku ispod naslova ove teme: tu je bog Sunca Horus. I drevni Srbi imali su svog svog boga vremena Horsa. I u riječi "Horus" i u riječi "Hors" jedan je korijen "**Hor-**"

Sanskritsko HRSU znači SUNCE. Na persijskom "Sunce" je "Horšid (Xoršid)", a na francuskom "zlato" je "or". U sanskritu "hora" je ura, sat vremena, ali je i pola zodijačkog kruga, a to je taman toliko koliko vidimo neba iznad sebe.

Šta znači riječ "hor" ili "or"? Kad smo raspoloženi, laki i veseli, kažemo da smo "(h)orni", a kad smo nerasploženi i depresivni, teški smo i sebi i drugima, pa tada govorimo da smo "ne(h)orni".

"(H)or" je veselo, pravo dobro vrijeme, a pošto vremenom Zemlje upravlja Sunce, ono je Horus ili Hors. Sunce je sjajno-žuto, te od korijena "hor-" postade francuska riječ za zlato "or", a postade od toga i riječ "oreol" i engleska riječ "orange" (sve podsjeća na Sunce, zar ne).

Dakle je u latinskoj riječi "orant" korijen "ora-", što znači "pravo vrijeme za neki posao".

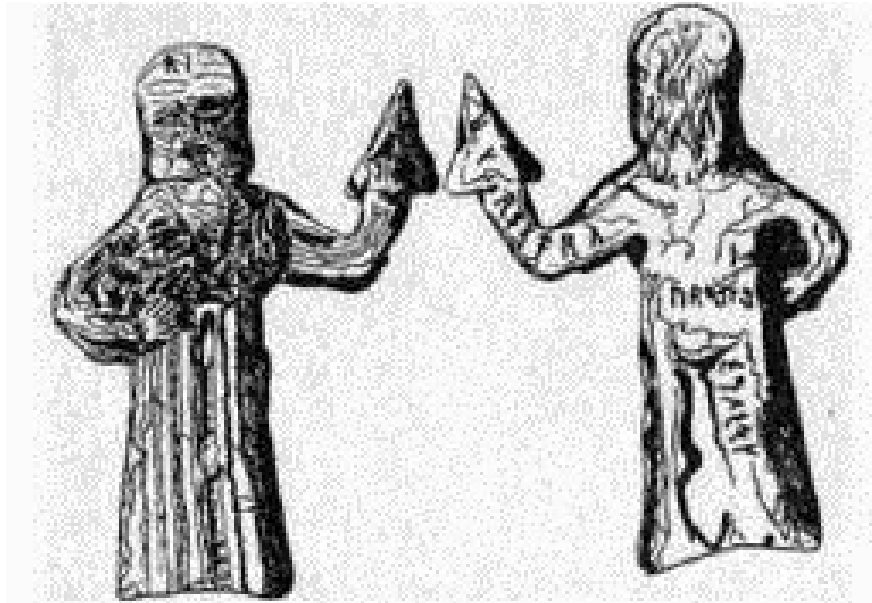
Kad u ratu jedan vojnik zarobi neprijateljskog vojnika, zarobljenik odbacuje oružje i podiže obje svoje ruke u vis. To je znak: "Predajem ti se, u tvojoj sam vlasti." Drevni čovjek je Bogu Suncu, svom ocu Stvoritelju, podigao u vis ruke proljeća i neba simbolično moleći da Sunce svoju toplu silu preda zemlji, koja tu silu prima i pretvara u svoje rađanje, u rast i plod od kojeg će čovjek moći da živi. I kad čovjek ubere plod, opet se zahvalno okreće istoku Sunca zahvaljujući na tom daru. Tako se zatvara prirodni krug: nebo - zemlja - čovjek - nebo, tj. Bog - Zemlja - čovjek - Bog: Otac - Majka - sin - Otac. Njih povezu Sveti Duh ljubavlju, razumom i životnom djelotvornom vjerom dobra. Kad se taj ciklus zbog čovjekovog učinjenog zla poremeti, to se odrazi nekom prirodnom nepogodom nepovoljnom za čovjeka.

Hrišćani su preuzimali elemente nehrišćanskog učenja i rituala i te elemente prilagođavali svojoj vjerskoj praksi i kao "ne mole se oni Suncu tvorevini, već se mole Bogu". A šta je Bog? Bog je Sunce, Sunce Pravde! Hrišćani svojim rukama na ikonama slikaju Boga i kroz te ljudske tvorevine klanjaju se Bogu. A šta su radili Srbi prehrišćani? Klanjali su se Suncu koje je stvorio Bog i kroz Sunce klanjali su se Bogu Sunca, jer ni prehrišćanima Sunce nije bilo Bog u bukvalnom smislu, nego su imali Boga Sunca. I ko je veći idolopoklonik: oni što se Bogu klanjaju kroz ljudsku tvorevinu (ikone), ili oni što se Bogu klanjali kroz Božiju tvorevinu (Sunce)?

SIMBOLIKA TROUGLA



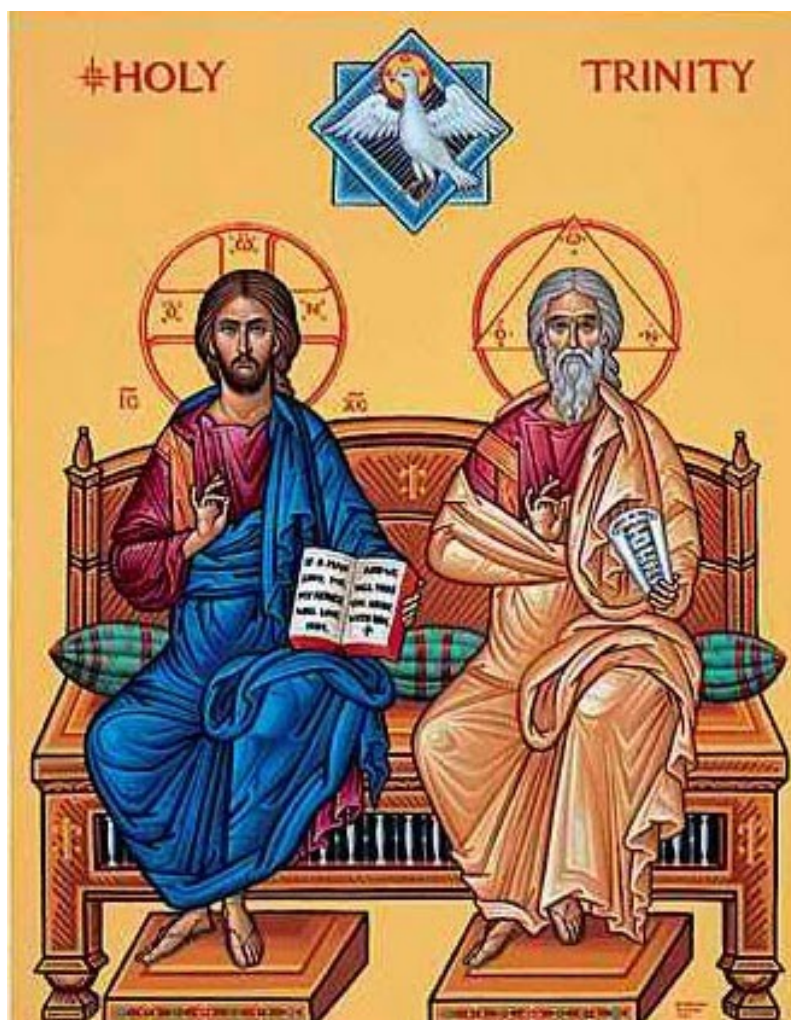
Vinčansko slovo D.



Slovenski prehrišćanski Bog Prav (Prove) sa trouglom u ruci.



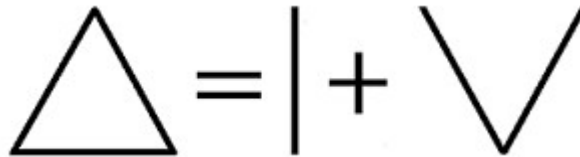
Trougao na vrhu stećaka predstavljaju nebeski hram Boga Sunca.



Hrišćanska Sveta Trojica: na oreolu oko glave Bog Otac ima trougao.

“In geometry, a line cannot represent a body absolutely perfect. As little do two lines constitute a figure demonstratively perfect. But three lines form, by their junction, the TRIANGLE, or the first figure ; and this is why it has served and still serves to characterize The Eternal; Who, infinitely perfect in His nature, is, as Universal Creator, the first Being, and consequently the first Perfection.” (Albert Pike, Morals and Dogma, XXVIII. Knight of the Sun, or Prince Adept, pg. 631)

Prevod: *"U geometriji jedna linija ne može predstaviti tijelo apsolutno savršeno. Dvije linije, kao malo bolje, tvore lik očigledno savršenije. Ali tri linije, po njihovom spajanju, čine TROUGAO, odnosno je prva slika pravilno savršena; i to je razlog zašto je trougao služio i još uvijek služi za karakterizaciju Vječnoga; Koji, beskrajno savršen u Njegovoj prirodi, je, kao Sveopšti Stvoritelj, prvo Biće, a time i prvo Savršenstvo."*



*Vinčansko slovo Δ (D) sastoji se od tri linije koje su ujedno i tri slova, koja skupa daju riječ **DIV = BOG**.*

Trougao oko Božje glave je riječ sastavljena od tri linije: **I** (jedna linija) + **V** (dvije linije), koje sastavljene u jednu geometrijsku sliku grade slovo **Δ (D)**, što je u stvari TROUGAO sa značenjem riječi **DIV** i to je NAJSTARIJE IME BOGA: **Δ (DIV)**. To je riječ srbskog jezika koja je čitljiva s obje strane: čitana s lijeva daje riječ **DIV**, a čitana s desna daje riječ **VID** i obje znače **BOG**.



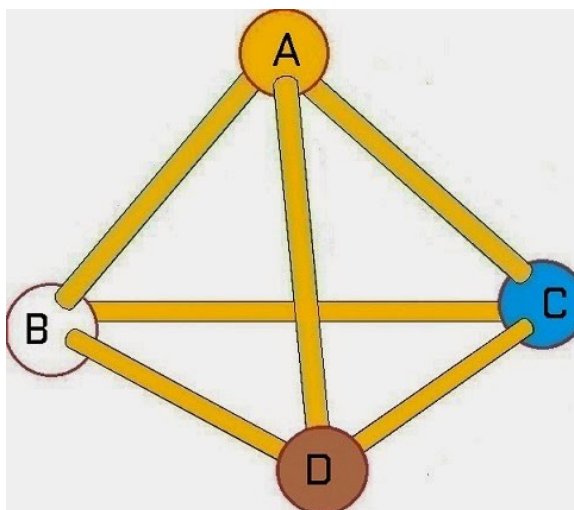
Staro srbsko ćirilično slovo "jat" simbol je Božje Crkve.

BOŽJE SVEVIDEĆE OKO



Božje svevideće oko.

Simbol Svevidećeg Božjeg oka u ravnokrakom trouglu neki nehrišćani i mnogi hrišćani tumače kao đavolji znak Satane. Da to nije tako, sad ćemo im to pokazati.



Tetraodon

Tetraodon (*τετράεδρον*, *gr.*) je geometrijsko tijelo sa četiri strane: tri strane su na prvi pogled vidljive, a četvrta je na kojoj stoji i na prvi pogled je nevidljiva:

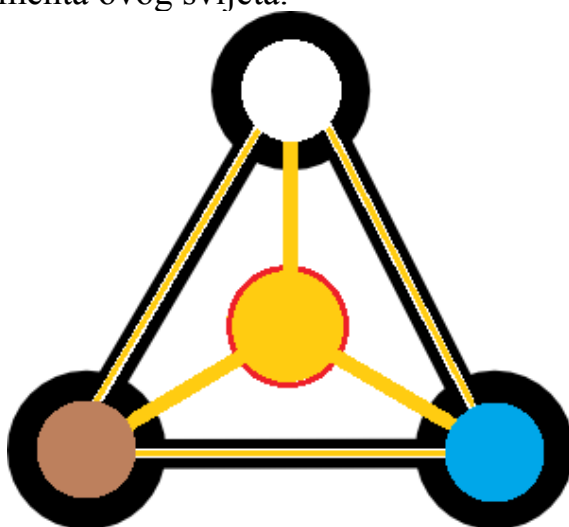
A = OGANJ (VATRA)

B = VAZDUH

C = VODA

D = ZEMLJA

To su dakle četiri elementa ovog svijeta.



Pogled na tetraodon iz ptičije perspektive.

Pogledom na tetraodon iz ptičije perspektive vidimo da oganj (vatra) dolazi tačno u sredinu trougla kojeg čine VAZDUH, VODA i ZEMLJA. I sad pogledajmo: OGANJ je SUNCE, ali i BOG JE OGANJ (u Poslanici Jevrejima (12,29) rečeno je: "*Jer je Bog naš oganj koji spaljuje*").

SUNCE je OKO OVOG SVIJETA, a OKO I OVOG I ONOG SVIJETA JE VIŠNJI BOG. Eto: to OKO simbolično je predstavljeno u trouglu kao BOŽIJE SVEVIDEĆE OKO.



Krugovi u žitu: u centru je trougla je Sunce (vatra), a sa strana su vazduh (prazan krug), voda (vodeničko kolo) i zemlja (zupčanik nebeske mehanike).

Na ovom simbolu utisnutom nepoznatom silom u polje pšenice u sredini je prikazano zračće Sunce: isto tako Bog zrači svim silama koje održavaju kosmos i životvornim energijama koje stvaraju i održavaju život.

DVD = DAVID

Slovo vinčanskog pisma: $\Delta = D$

Z Zayin Weapon	Y Waw Hook	H He Window	D Daleth Door	G Gimel Camel	B Beth House	Aleph Ox	
N Nun Fish	M Mem Water	L Lamedh Ox-Goad	K Kaph Palm of Hand	Y Yodh Hand	T Teth Unknown	H Heth Fence	
T Taw Mark	SH Shin Tooth	R Resh Head	Q Qoph Monkey	S Sadhe Fishhook	P Peh Mouth	Ayin Eye	S Samekh Support

Feničanskim pismom pisane su biblijske starozavjetne knjige.



*Ime David napisano pismom današnjih Jevreja: **DWD - DVD***

Zvijezda satica (satkona) upotrijebljena je kao rebus i monogram imena DAVID: DVD. Pošto su u starozavjetnim biblijskim spisima samo pisani suglasnici, a samoglasnici su izostavljani, ovo DWD (DVD) znači D(A)V(I)D. I tako imamo očigledni primjer pisanja riječi srbskog jezika u imenu DAVID: DA VID = BOG KOJI DAJE VID, BOG VID. To je na srbskom jeziku značenje

ove zvijezde. Jevreji govore da ime *David* znači "*voljeni*". Možda to kod njih i znači tako, ali je značenje na srbskom jeziku duhovno mnogo uzvišenije i tačnije.

ODIN – JEDAN KOJI (H)ODA



Sunce

Sunce je na nebu JEDNO OKO SVIJETA i ono (H)ODA.
JEDAN na ruskom je ОДИН.



Ćoravi Odin

ODIN je nordijski otac bogova i on je ćorav u jedno oko, dakle gleda oko sebe samo JEDNIM OKOM i pošto gleda samo jednim okom, oko sebe vidi samo polovinu vidnog polja.



Sunce i Zemlja.



Vidno polje Zemlje sa Sunca.

I zato što ima samo JEDNO OKO, Sunce vidi samo polovinu Zemlje, a druga polovina je u mraku i to je Odinovo ćoravo oko.

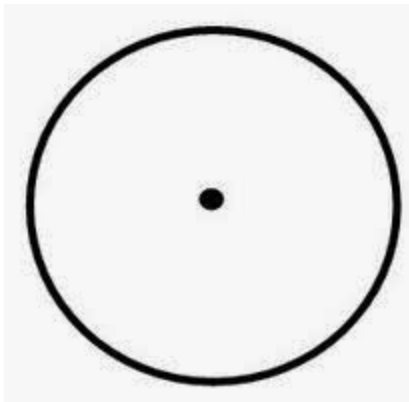
Imena ODINOVA: WODAN, WODEN (Wōdanaz (Wōđanaz or Wōđinaz) = VOĐAN, VOĐANAC, VOĐA, jer danju VODI zemaljski svijet i vodi za sobom sva ostala nebeska tijela kad zađe na zapadu. Sunce je na nebu JEDNO OKO svijeta i ono (H)ODA, koji (H)ODI, a JEDAN na ruskom kaže se ОДИН.

To jasno pokazuje da su Skandinavci i Germani istog porijekla kao i Rusi (Sloveni) i da su nekad svi govorili istim jezikom, a BOG ODIN samo je personifikacija Sunca.

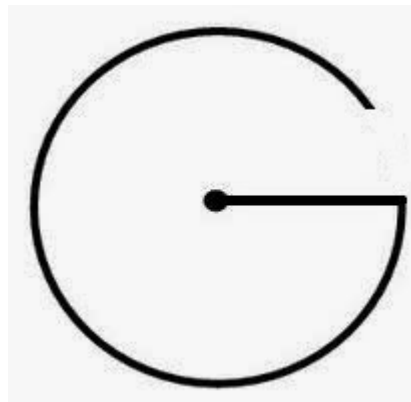
LATINIČNO SLOVO “G”

U ovo vrijeme zatučanog vjerskog nacionalizma među srbskim svetosavskim nacionalistima insistira se na pisanju ćirilicom, dok na drugoj strani tabora među mrziteljima Srba (npr. među hrvatski rimokatoličkim nacionalistima i radikalnim islamskim Bošnjacima) postoji javni prezir prema ćirilici i insistiranje na latinici.

Modernim vjerskim fanaticima na svim stranama zamračeni su umovi religijskom mržnjom, jer da nisu zamračeni, ako ne bi jasno vidjeli, barem bi nazirali da su i ćirilica i latinica iz istog izvora nastale. Taj izvor je u davnoj prošlosti vinčanske kulture. Ovdje ćemo pokazati na primjeru latiničnog slova G da je vinčanska kultura ishodište oba pisma: i ćirilice i latinice.

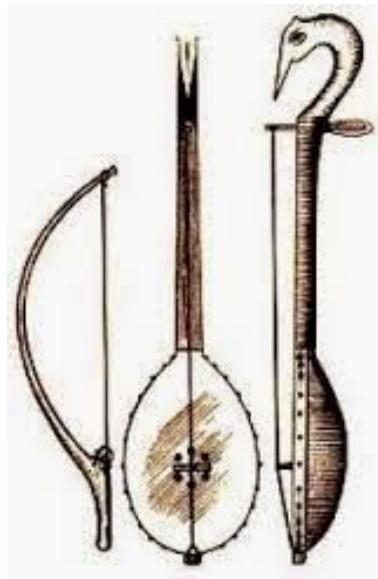


Geometrijska predstava vaseljene: krug je vaseljena, centar vaseljene je Bog Stvoritelj.



Latinično slovo G

Poledajmo oblike nekih riječi srbskog jezika čije značenje direktno utiče na oblik te riječi, sve po izgledu onoga što te riječi u stvarnosti imenuju: GUTA, GUJA, GUSLE, GUDALO, GUDITI, GUZA, GUŽVA, GURAV, GUKA, GUBA, GUMNO, GUBER, GUŠA... Svaka od ovih riječi označava nešto povijeno, kružno, nešto u obliku luka, amplitude, tj. u obliku slova latiničnog G.



Donji dio gusala je kružno zaobljen,



Ovo kolo sastoji se od šest kružnih gobelja.

Od riječi GUBELJ postala je riječ GOBELJ = JEDAN KRUŽNI, LUČNI, DIO KOLA ili TOČKA.



G na oltaru (vinčanska kultura).

	Y	Y	T	#	I	7	Z	F	3	7	b	4	M

Znakovi ćirilicnog i latiničnog slova G u vinčanskom pismu.

Glas G prvi je glas u riječima GER, GERA što na tračkom i rasenskom (etruskom) jeziku znači TOPLOTA, VRELINA. Toplotu i vrelinu ima samo VATRA, što znači da su prvobitno riječi GER i GERA imenovale VATRU

(imenice GERMA, GERMAN i GEROVIT). Od riječi GER vremenom je nastala riječ ŽER, a od riječi GERA nastala je riječ ŽERA.

MITRA JE MITAR - MIRO



Na ovom novcu ime Mitre napisano je Miro (Bactrian coin, I-II v. n. ere).

Sanskrit: MITRA = SUNCE

sanskrit: ZVETA = BIJEL (BEL, ekavski; BIL, ikavski)

sanskrit: ZVETYA = BLJEŠTAVO BIJEL

sanskrit: ZVITA = BIJEL

sanskrit: VASA = BIJEL

Ruski: мир = svijet (svet, ekavski; svit, ikavski)

Bugarski: свят

Bjeloruski: свет

Ukrajinski: світ

- a) MITAR > MITRO > MIRO = MIP (ruski) = SVIJET = SVET (ekavski) = SVIT (ikavski);
- b) ZVETA (sanskrit) = SVETA = BEL = BELI = BELIŠA = VELIŠA = VELI = BILI = VILI = VIDO = VIDAK = VIDOSLAV = VIDAN, VIDOJE = VIDOMIR = VITOMIR = SUNČAN = SJAJAN = BAJAN = BAJA = BAJO = SVJETLOMIR;
- c) SVET = SVETOZAR = BELIZAR (VELIZAR) = BELKO = VELJKO = BELIMIR = VELIMIR = VASO = VASKO = VASIL = VASELIJA = VESELJKO

MITROV DAN, MITAR I MITRA

Praznik MITROVDAN je 8. novembra (26. okt.) i posvećen je vedskom bogu Sunca MITRU (MITRI, MIRI). Po njemu su naša narodna imena MITAR i MITRA. MITRA je bila persijska boginja ljubavi i to je srbska Dana (Danica). Korijen riječi MITAR je MIT-. Sta je značenje korijena MIT-?

Sanskritsko MITRA znači PRIJATELJ, DRUG, SARADNIK, SUNCE (vedski bog Sunca). Glagol MITI znači UMIVATI, PRATI, BIJELITI, ČISTITI, a nema ništa bjelje i čistije od Sunca.

Sanskritsko MITI znači MJERA, a sanskrito MITA znači IZMJEREN. Sanskrito PARI znači OKRUGLO (kad je nešto tačno izmjereno, i danas kažemo "okruglo toliko", tj. tačno toliko). Sanskrito PARAMITI upravo znači: "okruglo toliko", tj. "tačno toliko" i odatle potekla riječ PARE, jer su se nekad metalne pare od skupocjenih metala MJERILE na vagi.

Iz ovog vidimo da MITAR znači MJERAČ. U svom prevodu Novog Zavjeta Vuk Karadžić carinika naziva MITAR, jer na granici carniki svu robu MJERI I PREMJEVAVA što je dokaz da je ta riječ sredinom 19. vijeka postojala u srbskom jeziku. MITAR (carinik) je na granici između dvije posebne države, a MITROV DAN MITROVDAN je na granici vremena između jesenje tople suve i hladne kišne jesenje sezone, te je po tome i nastala ona narodna poslovice "*Mitrov danak, hajdučki rastanak*".

Zapadni etimolozi pretpostavljaju da riječ METAR potiče od indoevropskog korijena ME-, mada korijena sa tim značenjem u sanskritu nema, ali ima riječ MITI sa korijenom MIT- i isto znači: MJERA, dok sanskrito MITA znači IZMJEREN. Ime MITAR, bog sunca, znači MJERAČ na granici sezona vremena.

Evo jedan očigledni matematički dokaz zašto sanskrite riječi MITI i MITA (od kojih je izvedeno ime MITAR) znače MJERA: od polovine Ilijevog dana 2.

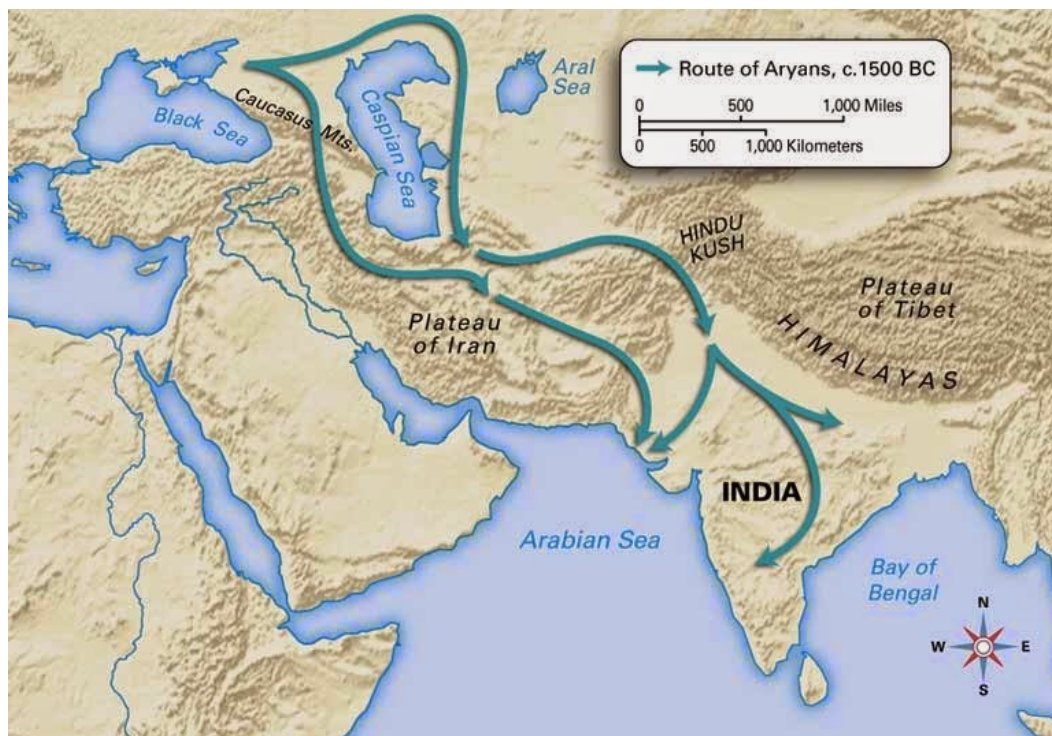
avgusta (IL je jedno od imena Višnjeg Boga), od hrišćana nazvanog Ilindana, pa do polovine Mitrovdana 8. novembra tačno je 98 dana. I sad pogledajmo:

$\sqrt{98} = 9,899494937$ dana: $\sqrt{9,899494937} = 3,146346284$

Krajnji rezultat je **broj Pi** sa tačnošću u dvije decimale i to je MJERA koja je matematička konstanta.

U naše vrijeme MITROV DAN je u sredini jeseni i pola godine udaljen je od JURJEVDANA (ĐURĐEVDANA) i to je veliki proročanski znak opšte granice vremena ovog svijeta. Srbsko ime MITAR etimološke i semantičke veze nema sa grčkim imenom Dimitrije (Dēmētrios, lat.; Δημήτριος, gr.), jer je ime DIMITRIJE izvedeno od druge dvije sanskrijske riječi: MITRA i DI, gdje ovo DI znači PAD, KRETANJE UNAZAD UZ SLABLJENJE. Tako ime DIMITRA znači PAD SUNCA, KRETANJE UNAZAD, PALO SUNCE, što opet znači nisko jesenje Sunce nad horizontom.

ARIJEVCI



Pravac kretanja Arijevaca do Indije.

Arijevci su ljudi koji su u Indiju donijeli Vede: sanskrijske svete spise:

sanskrit: ARI = vezan za vjernike, vjeran, pobožan;

sanskrit: JA = začetnik, pokretač, proizvođač, kreator.

ARIJAN = POBOŽAN POKRETAČ VJERE (VEDSKE).

VINČANSKI KALENDAR



Figura ovna sa ispisanim kalednarom (kermika, Vinča).



Jedna strana ovna pripada istoku, druga zapadu. Trideset kičmenih pršljenova je 30 dana mjeseca. Dvanaest mjeseci po 30 dana je 360 dana godine. Četiri zelena kružića jesu četiri godišnja doba godine .



Prva strana ovna.



Sedam dana sedmice obilježeno je "bregovima" prema kičmi, a malim udubljunjima (plavi kružići) obilježeno je 26 sedmica što je 182 dana ili pola godine.



Druga strana ovna.



Na drugoj strani ovna malim udubljenjima obilježene su 24 sedmice što iznosi 168 dana godine.



Glava ovna sa prsima.



Na prsima ovna označena su četiri godišnja doba (vertikle sa svojim tačkama ispod) sa po tri mjeseca dužine (žute linije). Mali kružići su naknadno dodani dani godine: 15 dana.

Da saberemo sve dane:

- a) prva strana ima 26 sedmica = 182 dana,
b) druga strana ima 24 sedmice = 168 dana

.....
Ukupno: 50 sedmica = 350 dana

Do pune godine fali još 15 dana i ovi dani označeni su na prsima ovna (crveni kružici): u dnu prsiju je 2 x 5 dana što sa onih prethodnih 350 daje 360 dana i to je tačno 12 mjeseci po 30 dana, a preostalih 5 dana godine označeno je crvenim kružićima iznad vertikalnih linija godišnjih doba i to je tačno 365 dana godine.

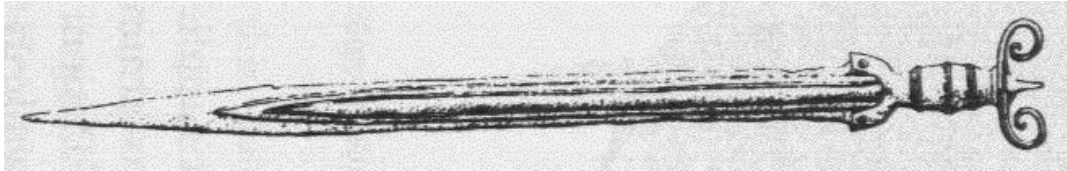


I na ovoj strani artefakta vinčanske kulture duplim vertikalama jasno je označeno 6 mjeseci. Ako je tako i na drugoj strani ovna (a vjerujem da jest), to je 12 mjeseci. Tačkice kao markere dana i sedmica nije moguće tačno prebrojati zbog lošeg ugla snimanja i nepostojanja fotografije druge strane figure (Gradski muzej Vršac).

KALENDAR IZ RANOG BRONZANOG DOBA

Bronzano doba (2300. do 1100/750. g. st. ere) obilježava proizvodnja bronзаног оруђја, оруђа i nakita. To je vrijeme intenzivnog razvoja metalurgije, trgovine i zanatstva. Ovo doba obilježava, kako upotreba bronce, tako i seoba

naroda iz Vavilona (oko 2300 god. st. ere). Manji dio Jafetovih potomaka otišao je prema Kavkazu, a veći dio krenuo je na područje Mediterana i Balkana i odatle vremenom prema istoku, sjeveru i zapadu Evrope.

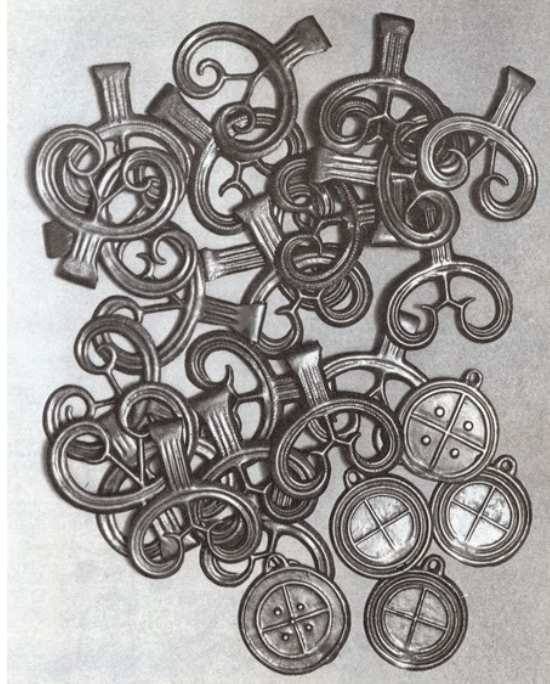


Bronzani mač sa simbolom C na balčaku (kultura žarnih polja).

Kasno bronzano doba ili vrijeme tzv. *kulture žarnih polja* (područje urni) traje od 1300. st. ere. To je kultura naroda koji je spaljivao svoje mrtvace i pepeo njihovih tijela ostavljaju u urne koje su pokopavali u zemlju. Kasnije su preko tih grobnih mjesta nabacivali veće ili manje gomile kamenja i zemlje (već prema društvemom položaju umrlog ili poginulog) i to je kultura gromila, tumulusa ili kurgana. Arheolozi i historičari kažu da se ta kultura oko 1100. godine nastavlja u keltskoj Halštat kulturi koja traje do oko 750 g. st ere. Zajednički im je obred spaljivanja umrlih, po čemu je ova kultura dobila ime, i pokapanje ostataka u žarama (urnama) s priložima nakita, oružja i oruđa.



Bronzani privjesak-amajlija u obliku C nađen u gromili kod sela Ferizovići, lokacija Opaljene gomile kod Rogatice na Romaniji (prema Cerovich 1990; 1-12 R 1:2)

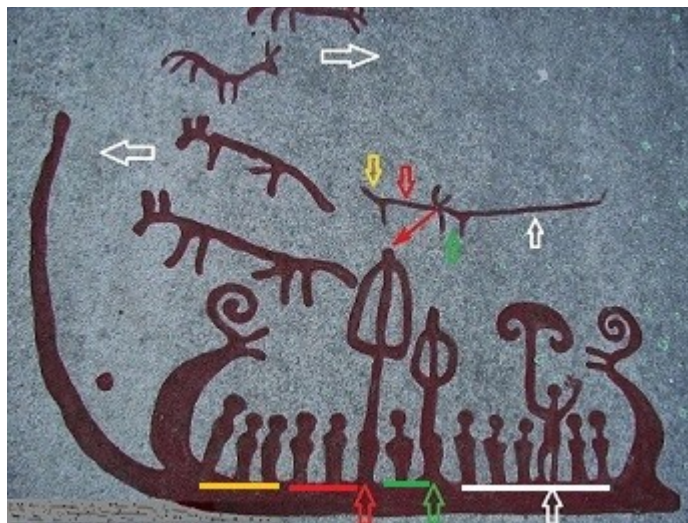


Privjesci bronzanog doba sa nama prepoznatljivim simbolima C nađen u tumulusu u današnjoj Mađarskoj (Koszider period, 14-12. vijek st. ere).

Profesor dr Đorđe Janković u svojoj je knjizi “Srbske gromile” (Beograd, 1998) dokazao je da su na balkanske gromile pripadale Srbima, a mnogi istoričari saglasni su da kulture polja sa žarama (kultura područja urni) pripadaju Proto-Keltima, a Kelti su bili Srbi Gomerovog sina Torgame potomci, odnosno potomci Torgaminog sina Tilmaza poznatog i pod imenima Tilmik, Tiroš, Tauri.



Petroglifi bronzanog doba u zapadnoj Švedskoj (Vitlyckehall stone, Tanumshede, Vastra Gotaland County, Sweden).



Sunčeva lađa godine.

Na petroglifu je Sunčeva lađa sa dvanaest ljudskih figura i svaka figura predstavlja jedan mjesec godine. U dnu lađe bijelom strelicom obilježen je zimski solsticij, prvi dan zime. Tu je ljudska figura koja drži Božje žezlo (steg) u obliku srbskog znaka C (znak rađanja, života i besmrtnosti). Ovaj znak nalazi se u korijenu Sunčevog drveta života na stečku iz Donje Zgošće i na srbskom grbu.

Iza figure sa Božjim žezlom stoje dvije ljudske figure što su dva mjeseca trajanja zime prije zimskog solsticija. Ispred figure sa žezlom su tri figure i to su tri mjeseca koji sa figurom što drži žezlo i ona dva mjeseca iza čine šest mjeseci trajanja zime u ovoj geografskoj zoni Švedske (bijela horizontalna linija).

Zelenom strelicom markiran je proljetni ekvinocij i prvi dan proljeća, a crvenom strelicom označen je ljetni solsticij i prvi dan ljeta. Između znaka proljetnog solsticija i ljetnog ekvinocija samo je jedna ljudska figura, što znači da je u toj geografskoj zoni proljeće trajalo samo jedan mjesec.

Od početka ljeta pa do početka zime ima sedam ljudskih figura, tj. sedam mjeseci u koje su uračunati i mjeseci ljeta i mjeseci jeseni.

Četiri vuka (ili četiri lisice) po dva putuju u suprotnim pravcima. To su četiri godišnja doba: u vrijeme zime i proljeća Sunce se penje od juga ka sjeveru u jednom pravcu, a od početka ljeta pa kroz vrijeme jeseni pada u suprotnom pravcu ka jugu.

Dužina godišnjih doba i vremenske prilike u toj geografskoj zoni obilježene su i onim linijama desno od životinja. Tu se vidi dužina hladnog vremena zime (bijela strelica), kratko vrijeme proljeća (zelena strelica), vidi se ljetni solsticij (polukrug), ljetna sezona (crvena strelica) i vrlo kratka jesen (žuta

strelica). Po veličini tih linija vidi se da tu proljeće, ljeto i jesen skupa traju šest mjeseci, a sama zima traje isto toliko, jer je to bizina polarne oblasti.

Ono što je zanimljivo jeste da srbska Nova godina (Mali Božić), koju obilježavamo 1. januara julijanskog kalendara, odgovara vremenu zimskog solsticija od prije 3000 godina, dakle u vrijeme oko 1000-te godine stare ere 1. januara julijanskog kalendara bio je zimski solsticij, Mali Božić, prvi dan zime kad se Sunce iz svoje najniže južne tačke nad horizontom počinje penjati sjeverno ka zenitu.

U naše vrijeme zimski solsticij zbiva se 9. decembra julijanskog ili 22. decembra gregorijanskog kalendara. Od tog 9. decembra julijanskog do 1. januara julijanskog (14. januara gregorijanskog) je 22 dana. I sad pogledajmo: julijanska sideralna godina duža je od gregorijanske tropske godina za 10,8 minuta. Za 3000 godina to je 32 400 minuta sto iznosi 540 časova ili 22,5 dana. To je tačno vrijeme od današnjeg zimskog solsticija do zimskog solsticija prije 3000 godina (od 9 decembra do 1. januara julijanskog ili od 22. decembra do 14. januara gregorijanskog kalendara).

Šta sve to znači? Znači da srbska Nova godina ili Mali Božić 1. januara julijanskog kalendara čuva uspomenu na zimski solsticij iz vremena 1000 godina prije Hrista, tj. prije 3000 godina od našeg vremena. To je takođe dokaz da je srbska Nova godina slavljena uoči dana zimskog solsticija i rođenja mladog Sunca Božića Svarožića (paljenje badnjaka bio je i ostao ritualni dio te proslave).

NATPIS NA VATINSKOM PRŠLJENKU



○ - Vatin culture (16th-13th century BC) / Vatinška kultura (16-13. vek p.n.e.)

Vatinška kultura pripada bronzanoj kulturi (16 - 13. v. st. e.). Ime je dobila po naselju Vatin u Srbiji. Ima iste korijene kao i mikenska kultura.



Vatinski "pršljenak" je keramički privjesak amajlija, a poznato je da su to religijski ukrasi kojima se pridaje magijska moć zaštite.

XXVIII	GLAGOLICA	LATINICA	VINČANSKO
1.	†	A	†, †̣
2.	Ɔ	B	Ɔ

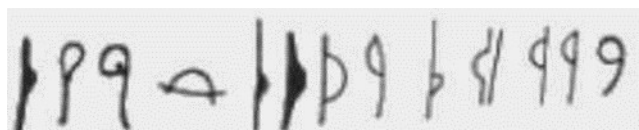
Vinčansko slovo A

XXIV	STAROGRČKO	LATINSKO	VINČANSKO
1.	Β	V	Β
2.	Γ	G	Γ
3.	Ε	E	Ε, Ε̣, Ψ
4.	Ι	I	Ι
5.	Θ	TH	Θ
6.	Λ	L	Λ
7.	Ο	O	Ο
8.	Ϝ		

Slovo L

ВИНЧАНСКА	РАСЕНСКА (ЕТРУРСКА)	АРАМЕЈСКА	ГЛАГОЉИЦА	АЗБУКВА
А, А	А	А	А	А
В, В	В	В	В	Б
Г	Г	Г, Г	Г	В
Д	Д	Д	Д	Г

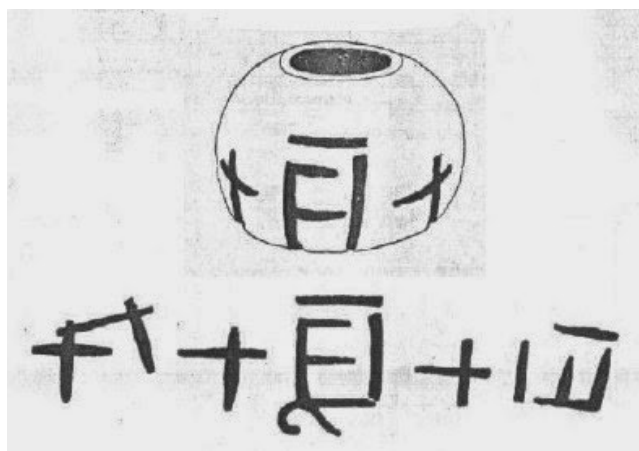
Slovo V



Varijante slova P i R (claviforms po preistorijskim pećinskim crtežima Španije i Francuske).




Pet slova s desne strane su slova R iz bosanske ćirilice.




Vatinski pršljenak

Prva riječ sa svojim slovima:



 = T


 = A


 = ATA = OTAC (etrurski)


Prvi znak je ligatura, spojena dva slova A-T. Do njih je slovo A i to je prva riječ: ATA, što etrurskom znači OTAC.


Druga riječ sa svojim slovima:



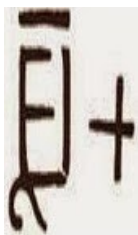
 = E

 = L

 = I (J)

 = A

 = R



= **ELIAR (ELIJAR)**

U drugoj riječi piše: **ELIAR (ELIJAR)**.

Treća riječ sa svojim slovima:



= **I, J**



= **V**



= **I**



= **IVI = JIVI = ŽIVI**

U trećoj riječi piše: **IVI (JIVI)** (protoslovensko **jьva** dalo je **ŽIVA, ŽIVAN, IVAN, IVA**).

Dakle na vatinskom pršljenku piše: **ATA ELIAR IVI = ATA ELIAR JIVI = OTAC BOG ŽIVI**.

.....
Literatura: Radivoje Pešić, Vinčansko pismo i drugi gramatološki ogledi, Pešić i sinovi, Beograd, 1995)

SRBSKA SLOVA U PRAISTORIJI

Latinska pismena	Grčka pismena	Ćirilika crkvena pismena	Ćirilika gra-pjanska pismena	Bosanska pismena			Tipski oblici
				XIV. vijek	Početak XV. vijeka	Konac XV. vijeka	
A	Α	Ѧ	А	Ɑ	Ɑ, Ɑ	Ɑ, Ɑ	Ɑ Ɑ Ɑ
B	Β	Ѣ	Б	Ɱ	Ɱ, Ɱ	Ɱ	
V	—	Ѥ	В	Ɱ	Ɱ, Ɱ	Ɱ	Ɱ Ɱ Ɱ
G	Γ	Г	Г	Ɱ	Ɱ	Ɱ	
D	Δ	Д	Д	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ Ɱ Ɱ
Gj	—	—	Ђ	variante	Ɱ	Ɱ	
E	Ε	Є	Е	Ɱ, Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ Ɱ Ɱ
Ž	—	Ж	Ж	Ɱ	Ɱ	Ɱ	
Z	Ζ	З	З	Ɱ	Ɱ, Ɱ	Ɱ	Ɱ Ɱ Ɱ
I	Η	И	И	Ɱ	Ɱ	Ɱ	
J	Ι	І	Ј	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ Ɱ Ɱ
K	Κ	К	К	Ɱ	Ɱ	Ɱ	
L	Λ	Л	Л	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ Ɱ Ɱ
Lj	—	—	Љ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	
M	Μ	М	М	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ Ɱ Ɱ
N	Ν	Н	Н	Ɱ	Ɱ	Ɱ	
Nj	—	—	Њ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ Ɱ Ɱ
O	Ο	О	О	Ɱ	Ɱ	Ɱ	
Ō	Ω	Ѧ	—	variante	Ɱ	Ɱ	
P	Π	П	П	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ Ɱ Ɱ
R	Ρ	Р	Р	Ɱ	Ɱ	Ɱ	
S	Σ	С	С	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ Ɱ Ɱ
Š	—	Ш	Ш	Ɱ	Ɱ	Ɱ	
U	—	У	У	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ Ɱ Ɱ
F	Φ	Ф	Ф	Ɱ	Ɱ	Ɱ	
H	Χ	Х	Х	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ Ɱ Ɱ
C	—	Ц	Ц	Ɱ	Ɱ	Ɱ	
Č	—	Ч	Ч	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ Ɱ Ɱ
Dž	—	Ѣ	Ѣ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	
Š	—	Ш	Ш	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ Ɱ Ɱ
Ju	—	Ю	—	Ɱ	Ɱ	Ɱ	
Je, ja	—	Ѧ	—	Ɱ	Ɱ	Ɱ	

Srbska stara ćirilica sa natpisa na stećcima.

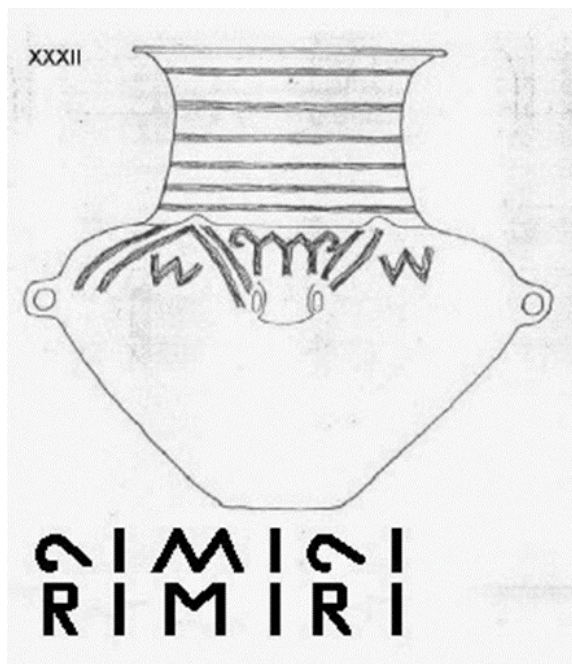


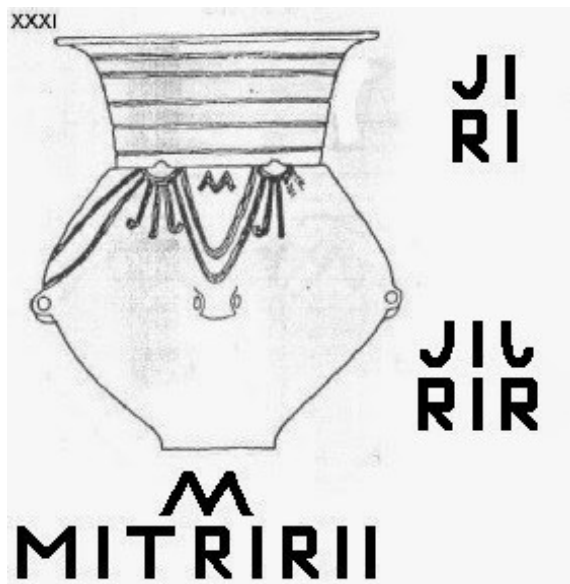
*Claviforms i varijante slova **P** i **R** po preistorijskim pećinskim crtežima. Oko 50 ovakvih znakova pronađeno je u šest pećina Španije i Francuske.*



Na ovom preistorijskom pećinskom crtežu su tri velika slova PRP (tri zadnja slova na desnoj strani). Pošto u davna vremena samoglasnici nisu pisani, to možemo pročitati kao P(A)R(I)P, a PARIP je KONJ (Grotte des Trois Frères, Ariège, France).

NATPIS NA URNAMA (15-13. VIJEK ST. ERE)





Urne sa natpisima iz 15-13. vijeka stare ere (crtež i opisi urni su iz knjige Radivoja Pešića, "Vinčansko pismo i drugi gramatološki ogledi", Pešić i sinovi, Beograd, 1995. str. 28).

"Tabla XXXI. - Karabunna. Bikonična urna s trakastim drškama na trбуhu, rame i vrat ukrašeni snopovima urezanih linija. II faza bronzanodopske nekropole (grob br. 237), oko 1400-1230. godine pre n.e. Prema J. Todorović 1977: 67, sl. na str. 72"

Natpis na urni: RI, RIR, M = M(IT)RIRI = MITRA = SUNCE

Sanskritsko RI znači SJAJ, DIVOTA, VELIČANSTVENOST (ovo su odlike proljeća). U srbskom jeziku korijen RI je u riječima RIZA, RIZNICA, IRIS i RIĐ:

"**riđ** , f riđa, određeno riđi, riđa (16. v., Vuk) = řiji (čakavski. Istra) = (ali) riđ (ŽK), također

slov. ridža, »1° (boje dlake domaćih životinja) između crvene i žute... Samoglasnik i je nastao od jery-a: češ. ryzy, slvč. rýdzi, polj. rydzy, rus. ry žij." (Petar Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, JAZU, Zagreb, 1971)

Sanskrit: RIRI = SJAJ, SVJETLOSNI ZRAK (**osobine ljeta**).

Francuski: RIRE = SMIJEH, RADOST.

"Tabla XXXIII. - Karaburma. Bikonična urna s trakastim drškama na trбуhu. II faza bronzanodopske nekropole (grob br. 258), oko 1400-1230. godine pre n.e. Prema J. Todorović 1977:77, sl. na str. 84."

Natpis na urni: MITRIRI RIMIRII

Sanskrit: MITRA = MITAR = SUNCE

Talijanski: RIMIRI (RIMIRARE) = GLEDA, OSMATRA (u srbskom jeziku riječ RIMIRI se izgubila, ali je sačuvan njen antonim ŽMIRI).

MITRIRI = MITRA (MITAR) = SUNCE

MITRIRI RIMIRI = MITRA GLEDA, MITRA OSMATRA = SUNČEV GLED

"**Tabla XXXII.** - Karaburma. Bikonična urna s trakastim drskama na trbuhu, cilindrični vrat i rame ukrašeni snopovima urezanih linija. II faza bronzanodopske nekropole (grob br. 268), oko 1400-1230. godine pre n.e. Prema J. Todorović 1977: 83, sl. na str.91."

Natpis na urni: RIMIRI = GLEDANJE, OSMATRANJE, VID

I kad nam kažu da su Srbi pismenost primili tek u 9. vijeku od Grka Ćirila i Metodija, treba reći da zaista više nema smisla da nam lažu.

RA – NAJSTARIJE IME SUNCA



Sunce Ra.

RA je najstarije ime Sunca.

Sanskrit: RA = *davanje, izvršilac, dobitak, imanje, zlato, uživanje, grijanje, toplota, vatra, sjaj, sijanje.*

Sanskrit: RAYI = *bogat, bogatstvo, imovina.*

RANO < RA-NO

RA = SUNCE

RANO = ONO STO LIČI NA SUNCE: SUNČASTO

Sanskrit: RASYA < RA-SYA = RA SJA = SUNCE SJA = KRV. Iz ovog primjera vidimo da je jedno od značenje riječi RA **crvena boja** vatre Sunca:

"Mnogi evropski i ruski istoričari slažu se da je Herodot pod Tračanima podrazumijevao Srbe. Porijeklo te riječi tumače na sljedeći način: među Srbima

od pamtiveka živjelo je jedno veliko pleme koje se nazivalo Raščani ili Rasi. To ime dobilo je još u staroj postojbini Indiji, a po imenu rijeke Rakše, što označava crveno- rujnu boju, srpsku boju, svoj smisao i značenje. Jer iskonski Raščani su Crveni Srbi, kojih je bilo u Rusiji sve do X vijeka. U doba Herodotovo, ti su Srbi živjeli u Maloj Aziji i na Balkanu, u Trakiji..... Tako je ime Tračani helenizovani oblik od Rašani..." (Tomo Maretić, Slaveni u davnini, Zagreb, 1894. god.)

RASA = SOJ LJUDI ISTOG PORIJEKLA. Po ovome biva da su ljudi SA RA, tj. SA SUNCA. Međutim, znamo da ljudi nisu sa Sunca, ali jesu nastali od zemlje SA SUNCEM.

ZRAK < S-RA-K

S = S, SA (prijedlog za mjesto)

RA = SUNCE

K = K, KA (prijedlog za mjesto)

ZRAK = S RA K = SA SUNCA KA (ZEMLJI)

Pored značenja CRVENO, RA znači i porijeklo nečega, od čega nešto potiče, ističe, iz čega nešto zrači:

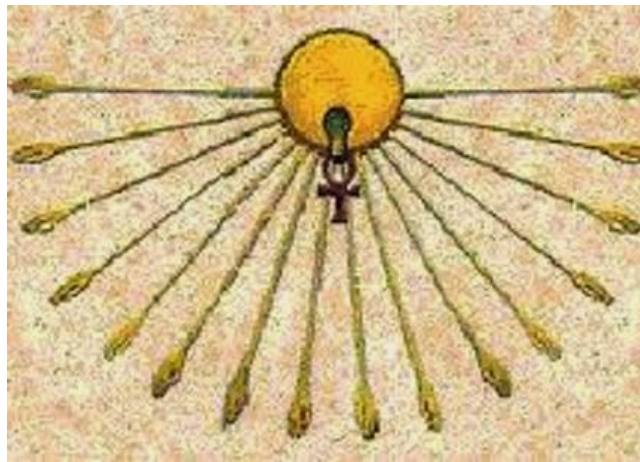
ZRAK **potiče, ističe, zrači** iz SUNCA (RASA ljudi potiče od istih predaka).

Pogledajmo značenje srbske riječi RAME: rame je mjesto odakle se RUKA odvaja od tijela:

sanskrit: RA = DAVANJE, RADNIK (IZVRŠILAC)

sanskrit: ME = MENI, ZA MENE, MOJE

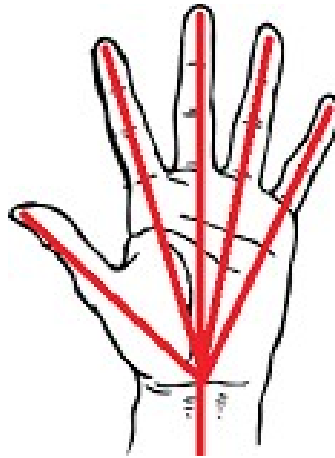
RAME = DAVANJE MOJE, RADNIK MOJ, IZVRŠILAC MOJ



Iz RAMENA izlazi RUKA. Etimološki korijen riječi RUKA nalazimo u sanskritu: sanskritsko HARANA znači "*ruka, držanje, nošenje, premještanje, uklanjanje, nuđenje, uništavanje, dio, odbacivanje, sklanjanje, ozljeđivanje,*

krađa, uzimanje, nasilje". Dakle sve što RUKA čini i sve što može da čini, to je značenje u sanskritoj riječi HARANA (ruka je **hraniteljka** tijela).

I u riječi HARANA imamo RA, a tragove toga nalazimo i u latvijskoj riječi RANKA, što znači RUKA, a u bugarskom je to РЪКА. Sve to govori da je i u srbskom jeziku prvobitni oblik riječi RUKA bio RAKA i vremenom je ono A iz RA prvo prešlo u O (RONKA), a poslje O prelazi u U (RUKA).



RAŠLJE, RAKLJE = RAKA = zrakasti izgled ruke = Y = RA, RADIJACIJA.

Da je i riječ RAKA prvobitno bila istog značenja kao i današnji oblik RUKA, pokazaće nam i ovaj primjer: RA znači CRVEN: svaka RANA na tijelu je CRVENA. Prelaskom glasa A (iz RA) u glas U (RU) dobija se riječ RUD (RA = RU). Tako je i RASA prvo postala RUSA, pa je prešlo u ROSA i na kraju u RUŽA (u mnogim evropskim jezicima *ruža* je je *ros, rosa, roza*). U engleskom jeziku CRVENILO na tijelu je RASH, mada to medicinski prevode kao "*osip*", a nema osipa da nije CRVEN, što znači da englesko RASH bukvalno znači CRVEN.

U latinskom i u nekim evropskim jezicima RUKA je ARM, jer je i ovdje došlo od metateze: prvobitno RA je prešlo u AR isto kao što je riječ RASA u latinskom postala ARSA, a RASIJA postala ARSIA: tako je rijeka RAŠA u Istri postala ARSIA (lat.) i ARSA (ital.). Tako je postalo i srbsko ime ARSEN (ARSO, tj. RASO, RAŠO, RASEN, RAŠEN).

Navešćemo još jedan slučaj metateze, tj. zamjene mjesta glasova, glasovno prevrtanje u kojem ćemo od AR naći put do svih značenja sanskritoj (srbske) riječi RA: to je ime elementa ARSENIK:

“**arsenic** (n.) late 14c., from Old French *arsenic*, from Latin *arsenicum*, from late Greek *arsenikon* ‘arsenic’ (Dioscorides; Aristotle has it as sandarake), adapted from Syriac (al) *zarniqa* ‘arsenic,’ from Middle Persian *zarnik* ‘gold-colored’ (arsenic trisulphide has a lemon-yellow color), from Old Iranian

***zarna-** ‘golden,’ from PIE root *ghel- (2) ‘to shine,’ with derivatives referring to bright materials and gold (see glass).” (Look up arsenic at Dictionary.com)

Dakle kažu ovako: riječ “*arsenic*” potiče od starofrancuskog “*arsenic*”, od latinskog “*arsenicum*” od kasnogričkog “*arsenikon*”, a sve ovo, govore, potiče od sirijskog “*zarniqa*” od srednjopersijskog “*zarnik*” što znači “*zlatobojan*” tj. “*zutosjajan*” pa kažu da arsenic trisulfid ima žutu boju limuna, da bi na kraju kazali da sve to potiče od staroiranskog “***zarna**” (ova zvjezdica je znak pretpostavke), tj. sve od praindoevropskog korijena *ghel- (opet zvjezdica kao znak da je i to pretpostavka).

Hajdemo da sve ove primjere složimo po njihovom etimološko-morfološkom izvoru: ARSENIK je od RASENIK (AR potiče od RA), a sirijsko ZARNIQA isto je kao i srbsko ZARNA: Zora je ZARNA. I u sirijskom ZARNIQA i u srbskom ZARNA slog AR postao je metatezom od RA.

Tvrđnja da sve to potiče od praindoevropskog GHEL- što navodno znači “*sjati*” nije tačna, već je tačno da je sve to od srbskog (sanskritskog) RA koje je u spomenutim slučajevima glasovnom metatezom dalo AR. Da je to tačno pokazaće nam i engleska riječ ARSON koja, kažu, potiče od latinske riječi ARSIO(N), ARDERE što znači POŽAR, PALEŽ, ZAPALITI. To latinsko ARSIO je od srbsko-sanskritskog RASIO gdje RA znači VATRA, a SIO znači SIJAO (POSIJAO), te englesko ARSON upravo to znači: *namjerna kriminalna radnja u kojoj neko SIJE vatru*.

Kad RATAR sije žito, on žito RA-SIPA. Baš kao što RATAR sijanjem RASIPA žito, tako i SUNCE RASIPA I SIJE. Šta SUNCE SIJE? SUNCE RA SIJE i zato na sanskritu RA znači: *sijanje, davanje, izvršavanje, dobitak, imanje, zlato, uživanje, vatra, grijanje, toplota*.

Idemo do engleske riječi RAY: englesko RAY je SNOG SVJETLA, ZRAK SVJETLA, ZRAK SUNCA, ONO ŠTO SUNCE RASIPA. I u riječi RAY korijen je RA-

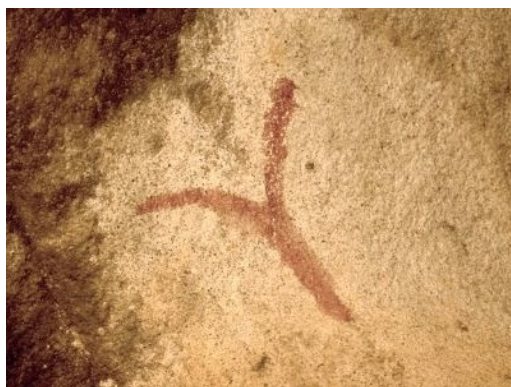
Pomenimo i “englesku” riječ RADIATION (radijacija): kažu da RADIATION potiče od srednjovjekovnog francuskog “*radiation*” koje direktno potiče od latinskog *radiationem* (nominative “*radiatio*”) što znači SIAJAN, pa kažu da to potiče od “*radiare*” koje je od “*radius*” što znači SNOG SVJETLA, ZRAK SVJETLA, ZRAK. Ali pogledajmo suštinu latinske riječi RADIATIO: u riječi RADIATIO (RA-DIA-TIO) između riječi RA i nastavka -TIO nalazi se riječ DIA. Na gaelik jeziku (Goidelic languages) DIA znači BOG, ali znači i DAN. Portugalsko i katalonsko DIA također znači DAN. I sad pogledajmo ove srbske riječi: RAD, RADAN, RADENIK.



Sanskrit: RADHA = LJEPOTA, DIVOTAJ, SJAJ (Radha je ime Krišnine izabranice).

RADOST zrači iz tijela, a sama riječ je složena od dvije riječi: RA-DOST: RA znači SVJETLOST, SUNCE. Tako riječ RADOST znači SUNCE PRIJATELJ, a to je ono emotivno stanje kad je duša ozarena svjetlošću. Naši zvanični etimolozi govore da je riječ “*dost*” turcizam, a ni na pamet im nije palo da je riječ DOST postojala u srbskoj riječi RADOST vijekovima prije dolaska Turaka. Evo šta znači riječ DOST:

“*dost*, gen. *dosta* m (Vuk) = *dós*, pored *das*. gen. *dosta* (Kosmet) ‘sinonim: **prijatelj**’. Odatle apstraktum na -luk: *ddsluk* m, *dostluk* (Banja Luka, objekt uz *voditi s kime*, Kosmet) ‘sinonim: **prijateljstvo**’.” (Petar Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, JAZZU, Zagreb, 1971).



Znak RA (račve, raklje, rašlje).

RAČVE drveta potiču iz jednog mjesta i korijen je RA-. RAČVE su dva ZRAKA.

Sanskrit: RA = *vatra, blještavost, sjaj, uzitak, divota, toplota, ljubav, zlato, davajući, izvršilac (radnik), dobitak, imanje, zlato, uživanje, grijanje, toplota, vatra, sjaj, bljesak.*



Razdvajanje zraka.

Sanskrit: RADA = RAZDVAJANJE, RAZLAZ

Sanskrit: DA = STVARANJE, DAVANJE, DARIVANJE, DJELOTVORNOST

Sanskrit DAA= OČIŠČENJE, TOPLOTA

Pogledajmo riječi srbskog jezika:

RAJ = NEBESKO MJESTO SVJETLOSTI

RAJEVINA = RAJ

RAJKO = KAO SUNCE

RASA = PORIJEKLO, POTICANJE

RASAN = SJAJAN, BLJEŠTAV, SVIJETAL, SUNČAN (BOŽANSKI)

RAŠAN, RAŠANIN = KOJI JE KAO SUNCE, OBOŽAVATELJ SUNCA, SUNČANIN, SUNČANIK.

Iz svega izloženog lako je zaključiti da su korijeni indoevropskih jezika najbolje očuvani u srbskom jeziku, koji je u direktnoj vezi sa sanskritom i mnoge sanskrijske riječi i mnoge riječi evropskih jezika jedino možemo objasniti riječima srbskog jezika.

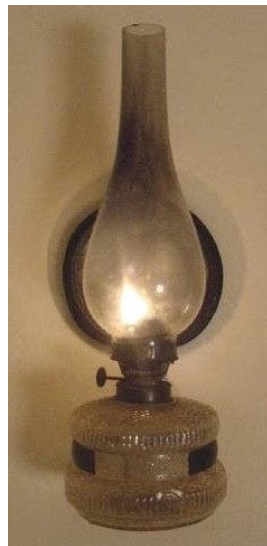
PRAV PRAVAC PRAVDE!

DUNI, VJETRE, MALO SA NERETVE...

Ima jedna pjesma sevdalinka koja počinje ovako: "Duni vjetre, malo sa Neretve..." Pošto neki tvrde da srbski jezik nema veze sa jezikom Kelta, evo još jedan dokaz da nisu u pravu!



"DUNT" (gaelik) znači duvati, puhati u vrelu hranu za stolom.



U ona prošla vremena kad po selima nije bilo električne struje, već su nam svijetlile lampe gašnjače (petrolejke), kad je trebalo ići na spavanje, govorili su stari: "UDUNI lampu, pa na drnjnjanje!" UDUNITI je značilo DUNI u plamen i ugasi lampu (ako je lampa bila sa cilinderom, dlan se nadnese nisko nad cilinder i onda se ispod dlana DUNE u cilinder).

Kad neko u društvu previše priča, pa dosadi, ili je pričao nešto što ne treba, često bi bio prekidan ljutitim glasom: "UDUNI već jednom!"

I eto od keltskog DUNT do srbskog DUNI i UDUNI! Mnogo je keltskih riječi u srbskom jeziku: rijeka BUNA je od keltskog BUN što znači IZVOR, a to isto znači i srbska riječ BUNAR. Dr Ranka Kuić u svojoj knjizi "Srodnost srpskog i keltskog jezika, Srpsko-keltske paralele" studiozno navodi mnoge primjere jezičke veze Kelta i današnjih Srba, te svi koji negiraju da su Kelti bili Srbi, neka UDUNU!

KELTSKA SJEKIRA SA NATPISOM "IYI"



Keltska bronzana sjekira sa natpisom IYI.

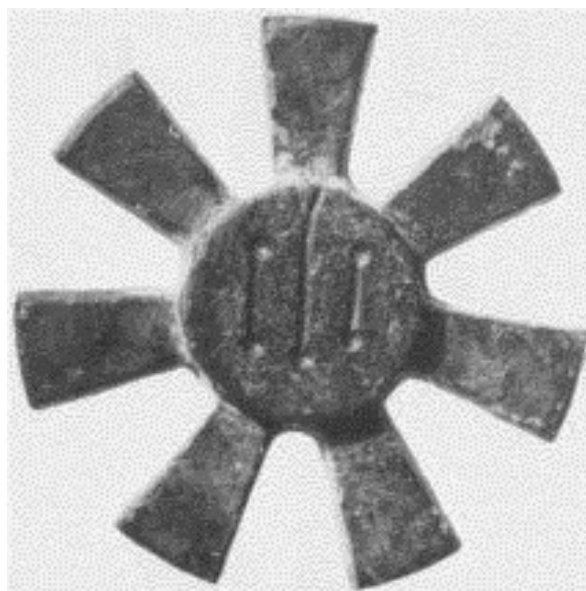
Od 20. vijeka prije Hrista, Torgamini potomci sa Balkana nadiru u području Karpata i dunavskog sliva, što se poklapa i s njihovim kretanjem u Italiju. Odvojene grupe šire se u tri glavna pravca: jedni uz rijeku Dunav, drugi niz Dunav prema istoku, a treći prema Italiji.

Ova keltska sjekira pripada keltskoj La Tene kulturi (5-1. v. st. ere). Nađena je u Ukrajini, ali su ovakvi predmeti nađeni širom Panonije, ali i zapadno od rijeke Tise i južno od rijeke Save. Na sjekiri piše **IYI**. Šta **IYI** znači?

Ovo je skraćeno napisano ime **JURAJ**. Čitano s lijeva ili s desna, ovako napisano **IYI** znači **JURAJ**, jer nekad su slova **I** i **J** pisana istim slovom: **I**. Onaj srednji znak **Y** simbol je Sunca **RA**. Pošto samoglasnici nisu pisani, ovo **IYI** znači **J(U)RAJ**



Petroglif iz Irana: IYI



Amajlija sa upisanim IYI (Pliska, Bugarska).

Riječ **IYI** pojavljuje na urnama kod Etruraca, na kamenom oltaru u Crnoj Gori, u Bugarskoj, Rumuniji, Čehoslovačkoj, Ukrajini, Kipru, Maloj Aziji i Iranu. Kažu da ima i u Južnoj Britaniji. Nalazi se na stijenama, amajlijama, statuama, novcu i obrednom hljebu. Sve to govori o vremenskoj rasprostranjenosti jednog naroda od Irana do Britanije. Na pitanje koji je to narod imamo odgovor: narod koji je vjerovao u SVETOG JURJA.

JOŠ JEDNA DRUIDSKA STOLICA U SRBIJI



Druidska kamena stolica (presto) nalazi se između sela Temske i Toplog Dola.

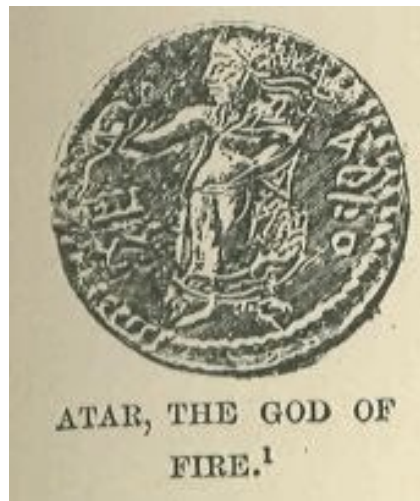
Nakon druidske stolice na planini Tupižnici kod Zaječara, evo još jedne u podnožju Stare planine između sela Temske i Toplog Dola kod odmarališta elektrodistribucije (na tromeđi između Pirota, Knjaževca i Svrljiga).

VATRA, ATRO (OESHO) I ESUS



Kušansko carstvo.

Kušansko carstvo je drevna država indo-skitskih plemena, formirana na teritoriji antičke Baktrije na obalama Amu Darie, odnosno teritorijama današnjeg sjevernog Avganistava, te južnog Tadžikistana i Uzbekistana. U 1-2. vijeku Kušani su prodrli u sjeverni dio Indije.



Atar, Atro (Aθpo) kušanski je bog vatre.

VATRA (vedski *atharvan*, avestanski *ātar*, persijski *āteš*). Kušanski bog vatre zvao se ATAR ili ATRO. Vedski bog Šiva zvao se i OESHO (ॐषो). Šiva je vedski vrhovni bog i kao takav skupa sa Brahmom i Višnom pripadao je vedskom Trimurtiju (Božjem Trojstvu).



Keltski novac: desno je keltski bog Esho ili Esus sa tridentom kakav ima i vedski Šiva (Atlas de monnaies gauloises, Pièce Gauloise Boiens, Paris, 1892, lt 9474).

Zašto sve ovo pričamo? Pričamo zato da se još jednom uvjerimo da su Kušanci imali krvnu i jezičku vezu sa Srbima i pričamo o starosti srbskog jezika, jer je riječ (V)ATRA i danas u srbskom jeziku.

ILIRIJA I ILIRI

Šta je Ilirija i kad se prvi put u istoriji spominje. Homer ne spominje Iliriju, jer Homer govori samo o gradu Iliju, ali ne i o Iliriji. Grad Ilij Homer nije locirao u Iliriji, nego u državi Troji i Ilijce ne zove Ilirima, nego Trojancima.

Prvi put u istoriji Iliriju pominje Herodot (5. v. st. ere) u prvoj knjizi svoje Istorije. Govoreći o običajima Asiraca Herodot kaže i ovo:

“A običaje su imali ovakve. Prema mome mišljenju, najpametniji im je ovaj običaj; a isti takav postoji, kako sam čuo, i kod ilirskog plemena Veneta. U svakom selu dešava se jedanput godišnje ovo. Kad djevojke dorastu za udaju, dovode ih sve zajedno na jedno mjesto radi udaje, a oko njih se okupi mnoštvo muškaraca. Tada ustane glasnik i nudi jednu po jednu djevojku na prodaju, i to prvo najljepšu od njih, a zatim, pošto ovu neki mladoženja kupi za mnogo novaca, nudi drugu koja po ljepoti dolazi iza najljepše, ali uvijek pod uslovom da se onaj koji kupi djevojku mora njome da oženi.” (Herodot, Istorija, Knjiga 1, pasus 196)

Kupovanje (otkup) mlade i danas je kao simboličan običaj prisutan kod Srba. Prisutan je i kod Šiptara, ali jesu li Veneti šiptarsko pleme? Tvrditi da su Veneti šiptarsko pleme znači odreći se razuma i javno pred cijelom svijetom sebe

proglasiti ludakom. Tek u srednjem vijeku dolaskom na Balkan Šiptari su taj običaj primili od Srba.

Sve što sakrivaju i sve što ne znaju, Grci to umotaju u svoju mitologiju. Po grčkoj mitologiji Ilirija nosi naziv po Iliju, sinu poluboga Kadmosa i boginje Harmonije. I zar to može biti temelj istorijske istine o Ilirima? Ali eto postalo je, što je i tragikomično smiješno, jedno i žalosno.

Po čemu je ILIRIJA dobila ime? Po Bogu ILI, ILIJU, ILIJI. Bog ILINUS bio je Bog haldejske teogonije. To je IL, Bog novozavjetnih Arameja, onaj isti Bog kojem se sa krsta obraća raspeti Hrist:

“ILI, ILI, lama sabahtani?” što znači: *“Bože, Bože, zašto me ostavi?”*

ILI je haldejski Otac Nebeski, starobiblijski EL, ELOHIM, aramejski IL.

“Najstariji Otac Nebeski u haldejskoj mitologiji bio je Alu, El ili Ilu (Ilinus)” (T. Lloyd Stanley, *An outline of the future religion of the world*, G.P. Putnam's sons, New York, 1884, pg.187)

Po imenu zemlje ILIRIJE biva jasno da je ILIRIJA dobila ime po Bogu ILIJU: ILIJ je dalo ILIRIJA, a stanovnik ILIRIJE je ILIR, koji je ujedno i služitelj Boga ILIJA.

Grci imaju riječ “*ἰλλόπτω*” (*ἰλλόπτω*) u kojoj je korijen ILL- (*ἰλλ-*, gr.), isti korijen kao i u Herodotovoj riječi ILIRIA (*Ἰλλυριῶν*). Od grčke riječi “*ἰλλόπτω*” izvedeno je grčko “*ἀλλήθωρος*” (*ἀλλήθωρος*) što znači *“prijeko oči, ukošene oči, razrokost”*.

Od grčkog “*ἰλλόπτω*” izvdene su latinske riječi *“illic, illac, illuc, illo, illoc”* što znači *“tamo, onamo, u tom smjeru”*. Pošto je ILIRIJA bila preko mora na suprotnoj strani od Rimljana, oni su je zvali tako: “ILLYRIA” (Ilirija), tj. *“ona tamo zemlja, zemlja uprijeko”*. Iliri su za Rimljane bili *“oni iz prijeka, prečani”*, baš kao što i danas u Bosni zovu sve Slavonce: *Priječani* ili *Prečani*.

Dakle je Herodotov naziv *Ἰλλυριῶν* (*Ἰλλυριῶν*) po Bogu ILIJU, a latinski naziv “ILLYRIA” po tome što je to zemlja uprijeko od Rimljana.

U Herodotovij riječi “*Ἰλλυριῶν*” (*Ἰλλυριῶν*) imamo skoro cijelu grčku riječ “*χώριον*”: *χώριον* (HO-RION), što je u vrijeme Konstantina Porfirogenita, u 9. vijeku značila *“naseljena oblast, područje, omeđena zemlja”*. Herodot koristi ime “*Ἰλλυριῶν*” što znači *“Ilijeva zemlja”*. Bila je to zemlja u kojoj su ljudi vjerovali u Boga ILIJA, ILIJEVA ZEMLJA, ili po grčkom Herodotovog vremena: *Ἰλλυριῶν* (*Ἰλλυριῶν*).

Mnoga srbska imena izvedena su od Božjeg imena IL-. Pogledajmo: ILE, ILIJA, ILINKA, MILICA, MILIVOJ, VASILIJA.

U mnogim srbskim riječima koje pokazuju silu, moć, snagu i druge božanske osobine sačuvano je ime BOGA ILA u njegovom osnovnom obliku: VILE, SILA, VASILENA, VASELENA, VILA, VILEN, VILOVIT, VILENJAK.

BOG je ZDRAVLJE, te današnja srbska riječ LIJEK potiče od stare srbske riječi ILAČ (kod Srba sa Kosova i Metohije i danas se čuju riječi “*iljačit se*” i “*iljālim*” što znači “*liječiti se, liječim*”). Nekadašnji naziv za *maslinu* bio je “*ilika*” i ona je sveto drvo BOGA ILIJA.

Pa se pitam: da li je hrišćanski praznik ILINDAN kod Srba počeo da se slavi tek primanjem hrišćanstva, ili je to prehrišćanski srbski praznik u slavu BOGA ILA, srbskog OCA NEBESKOG?

Sve to dokazuje sa su Srbi domorodci Ilirije, današnji Srbi i svi oni narodi sto vremenom postadoše od Srba.

BOG IL (EL)

Dok je bio raspet na golgotskom krstu i kad su mu muke dodijale, Isus Hrist je zavapio sa krsta: “*Ili, Ili, zašto si me ostavio?*” (Mat.27,46)

Na aramejskom jeziku IL je ime Boga. U nekim jezicima to ime je EL. IL (EL) je Stvoritelj svijeta i ljudski Otac nebeski.

Da je ime Božje IL nekad bilo i među Srbima poznato, pokazaće nam preostale riječi srbskog jezika, koje u sebi nose značenje i silu tog Božjeg imena. Da bismo to pokazali, koristićemo riječi i ekavskog i ikavskog govora:

SILA (S-IL-A) = snaga;

ZILA (Z-IL-A) = snaga;

BEL (B-EL), BIL (B-IL) = boja svijeta i dana, vidjelo, Sunce;

BILO (B-IL-O) = krvna žila kucavica (damar);

VELIK (V-EL-IK) = moć, snaga, sila;

VRELO (V-R-EL-O), VRILO (V-R-IL-O) = izvor koji vrije;

VILA (V-IL-A), VILENJAK (V-IL-ENJAK) = duhovna bića onog svijeta;

VILOVIT (V-IL-O-VIT) = radosno životan;

VILE (V-ILE) = oružje i oruđe;

JELEN (J-EL-EN) = božanski;

JELIKA (J-EL-IKA) = božanska;

JELENA (J-EL-ENA) = božanska;

ILA (IL-A), ILOVACA (IL-O-VA-CA) = ljekovita zemlja;

MILO (M-IL-O) = drago, ljubavno, božansko;

MILOST (M-IL-O-ST) = božanska vrlina;

MILINA (M-IL-I-NA) = božansko stanje;

MILODUH (M-IL-O-DUH) = božanski miris;

BELEG (B-EL-EG), BILIG (B-IL-IG) = božji znak;

PILE (P-IL-E) = rođeno iz jajeta;

RILO (R-IL-O) = razorna prevrtačka snaga;

ŠILO (S-IL-O) = prodiruća snaga;
BILJKA (B-IL-JKA) = božanska;
PILJAK (P-IL-JAK) = malo okruglo;
PELEN (P-EL-EN) = božji;
PELEŠ (P-EL-ES) = perčin (na stećcima su motivi bogova sa perčinom);
PILJI (P-IL-JI) = neprekidno gleda;
ILIK (IL-IK) = sjajna toka na dolami;

Riječi koje su nastale od imena IL (EL), ali im je metatezom promijenjen oblik:

MILKO (M-IL-KO) > MLIKO = bila boja;
MELKO (M-EL-KO) > MLEKO = bela boja;
MILVO (M-IL-VO) > MLIVO = brašno (i brašno je bijelo);
ILK (IL-K) > LIK = nalik na Boga, božanski;
ILCE (IL-CE) > LICE = Božje;
ILE = Il je Bog;
ILIJA = Bog jest;
ILIN DAN = ILOV DAN = DAN BOGA ILA

Zaključak: praznik ILINDAN, koji se u pravoslavnom crkvenom kalendaru slavi 2. avgusta gregorijanskog, tj. 20. jula julijanskog kalendara, nije Srbima nametnut od hrišćana, već je bio tradicionalni praznik prehrišćanskih Srba posvećen Bogu ILIJU, a hrišćani su ga zamijenili hebrejskim starobiblijnim mitološkim prorokom Ilijem.

Sanskritsko ILAS jedno je od imena SUNCA, a sanskritsko PERU je VATRA: BOG JE SUNCE I VATRA! IL je BOG OTAC, ILA je MAJKA ZEMLJA.

KAMENI KRUG NA GLASINCU

Glasinac, visoravan u istočnom dijelu Bosne i Hercegovine na planini Romaniji. Glasinac je poznato arheološko nalazište u Bosni i Hercegovini sa ostacima još iz vremena neolita.



Kameni krug na Glasincu kod sela Novoseoci.

DRUIDSKI HRAM U HERCEGOVINI



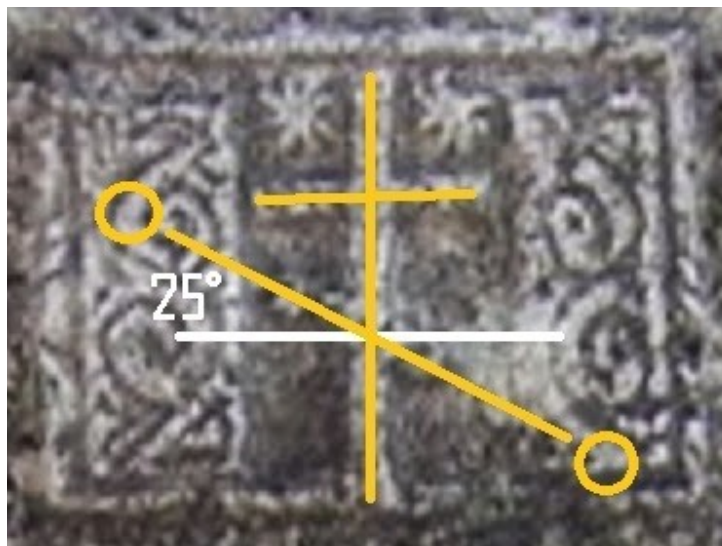
Druidski hram (North Yorkshire, England).



Ostaci druidskog hrama u Hercegovini.

Ovaj druidski hram nalazi se u Hercegovini u okolini Bileće (Polje, Grabovica), ali se o tome ćuti. Gadne zvjerke vladaju i kontrolišu istoriju, znanje, narode, duše i umove ljudske. Niko od arheologa da ode na lice mjesta i

da detaljnije ispita ovaj hram. Neće Srbi, neće Bošnjaci, jer ni jedni ni drugi ne žele da znaju da su porijeklom Kelti. Srbi hoće samo da su Sloveni kao i Rusi, a Bošnjaci žele da su sve na svijetu, samo da nisu isto kao i Srbi.



Na slici iznad je dvostruki krst kakvih ima i na stećcima, samo mu je donja prečka ukošena zbog upućivanja na ugao Sunčeve ekliptike. Dakle se ne radi o

hrišćanskom, nego o prehrišćanskom hramu, koji je kasnije služio kao hram dvovjernih krestjana. To sto ruski hrišćani imaju ovakav krst samo znači da su to preuzeli iz svog prehrišćanstva i dvovjernog hrišćanstva.

Kosa prečka sa vertikalom krsta gradi ugao od 25 stepeni, što je jasno da se misli na zalazak sunca o ljetnom solsticiju kad je ugao Sunca +23,5 stepeni (pravac iznad horizontalne linije nebeskog ekvatora) i izlazak Sunca na dan zimskog solsticija kad je Sunce u svom donjem maksimumu od -23,5 stepeni ispod nebeskog ekvatora (pravac ispod horizontalne linije). Greška je 1,5 stepen što je zanemarljivo.

Prvo je to bio druidski hram, pa hrišćanski i na kraju je pretvoren u džamiju, a sad je samo jedna razvalina koja ni hrišćane ni muslimane ne interesuje. Kako se mijenjala vjera, tako se mijenjao duh, tako se mijenjala osjećanja prema korijenima i vjeri predaka, tako je nestajala svijest o pripadnosti jednom narodu i međusobna mržnja istog naroda različitih vjera je rasla, rasla, rasla...

JAV I JAVA

*"Ova borba u **Javu**, život je naš - odemo li iz njega - u smrt idemo. Jer **Jav** iz Prava stvoren je, a Nav večit. I u Pravu je Nav. Ne zaboravimo poruku prošlost i u nju utkajmo duše naše jer sve što nas okružuje voljom bogova stvoreno je. Taj dar božiji pronađimo u nama i činimo po Pravu. Duše naših predaka iz Irija nam sjaje i žal nas oplakuje i poručuje: Ne zaboravite **Prav, Jav i Nav** ... A mi zaboravimo. ne čusmo istine glas ... ne bejasmo dostojni Dajbogovih unuka."* (Knjiga Velesova, #19, D-1/II)

Citat: *"...and the Divine Breat or Wind, **Jav**, Yav or Vul (compare Αἰώλος, Vulcanus) also called Rimmon, Raman, the first of which names is probably the same as the Phoenician Jao or Yao."* (T. Lloyd Stanley, An outline of the future religion of the world, G.P. Putnam's sons, New York, 1884, pg.187)

Prevod: *"...Božanski Dah ili Vjetar, **Jav**, Yav ili Vul (uporedi Αἰώλος, Vulcanus) takođe poznat kao Rimon, Raman, prvi je čije je ime vjerovatno isto feničanskom Jao ili Yao"*.

Citat: *"The name of Deity, in many Nations, consisted of three letters: among the Greeks, I·A·Ω·; among the Persians, H·O·M·; among the Hindūs, AUM; among the Scandinavians, I·O·W·. On the upright Tablet of the King, discovered at Nimroud, no less than five of the thirteen names of the Great Gods consist of three letters each,--ANU, SAN, YAV, BAR, and BEL."* (Albert Pike, Morals and Dogma, XXVIII. Knight of the Sun, or Prince Adept, p. 632)

Prevod: "Ime Božanstva, u mnogim narodima, sastoji se od tri slova: među Grcima, I·A·Ω·; među Perzijancima, H·O·M·; među Hindusima, AUM; među Skandinavcima, I·O·W·. Na uspravnoj Ploči Kralja, otkrivenoj u Nimrodu, ne manje od pet od trinaest imena Velikih Bogova sastojaje se od tri slova jedni, -. ANU, San, JAV, Bar, i Bel."

Dakle **Jav** kao Božanski dah ovog svijeta iz "Knjige Velesove" nije nečija fikcija, nego java ovog našeg fizičkog i duhovnog svijeta. Navedenim citiranim tvrdnjama posvjedočena je istina "Knjige Velesove".

KRESTJANSKO DVOVJERJE

"Da li po jeziku ne znam, no po običajima mi Srbi i Hrvati jesmo najčistiji između Slavena, jer smo i najmanje napredni, te za njima ostadosmo kao po tragu. I lomna postojbina istočnoga dijela našega naroda, i tek nevoljne historije učiniše, te brižno kroz vjekove čuvasmo staro naše biće. Sustavni i nastojni rušitelj naših običaja, naših pjesama, našega pričanja, bude jedino hristjanstvo. Nego i Hristova vjera, po istočnom naselju naroda, na cijeloj strani srpskoj, za dosta kasno ubrazdi duboko. Već napomenusmo, da za dugo im vrijeme županijsko, Srbi, gotovo u svemu, življahu, te i osjećahu od prilike onako, kao što i davni njihovi oci.

Istom Nemanjići, a naosob prosvjetitelj arhiepiskop Sava, novom a trajnom uredbom, udomiše novu vjeru na zemlji još pretežno neznabožačkoj. Ako ova pretvorba i novi ustroj ne ide, ovako, preko vijeka XIII, ili najviše XII, Srbi jesu među svima Arijcima europskim, uz jedini izuzetak Litvinâ, najpozniji uzdržavatelji prvašnjega svoga vjerovanja. Pozniji su od samih Normana na odaljenoj Islandiji, listom pokrštenih i hristjanski naređenih već pri koncu X vijeka. Samo što Srbe, glede vjerskih njihovih pjesama ne posluži ista sreća, koja Normane. Normansku Eddu, to *babino* ili *dedino* pjevanje, kome je postanak u Norvegiji vijeka VI, ispisa crkovni čovjek iz XI, dok pjesme naših deda zakarpatskih, od nehaja i nemilosti, ne zabilježi niko, prije nego ih, u koječemu, rastvori i preobrazi njima neprijazno hristjanstvo. Ali eto i ovako, narodne naše pjesme, mnogobrojne a i bogate epskom stvari, mogu nam barem donekle ići na ruku, da bi prenapravili razvrgnutu dašto, ama ne uništenu, srpsku i hrvatsku mitologiju. Hristjanstvo po svima krajevima naroda ne dospje razoriti, u jednakoj mjeri, starinsko vjerovanje. Ako i ne poživi prijesno neznaboštvo, a to potraja od njega svježâ uspomena i preko vijeka XIII.

Od ovoga vijeka dalje, dio jedan od stare vjere zakloni se pod okrilje bogomilstva. Dosta je prilike misliti, da bogomilstvo, ili patarenstvo, ova skroz nehrisťjanska nauka, a uz to nakarada hristjanstva, za rana se usječe u našem

narodu, možda malo poslije seobe iza Karpata. Rasprostiranju i vriježenju bogomilstva po našim stranama pomogoše u veliko dvie opstojnosti: slična dogma, bogomilska i narodna, u dva suprotna načela u vasioni, pa i neka blagost *krestjanâ* jal bogomilâ, koja vrlo ugadaše mekoći ćudi slavenske. Bogomilstvo bez muke se ucijepi na još zeleno stablo srpskog neznaboštva, a poštedi staru religiju mnogo više, nego svijesno i revno hristijanstvo. U dugi red bogomilskih anđjela stupiše laganim korakom mnogi stari bogovi; mnogi običaji iz starine tekoše nepomućeni pod blagom upravom *dida* i *strojnikâ*.

Što se bogomilstvo, amo od XIII vijeka, opire snažno Hristovoj vjeri, time se, donekud, na tu vjeru prijeća ujedno i neznaboštvo Srba, iošte neslomljeno. Navlastito na sjevernoj dugoj granici hrvatstva i srpstva, po tvrdoj zaklonjenoj Bosni, najljuće brane se *krestjani*. I sami posljednji kraljevi bosanski, ili su bogomili, ili tek od nevolje, ispred prijetećih Turaka, kojekako pokršteni. Čak i spljetski vojvoda Hrvoja, premda rođen od Dubrovkinje, jednako je bogomil. Nego i na jugu, usred kamenja hercegovačkog, vidimo istu upornost staroga vjerovanja. Pri samom koncu XV vijeka, bogomili sumožni Hranići, te i najćuveniji između njih, herceg Stjepan Kosaća. Ove potrajne i najdulje privrženosti starinskoj religiji svojoj jošte postoji onamo živo svjedoćanstvo. I dandanas u Jekavca puna je glava, kao šipak, svakojakog praznovjerja, kako je god i u jekavskim pjesmama odjek s neba davnih bogova zvućniji i silniji. Ograda jake porodice i jaka brastva u Hercegovini, u Boki kotorskoj i u Crnojgori, kao što ućuva pravne i domaće drevne obićaje, tako zakloni i mnogi ostatak od stare vjere. Gdje je božanstvena legenda otrcana, gdje je zamućena u drugoj pjesmi, ona je, obićno, u porednoj pjesmi jekavskoj bolja i prozirnija.” (Natko Nodilo, Religija Srba i Hrvata, na glavnoj osnovi pjesama, prića i govora narodnog, Rad Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, Knjiga LXXVI, Razredi filologićko-historićki i filosofićko juridićki, XI, Zagreb, 1885, u Knjižarnici Jug. Akademije L. Hartmana, str. 46-49)

SRBI PRIJE HRIŠĆANSTVA



Svetovid na stećku u lapidarijum Narodnog muzeja na Cetinju.

"О невини синови природе,
о мудрости проста најсјајнија!
До рођења св'јета истинога,
ви пресретни поклоници сунца!
Ви сте вјерни небесни синови,
вас свјетила луче животворне
носе к творцу, лучах источнику;
луч је сјајна богословија вам,
луч вам жртву у небо уводи,
луч вам творца освјетљава душу!"

(Петар Петровић Његош, Луча микроkozма)

"И бих у тих законопреступника и видех, господине, да заиста служе отпаднику од славе Божје, самоме сотони. И не могући трпети смрада глухих кумира и мрске јереси, истргавши се из руке њихове и пребегавши, вапијем држави твојој: порази крстом оне који се боре с нама, да науче нечастиви непријатељи како је моћна вера твоја, господине."

(Стефан Првовенчани, Живот Светог Симеона)

"Благодаћу и силом светог Духа и поспешењем Владике твога Христа, ти пропале стече и расточене сабра, и обогати убоге, и пало

уздиже, и неславно прослави, и свечасном силом Христа твога и благодаћу даном ти од Богаодагна варљиви мрак безбожних јеретика, и уништи њихове јереси, и разруши њихове жртвенике, и сакруши њихове идоле, и злославну успомену њихову сасвим истреби, и славу њихову без остатка угаси, и пројави зраке добре воље у целом твом отачаству, и постави цркве Христове, и све обнови светим Духом, и све нас научи једногласно славити и опевати пречасно и велелепно име Оца и Сина и светога Духа."
(Доментиан, Живот Светога Симеона)

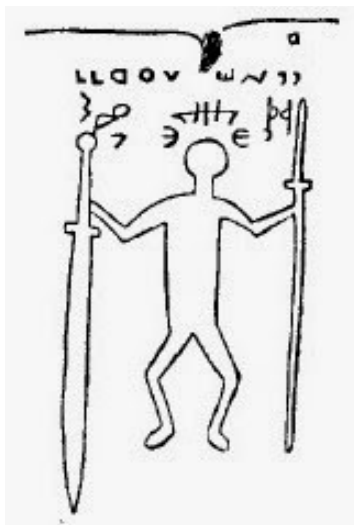
LIPA



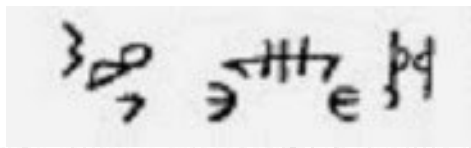
Ako raste na otvorenom prostoru, lipa ima oblik svog lista.

Kod naših starih bila je **lipa** sveto Svetovidovo drvo. Mjesec u kojem ona cvate nazvan je **lipanj** (i tu riječ Srbi su mirno poklonili Hrvatima). U srbskom jeziku sačuvano je ime ovog drveta, ali je značenje tog imena zaboravljeno. Šta znači ime "**lipa**" i zašto je lipa sveto drvo kazaće nam sanskrit: "**lipa**" na sanskritu znači "**miropomazana, osvještana**".

NATPIS NA STEĆKU

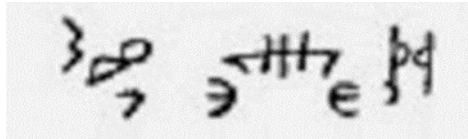


Natpis na stećku (Kamenicka glavica, Fatnica, Bileća).



Ćiriliska gra- pjsanska pismena	Bosanska pismena			Tipski oblici
	XIV. vijek	Početak XV. vijeka	Konac XV. vijeka	
А	Ɑ	Ɑ, Ɑ	Ɑ, Ɑ	Ɑ
Ж	Ɱ	Ɱ	Ɱ	
	varijante Ɱ Ɱ Ɱ Ɱ Ɱ Ɱ			Ɱ
З	Ɱ	Ɱ Ɱ	Ɱ	
И	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ
Р	Ɱ	Ɱ Ɱ	Ɱ	
	varijante Ɱ Ɱ Ɱ			Ɱ
С	Ɱ	Ɱ	Ɱ	

Slova bosanske ćirilice.



Čitano s lijeva tu piše: ЗВЛЕЖ (ВЕЛЕЖ, ВЕЛЕС) ПЕРУН (slovo Ж napisano je kao ligatura preko slova П).

ЗВЛЕЖ je ВЕЛЕЖ, tj. VELES, a ПЕРУН je PERUN (red znakova ili slova u vrhu stećka još nije istumačen ni procitan).

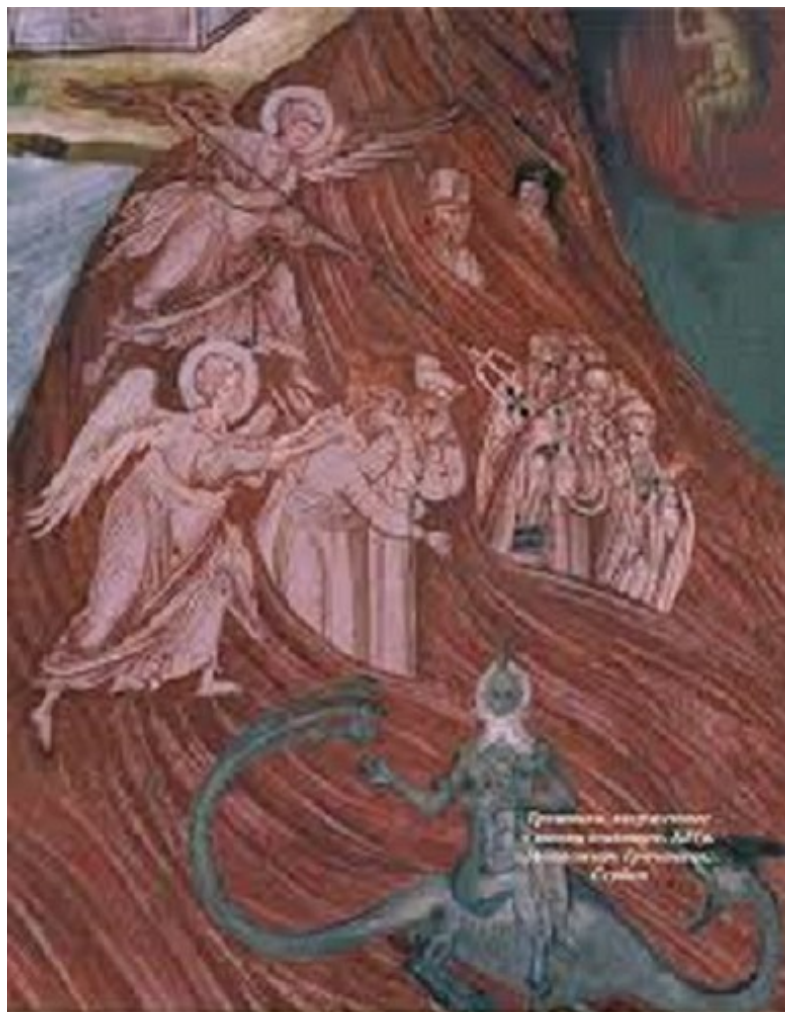
Mač u desnoj ruci Perunovoj na Velesovoj je strani stećka. Mač je okrenut je ka zemlji (ka Velesu), što znači da je Veles “ubijen”, tj. Velesovo vrijeme je prošlo.

Perunovo koplje okrenuto je u vis, što znači rast Perunovog vremena. Sve se to odnosi na smjenu proljeća (Velesa) i ljeta (Peruna): dolaskom ljeta nagli rast biljaka se usporava i polako zaustavlja i ptice prestaju da se legu. Pošto je Veles bog proljetnog rasta koji buja iz zemlje, zaustavljanjem rasta Veles gubi vlast pred Perunom, jer Perunovim dolaskom (ljetom) počinje Peunovo vrijeme ljetnih vrucina i ljetnog nevremena.

SVARG I SVAROŽIĆ NA FRESCI U GRAČANICI



Svarog i Svarožić kao Vrag i sin Vražji sin (detalj freske u Gračanici).



Hrišćanski anđeo, kao simbol rimskog hrišćanstva, trozupcem gura nehrišćane i dvovjerne krestjane u ognjenu rijeku u kojoj je na aždaji Svarog sa sinom Svarožićem (14. vijek, freska u manastiru Gračanica)

Čudni su hrišćani: srbske prehrišćanske bogove proglašiše vragovima, đavolima i demonima, a na dan rođenja "đavola" Svarožića utvrdiše dan rođenja Isusa Hrista, jer je 25. decembra julijanskog kalendara početkom hrišćanske ere zimski solsticij i prvi dan zime padao baš na 25. decembar pomenutog kalendara, a to je dan kad su prehrišćanski Srbi slavili rođenje mladog Sunca, Svarogovog sina, Malog Boga Božića Svarožića. Ne imenova li starozavjetni biblijski prorok novorođenog Malog Boga (Isusa) kao Sunce Pravde i ne slave li hrišćani rođenje svog Malog Boga pod imenom Božić (nije Bog, nego je mali Bog, tj. Božić).

Ako je srbska prehrišćanska vjera bila đavolja, zašto su hrišćani sve svoje uklopili u tu "đavolju" vjeru: i kalendarske praznike i mnoge običaje? I zašto su hrišćani prihvatili sve vjerske simbole te "đavolje" vjere?

Odgovor je jasan: nije u pitanju vjera, nego nečija politička ideologija preko koje je namjeravao da uništi pravu Božiju vjeru (srbsko prehrišćansko pravoslavno krestjanstvo) i da svojom ideologijom, nazvanom hrišćanstvo, objedini i osvoji svijet radi zemaljske vlasti nad ljudima i narodima svijeta. I tako je i bilo: ognjem i mačem ostvarili su svoje namjere, samo još nikako da se usaglase ko će da vodi taj svijet i za tu vlast još se otimaju i bore pričajući o dolazećem carstvu Trećeg Rima (Prvo Rimsko carstvo bilo je sa sjedištem u Rimu, Drugo u Konstantino-polju).

BOŽJA ČESTICA BOSON



Postojanje ove elementarne čestice nagovijestio je 1964. godine Piter Higs (Peter Higgs), professor Univerziteta u Edinburgu, a njeno postojanje testovima je potvrđeno 4. jula 1912. godine u istraživačkom centru CERN u Švajcarskoj. To je čestica od koje je, kažu fizičari, sastavljen sav univerzum. Nazvali su je sa dva imena: Higsov BOSON i BOŽJA ČESTICA. Zašto je nazvana BOSON i zašto BOŽJA?

Riječ BOSON dolazi od izvedenice prezimena indijskog naučnika sa imenom Satyendra Nath BOSE. BOSE ili BASU ili BOSHU (bengalski) je prezime koje se može naći među bengalskim Indusima. BOSEI pripadaju vrhovnoj sveštentičkoj Kajastha (Kayastha) kasti u Bengal. Pet brahmanskih klanova nazivaju se KULIN što znači isto kao i u srbskom jeziku: VISOKI, VRHOVNI.

Bengalsko BOSU izvedeno je od bengalskog BOŠU koje je postalo od sanskritskog VASU, koje ima mnogo značenja uključujući i ova: SVJETLOST, BOGATSTVO, DRAGULJ, SJAJ. Sve su to epiteti vedskog boga Šive i nekoliko drugih bogova (zar i srbska riječ "bogatstvo" nije izvedena od riječi "Bog"?)

Tu je i mirisni BOSILJAK. Pogledajmo nastanak imena ove svete biljke: BOS-IL-AK. Riječ BOS znači SVJETLOST, BOGATSTVO, DRAGULJ, SJAJ, a riječ IL je jedno od mističnih Božjih imena. Tako ime BOSIL(J)AK znači SVJETLOST ILOVA, BOGATSTVO ILOVO, DRAGULJ ILOV, SVJETLOST ILOVA. Isto tako nastalo je i srbsko žensko vlastito ime BOSILJKA (BOSA) i muško vlastito ime BOŠKO, od kojeg je nastalo ime BOŽO (< BOSO).

Po ovom modelu je i ime BOSNA postalo: BOSA > BOSNA = BOŽNA, BOŽJA (tradicionalna vjera Srba krestjana i stećci sa svojim motivima to svjedoče).

Bengalsko prezime BOSE istog je značenja kao srbsko prezime BOŽIĆ. Prezime BOSE u značenju BOŽJI, BOŽANSKI, ODVAŽAN, HRABAR, SMION, NEUSTRAŠIV sačuvano je u više varijanti u njemačkom i talijanskom jeziku: BOSE, BOZE, BOZZE (njemački); BOSE, BOSIO, BOSIA, BOSIN, BOSICH, BOSINI, BOSONI, BOSONE, BOSANI, BOSNI (talijanski).

KOLO



Kolsko kolo i nebesko kolo zodijaka.

Kolo se sastoji od **GLAVNJE**, **GOBELJA** i **PAOCA**. **GLAVNJA** je centralni dio kola kroz koji prolazi OSOVINA kola, tkz. RUKAVAC koji je u samom centru kola, a centar kola zove se GLAVNJA. U centru zodijačkog kola je SUNCE kao GLAVNJA, a GLAVNJA je NOSILAC VATRE.

PAOCI povezuju GLAVNJU sa GOBELJIMA. Šta su PAOCI? Sanskrito PA znači ČUVATI, DRZATI, VLADATI, a sanskrito OKA znači KUĆA, ZAŠTITA, POKLAPANJE (KONJUKCIJA) NEBESKIH TIJELA.

PAOKA je ženski rod jednine i znači ČUVARKA KUĆE, DRŽAČ KUĆE, VLADARKA KUĆE. PAOK je muški rod jednine i znači ČUVAR KUĆE, DRŽAČ KUĆE, VLADAR KUĆE.

GOBELJI sačinjavaju KRUG KOLA. Šta znači riječ GOBELJ.

Göbekli (tur.) znači KRUŽNI. Ali ta riječ postoji i u srpskom jeziku:

“**gob** (Marulić) pridjev, poimeničen goba m (Dubrovnik, Lopar, Rab, Malínská, Potomje) ‘*grbavac*’. Prošireno na -av *góbav* (Budva, Perast, Stoliv, Božava, Lika), na -ost *gobast* (17. v., Glavinčić) ‘*grbav*’, poimeničen na -bc > -äc, -ica *gobavac*, *gobavica*, odatle hipokoristik *góba* f (Dubrovnik) ‘*grbavo žensko*’.” (P. Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga i srpskoga jezika, JAZU, Zagreb, 1971)



Dječja bešika sa obilježenim gobeljima.

“**gòbela** f (Vuk, narodna pripovijetka) = *gòbelja* f = *gòbelja* f (Lika) ‘*naplatak, platnica* (ŽK), Radfelge’ = (sa m pred labijalom) *gombela* (slov., dolina Soče) ‘1° *obod pri zipki, bešici...*’” (P. Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga i srpskoga jezika, JAZU, Zagreb, 1971)

“**kobèljati**, -ām impf. (Vuk) (is- se-, s- sé) ‘1° sinonim: *valjati, kotrljati, koturati*, 2° (metafora) *truditi se, mučiti se* (Lika)...’” (P. Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga i srpskoga jezika, JAZU, Zagreb, 1971))

Mi često kažemo: “On se uvek nekako **iskobelja**...”

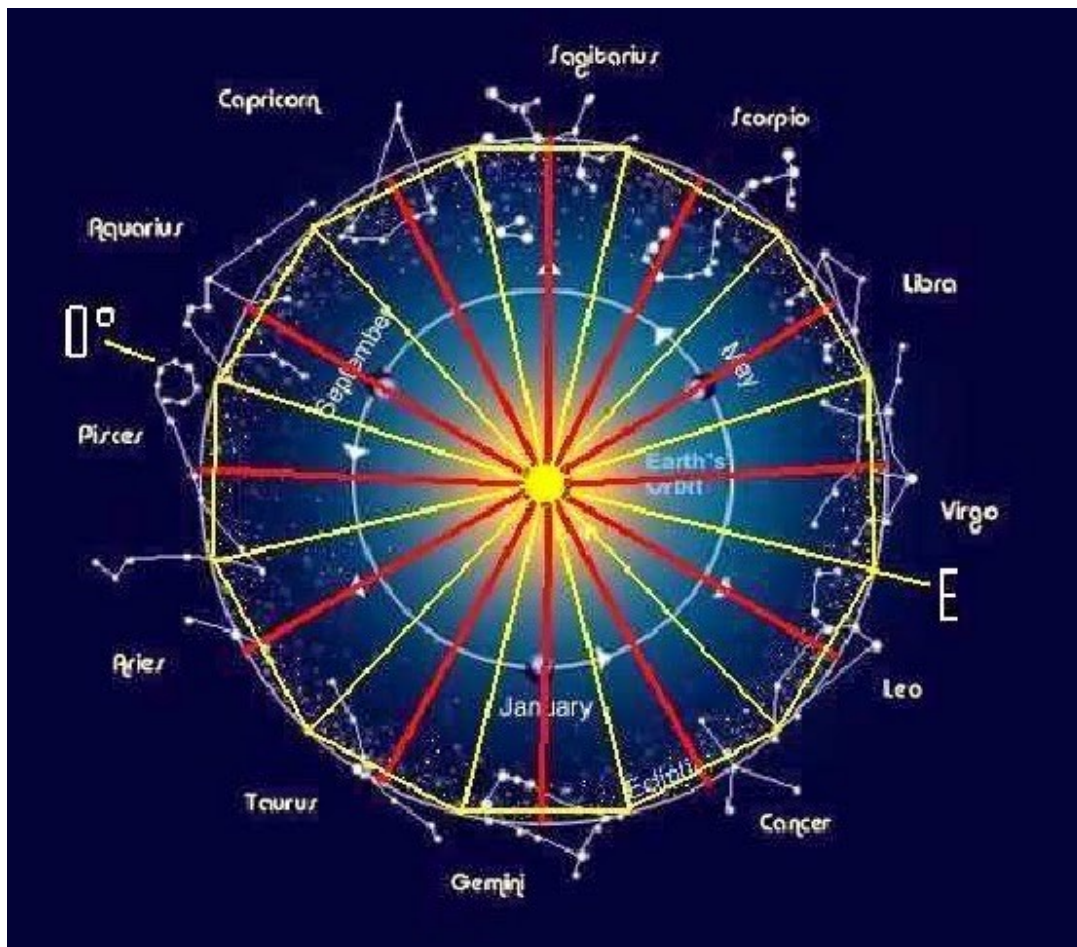
“**Kobaciti se**” znači “*koprcati se*” i izvedeno je od korijena GOBELJ: GOBELJATI je pri izgovoru dalo KOBELJATI.

Petar Skok u svom “Etimologijskom rječniku” misli da je KOB od indoevropskog korijena GAMBH-, odnosno GEU- ili GHEUBH, što znači SAVINUTI. Ali nije tako, nego je to postalo do korijena GOB- od kojeg

je nastalo KOB: GOB je dalo KOB i to znači POVIJENO, SAVIJENO, KRUŽNO.

“Kad je bio čardaku na vrati, **kob** ga **kobi** Stevanova ljuba.” (Nar. pjesma):
SU-KOB > SUKOB = SUDAR DVA SUPROTNA KRETANJA, SUDAR SUPROTNIH SILA.

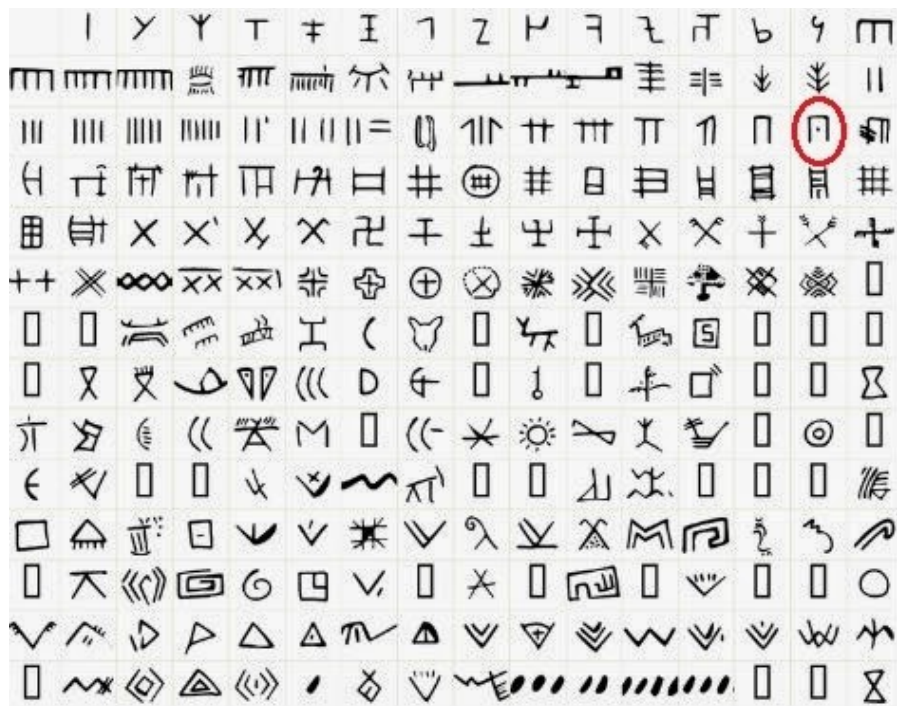
“**kuba** f (17. v., Vuk) = kube, gen. kubeta n “svod, bolta, kupola...” (P. Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga i srpskoga jezika, JAZU, Zagreb, 1971)
GOB je takođe dalo KUB koje je dalo KUBOLA, što je prešlo u KUPOLA.
GOB je dalo i GOV: *govern* (engleski), *governer* (starofrancuski), *gouverner* (francuski), *gubernare* (latinski). I sve to znači: VLADAR, UPRAVLJAČ, jer je GOBELJ nastalo od GOB-EL sa značenjem KRUŽNI EL, a EL je jedno od drevnih imena BOGA.



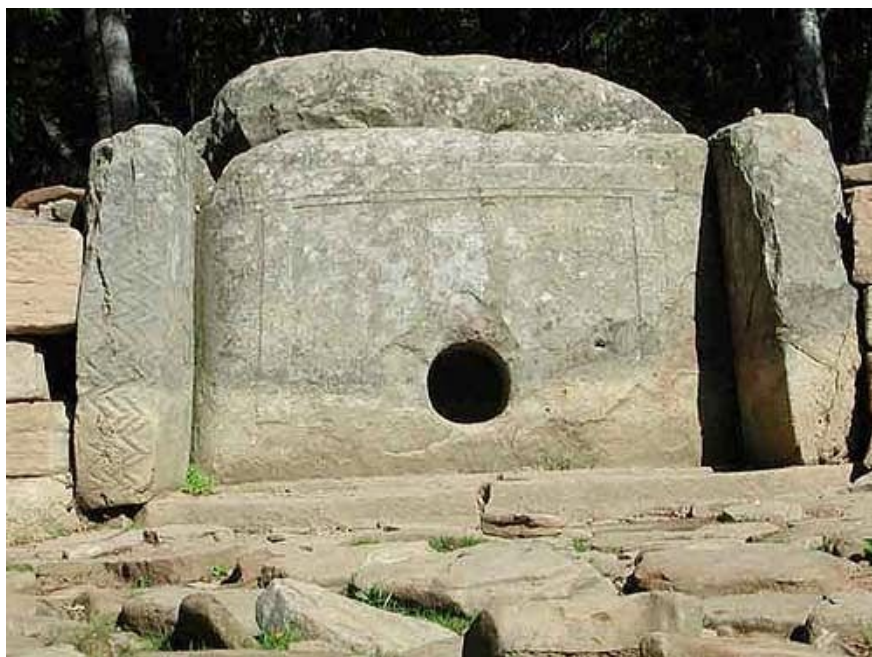
Kolo zodijska sa Suncem kao glavnjom, paocima i gobeljima.

I tako se KOLO se sastoji od GLAVNJE, PAOCA i GOBELJA.

ZNAK “II” SA TAČKOM U SREDINI



Znak II sa tačkom u vinčanskim simbolima.



Znak II sa tačkom na dolmenu na Kavkazu.



Dolmen na Sardiniji (Arzachena Tomb).

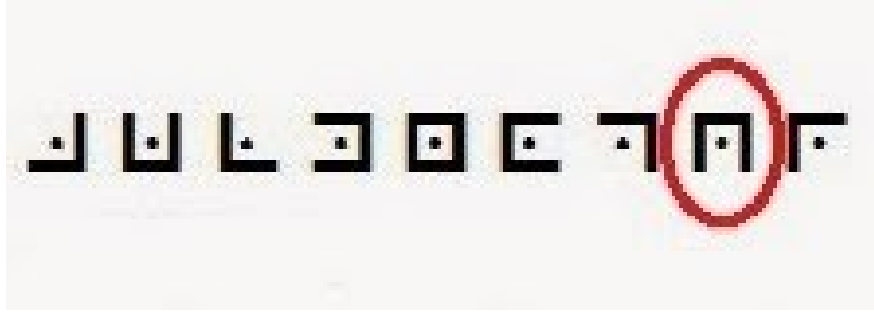
Vinčanski znak i dolomeni na Kavkazu i Sardiniji imaju istu poruku: Π sa tačkom.



Na ovom stećku je samo Π , tačke nema, ali ipak neka veza ima, jer na ovoj kapiji je horoz kao simbol vremena jutarnjeg sunca.



*Naprsni krst u riznici Manastira Đurđevi stupovi. Ne zna se odakle je tu donesen. Kažu da je iz 15-16 vijeka, ali motivi dokazuju da je stariji nekoliko vijekova. Osim slova **X** na krstu su i dvije zmije u liku ouroborosa. Sunčev kolovrt svjedoči da to nije Hristov trnov vijenac, a u bazi krsta je slovo **X** (hora, vrijeme), što znači da se ne radi o hrišćanskom golgotskom krstu, jer bi se tu nalazila golgotska sa ukrštenim kostima. Krst je sa bordurom užeta (špaga) kao simbolom mjere vremena isto kao na stećcima i kumirima. Ovo je krst sa simbolima prehrišćanske vjere i bio je bio naprsni krst nekog djeda krestjana.*



Masonski znak: ॥ sa tačkom.

Riječi sanskrita sa početnim ॥ (P latinicom) znače:

PURVAZA) = ISTOK

PRACI = ISTOK

PRAGDIZ = ISTOK

PRACYA = ISTOK

PAURASTYA = ISTOK

PAURVA = ISTOK

PURVA = ISTOK, PRVI

PURVAKA = PRVI

PURVYA = PRVI

PRAJC = PRVI (kod nas PRAJC znači NOSAČ, DRŽAČ)

PRAMUKHA = PRVI

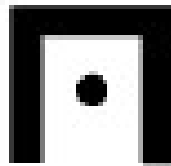
PRATHAMAKA = PRVI

PURVATARAM) = PRVI

PURA = PRVI (kukuruzna PURA je ŽUTA, a to je boja SUNCA)

PUURVAJA = ISTOČNI, PREDAK, UZROK, PRVOROĐENI, NAJSTARIJI, DREVNI

॥ = KAPIJA ISTOKA, NEBESKA KAPIJA, BOZIJA KAPIJA, ISTOK, PREDAK, UZROK, PRVORODJENI, NAJSTARIJI, DREVNI, a sve u značenju SUNCA koje sa istoka dolazi.



ISTOČNA KAPIJA NEBA SA IZLAZEĆIM SUNCEM.

KRVAŠKI KAMEN – STEČAK U SLOVENIJI



Krvavški kamen sa motivom antropomorfnog Sunca (stećak u Sloveniji).



Vertikalna linija je godišnji pravac kretanja Sunca od sjevera ka jugu i obratno. Po šest linija sa strana vertikale su dvanaest mjeseci godine (Svetovid, 8. vijek, crkva Sv. Jurja, Hodiše – Keutschach, Koruška, Austrija).

KAMEN U RUCI I RUKA NA KAMENU



Motiv ruke na stećku na Durmitoru.



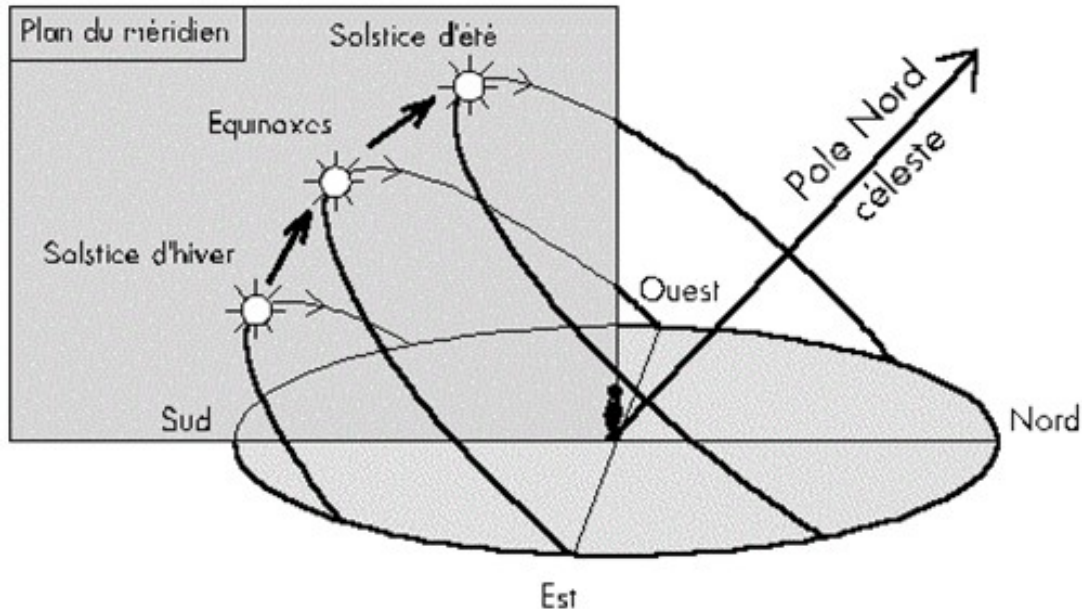
Motiv ruke na dijelu stećka uzidanom u zid manastira Sv. Andrije kod Skoplja.

Sanskrit: DESNA = DAVATI

Domaćina ruka leva
Radogostu piće lijeva,
Ruka desna mira nema:
Dragom gostu darak sprema.

JURAJ (JARILO)

JURAJ: Юркий, Yurkiy (ruski), Jairus, Jaric, Jarick, Jarik, Jarrek, Jarric, Jarrick, Jereck, Jerick, Jeric, Jerik, Jerric, Jerrick, Jerychko, Jerycho, Jeryco, Juras (engleski), Jeorg (njemački).



Na sjevernoj Zemljinoj polulopti Sunce je uvijek na JUGU i u toku godine tim pravcem KREĆE SE gore-dole.

Sanskrit: JURATE, JUR = LJUT, JAROVIT, JURIŠNIK KOJI MOŽE SPALITI.

Sanskrit: JUR = ŽARAN, ŽAROVIT, JAROVIT;

Sanskrit: JURNI = UŽAREN;

Sanskrit: JURVATI, JURV = OBUZET VATROM, UŽAREN, JAROVIT;

Sanskrit: YU = HODANJE, KRETANJE: JURCATI, JURITI, JURDISATI, JURIŠATI, JURCANJE, JURNJAVA, JURIŠ.

JUG je jedna od strana svijeta. Zašto se zove JUG? Zato jer tom stranom Sunce HODA, KREĆE SE. S JUGA dolazi topal vjetar JUGO, JUGOVINA. U rijeci JUG korijen je sanskrito ili protosrbsko JU:

- ime planine JUŽNO od Jagodine je JUHOR.
- ime mjeseca godine u kojem je Sunce na najvišoj JUŽNOJ strani je JUNI, dakle je ime mjeseca JUNI srbsko koliko i latinsko. Od riječi JUNI nastala srbska riječ JUNOŠA i to je mladić u najvećoj ljudskoj snazi (mladost je bila JUNOTA). Od riječi JUNOŠA nastala je riječ JUNAK.

Mlado muško goveče je JUNE, JUNAC, a žensko JUNICA.

U našoj staroj književnosti zabilježena je riječ JUR:

“**jur** (1475, zapadni krajevi, ŽK, Vodice) = *jure* (čakavci, 15. v. —18. v., Poljički statut) = *jurve* (16. v., Vuk) = *jura* (Ranjina) »sinonimi: već, jamačno, doista«,...)”. (P. Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, JAZU, Zagreb, 1971)

Riječ JUR kod Engleza primila je smisao riječi ZAKLETVA: JURY (JUREE, starofrancuski; JURATA, latinski).

Od 11. pa sve do 17. vijeka u ruskom hrišćanstvu postojali su vjernici JURODIVI koji su HODALI, KRETALI SE od mjesta do mjesta. Često su hodali goli, jer su pod maskom bezumnika i bestidnika ismijavali ljudske zakone i običaje stremeći DIVSKOM, tj. božanskom. Otuda im i ime: JURO (hodajući) i DIVI (božanski).

Sve ovo pričamo i pokazujemo kako bismo dokazali da JURAJ (JARILO), ime prehriscanskog srpskog boga proljetnog Sunca, znači kretanje Sunca u njegovoj najvećoj snazi mladosti (JUNOTI): tada Sunce svojom vatrom može da ozlijedi vatrom i čovjeka i prirodu, jer je jako VRUĆE i ŽAROVITO JAROVITO.

GERMA, GERMAN I ŽER

Ovako nas pogrešno uče:

“**kvas** f (Vuk), sveslav. i praslav., »fermentimi, Sauerteig, Germ*. Deminutiv na -bc *kvasac*, gen. -sca m (15. v.), danas domaća zamjena za germanizam **germa**...” (P. Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, JAZU, Zagreb, 1971)

Riječ GERMA nije iz njemačkog jezika (germanizam), već je stara brigijsko-tračko-srbska riječ: GERMS, GERME, GERMAS, GERMA znači TOPAL, VRUĆ.

Šta je GERMA? To znamo svi mi koji govorimo srpskim jezikom: GERMA je kvasac koji služi za vrenje tijesta. Šta je vrenje? Vrenje je egzoterman proces, hemijski proces pri kojem se oslobađa energija, što znači da se tokom vrenja oslobađa toplota: GERMA znači TOPLOTA, a TOPLOTU oslobadja VATRA.

Riječ GERMA nastala je od korijena GER- što je dalo današnje “*žer, žeravica*”, odnosno “*žar, žariste*”. To je značenje imena German: onaj koji je topal, vreo, vruć, žerav, a sve u smislu junaštva i borbenosti. U godišnjim sezonama to pripada božanstvima proljeća i ljeta, te tračko ime GERMAN ne može biti nikakav demon atmosferskih pojava (kao sto neki pričaju), već božanstvo toplote sunca proljeća i ljeta. GERMAN trački prototip Jarila (Jurja,

Gerovita) ili Svetovida i zato uz lik tračkog geroja (heroja) GERMANA stoji drvo sa zmijom, znacima proljetne i ljetne toplote Sunca.



Riječ “**heroj**” je od protosrbskog “**geroj, gerovit**” i znači “**vatren, žarovit, žerovit**” gdje je korijen protosrbsko “**ger-**“ i nalazimoga u skoro svim evropskim jezicima:

latinski: **heros**,

ruski: **герой**,

grčki: **ήρωας**,

filipinski: **bayani = baja = geroj = žarki, žaroviti, žeroviti.**

Zevsova žena je boginja **Hera (Iera)** i za njeno ime u grčkom jeziku ne postoji etimološki trag: to je **Gera**, što znači “**žera**”. Od korijena “**ger-**” nastala je i riječ “**gera**”, u značenju “**gora, brdo**” jer se na **gerama (gorama)** prvo pojavi **gera** Sunca, tj. **Sunčeva svjetlost** u kojoj je **toplota, žera** i tada možemo reći: “**Eno gore gore gore!**”

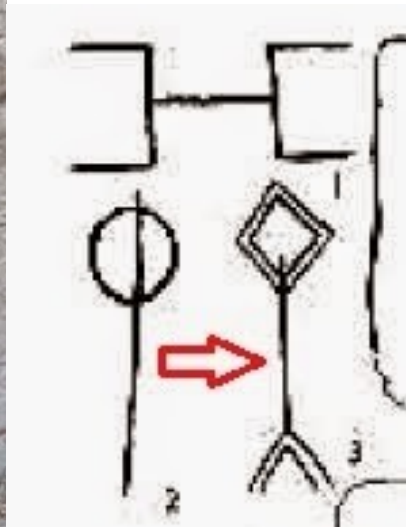
KALENDAR U KAMENU TRŠKE CRKVE



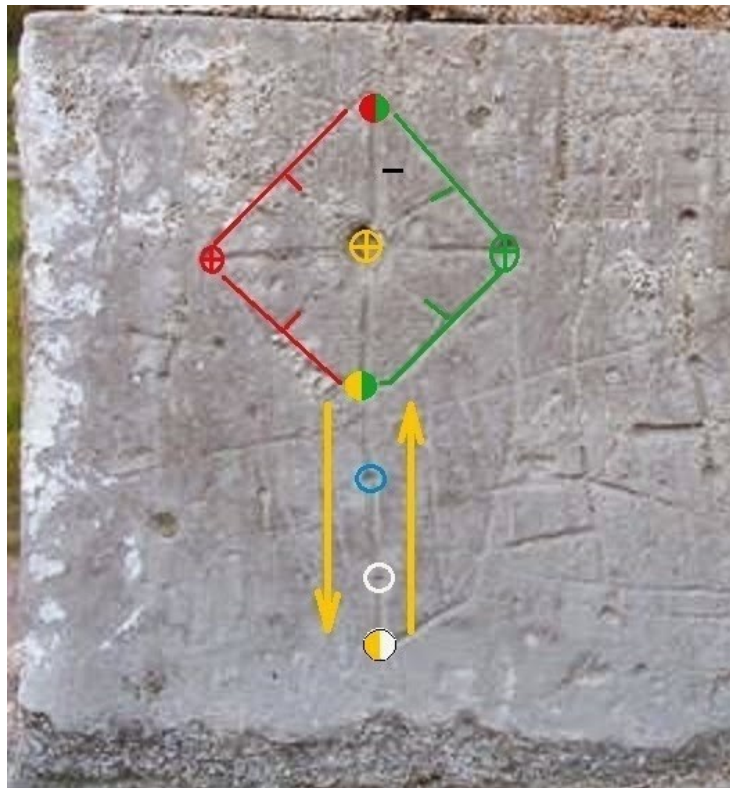
Perunova sjekira (arheološki nalaz u Rusiji).



Perunove sjekire prehrišćanskog hrama, sada u zidu Trške crkve (selo Milatovac, opština Žagubica, Homolje).



Crtež na soklu Trške crkve (sličan motiv je na jednom stećku).



Godišnji kalendar sa početka hrišćanske ere.

Markirane tačke nisu počeci mjeseci, nego najznačajniji kalendarski dani sunčane (tropske) godine (svi datumi su po julijanskom kalendaru).

Žuto-bijeli krug = smjena jeseni i zime na zimski solsticij 25. decembra: praznik rođenja **Malog Boga Božića Svarožića** (zamijenjen rođenjem **Isusa Hrista**).

Bijeli krug: prvi mjesec zime od 25. decembra do 25. januara.

Plavi krug: drugi mjesec zime od 25. januara do 25. februara.

Zeleni polukrug: treći mjesec zime od 25. februara do 25. marta kad nastaje proljeće (proljetni ekvinocij: **Blagovijesti**).

Žuti krstasti krug: kraj prvog mjeseca proljeća 23. april: **Jurjevdan** (**Đurđevdan**).

Zelena polovina romba (desna strana) pripada proljeću. Od polovine Jurjevdana do sredine dana obilježenog zelenim krstastim krugom ima 15 dana i to je bio prehrisćanski praznik **Odanije Prepolovljenja**, jer je tu tačno pola mjeseca od Jurjevdana i polovina proljeća sa 45 dana od početka proljeća na Blagovijesti. Od polovine praznika Odanija Prepolovljenja do polovine prvog dana ljeta ostaje još 47 dana ($45 + 47 = 92$ dana) i to je 92. dan proljeća, dan u kojem je kraj proljeća i početak prvog dana ljeta na **Vidovdan**, tj. na hrišćanski **Ivanjdan** i uspomenu na taj dan sačuvalo je paljenje Ivanjskih krijesa (lila).

Mala crna linija iznad Jurjevdana na polovini vertikalne linije prema Vidovdanu (Ivanjdanu) obilježava drugi mjesec proljeća na dan 25. juna: praznik **Treće Obretanje glave Sv. Jovana Krstitelja**.

Zeleno-crveni krug: smjena proljeća i ljeta, **Vidovdan** 24. juna: praznik **Rođenje Sv. Jovana Krstitelja – Ivanjdan**.

Crvena polovina romba (lijeva strana) pripada ljetu (romb je simbol Božije premudrosti, znanja i kreativnosti).

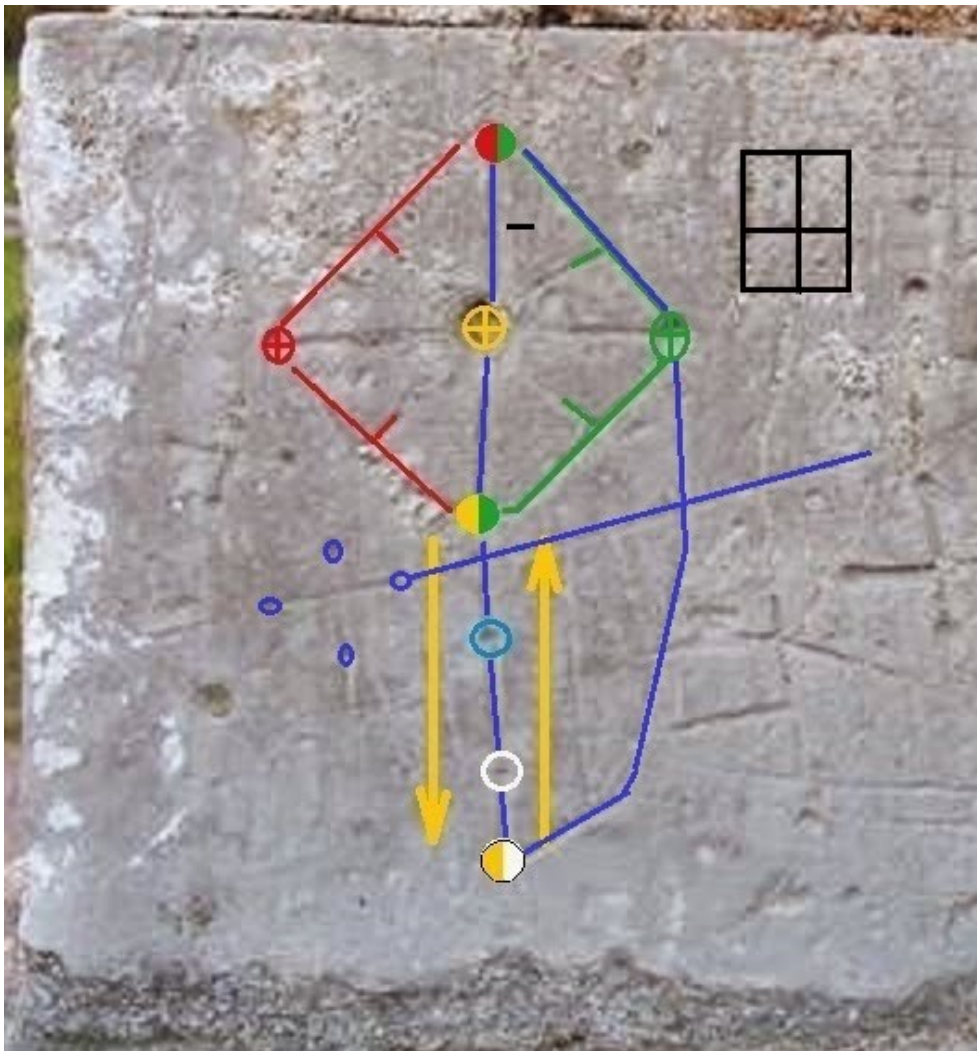
Crveni krug sa krstom je 45 dana od početka ljeta i to su dani oko **Preobraženja** koje je padalo na 6. avgust, što je 43. dan od početka ljeta, samo dva dana pred tačnu sredinu ljeta. Tako je po hrišćanskom kalendaru, ali je najverovatnije u prehrisćanskom kalendaru Peobraženje bilo tačno na 45. dan sredine ljeta.

Žuti polukrug: smjena ljeta i jeseni na jeseni ekvinocij 23. septembra: praznik **Začeće Sv. Jovana Krstitelja**.

U početku hrišćanske ere od polovine dana početka jeseni do polovine **Mitrovdana** bilo je tačno 33 dana i hrišćani su ga preimenovali u praznik **Svetog Dimitrija**, jer broj 33 ima mistično ezoterijsko-numerološko značenje.

Praznik Sabor Sv. Arhandjela Mihaila je 8. novembra, 40. dan od **Miholj-dana** i 46. dan od početka jeseni i to je bio kalendarski dan polovine jeseni.

Žuto-bijeli krug: smjena jeseni i zime na zimski solsticij 25. Decembra. To je početak nove kalendarske godine (Mladog Koleda) rođenjem Božića Svarožića.



Tu je i Svetovidov luk sa strijelom kao simbolom Sunčevog kretanja nebom i prozor kuće Sunca sa četiri godišnja doba.

Sve ovo kazuje da su kreatori hrišćanske crkve, tkz. “sveti oci”, koristili srbski prehrišćanski kalendar sa početka hrišćanske ere i vremenom sve srbske prehrišćanske kalendarske praznike zamijenili praznicima hrišćanstva, uništivši tako srbski originalni kalendar sa svim njegovim praznicima.

ZNAČENJE SRBSKOG GRBA

Hajdemo u našu davnju istoriju, hajdemo do naroda koji je prvi nazvan i zapisan srbskom riječju: "**Brigi**". Najstariji istoričari, a najstariji među njima je Herodot, kažu da su **Brigi (Φρυγίης)** živjeli na Balkanu i odatle su stigli u Malu Aziju, što ne znači da su se svi Brigi sa Balkana iselili u Malu Aziju. Zemlja Birga je Brigija, Herodot zapisa grčkim načinom nacinom kao **Frigija (Φρυγία)**.

Kod Herodota ima jedan vrlo zanimljiv opis koji svjedoči da su Brigi najstariji narod na svijetu:

“Египћани су пре владе краља Псаметиха веровали да су они најстарији народ на свету. Аликада је Псаметих, за време своје владавине, одлучио да дозна који је народ доиста најстарији, одтада верују да су само Фрижани старији од њих, а они да су старији од свих других народа. Псаметих се о томе распитивао и, кад није могао да сазна који је народ најстарији на свету, он јесмислио ово: два новорођена детета неких простих родитеља дао је пастиру да их однегује кодстада, и то овако. Наредио је да нико у присуству ове деце не сме проговорити ниједну реч, затимда леже у једној усамљеној кући, па да им у одређено време доводе козе, и кад се насисају њиховамлека, да их опет оставе саме. Псаметих је то удесио и заповедио зато што је хтео да чује коју ће реч деца, кад буду после првог муцања проговорила, најпре изговорити. И тако се, дакле, и десило. Пастир је то радио целе две године, и кад је једног дана отворио врата и ушао унутра, истрче предњега оба детета са раширеним рукама и повичу "**бекос**". Кад је то пастир први пут чуо, није на тони обраћао пажњу, али кад је, долазећи к њима, ту исту реч увек од њих слушао, јави он тогосподару и, по његовој наредби, доведе децу пред њега. А кад је то чуо и сам Псаметих, распитивао се који народ има реч "**бекос**". И најзад је сазнао да такву реч имају Фрижани и да онакод њих значи "**хлеб**". Зато су Египћани и признали да су Фрижани старији од њих. Ја сам о овоме чуо од Хефестових свештеника у Мемфису. А Хелени причају многе друге, просто невероватности, на пример, да је Псаметих дао децу женама којима је претходно одсекао језик да их онеоднегују. То су, дакле, причали о неговању те дечице.” (Herodotova Istorija, Knjiga 2, odjeljak 2)

Riječ "**bekos**" (**βεκός**) skoro je identična srbskoj riječi “peka” ili “peca” koja se odnosi na nešto što se peče. Vuk je u svom Rječniku zabilježio da riječi “**peka, peca**” znače **“hljeb što se peče pod pepelom”**, a ono što se peče je je “**pecivo**”. Riba se “**peca**”, tj. mami se na **hranu**. Osnova riječi “**pecati**” je “**pek-**”, što je brigijsko “**bek-**”. U srbskom jeziku pri izgovoru zvučno “**b**” prelazi u bezvučno “**p**”.

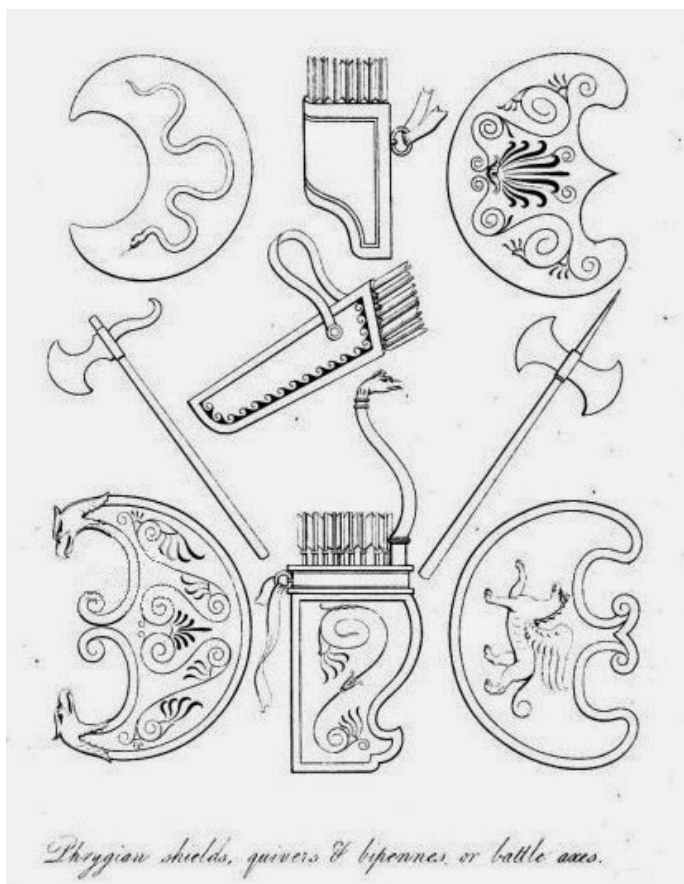
I pogledajmo: **bekos** – **pekos**, **beka**- **peka**, te je od “**bekare**” do “**pekare**” vrlo kratak govorni put. Prelaz glasa “**b**” u glas “**p**” desio se još u vedsko vrijeme sanskrita: sanskritsko “*pacati, pac*” znači “**peći**”. U engleskom jeziku “*bake*” znači “**peći**”. Zapadni etimolozi tvrde da ta riječ od staroengleskog “*bacan*” koje, pretpostavljaju, preko staronjemačkog “*bakan*” potiče od praindoevropskog “*bheg-*“, ali ta tvrdnja nije tačna, jer englesko “*bake*” potiče od brigijskog “*bekos*”.

Pogledajmo kako se englesko “*baken*” govori u nekim današnjim evropskim jezicima: *labekatu* (baskijski), *pekat, peka*, (bugarski), *péct, upéct* (češki), *bage* (danski), *bake* (holandski), *backen* (njemački), *baka* (islandski), *bhácáil* (irski), *bake* (norveški), *печь* (ruski), *baka* (švedski).

Brigijsko “*bekos*” skoro je isto u mnogim današnjim evropskim jezicima. Zašto? Zato jer ta riječ pripada jafetskoj grupi jezika, jeziku Jafetovih potomaka, Gomerovim potomaka, potomaka Torgame i njegovih sinova.



Štit Briga je od tri simbola “*C*” koji zajedno čine veliki simbol “*C*”, isti kakav imamo na starim srbskim grbovima.



Štitovi Briga sastoje se od simbola "C" sa ispupčenjem u sredini. Šta je to ispupčenje?

Već vijekovima pitamo se šta je značenje simbola "C," kojeg nalazimo u različitim stilizovanim oblicima kod mnogih drevnih kultura sirom svijeta, počev od vinčanske kulture, a nalazi se i na srednjevijekovnom i današnjem srbskom grbu. To je simbol svjetlosti, simbol Sunca, simbol Boga: *"Bog je oganj koji spaljuje,"* (5. Moj.4,24)

Oganj je svjetlosti, Sunce je i oganj i svjetlost. Biblija kazuje i ovo: *"Bog je svjetlost i tame u Njemu nema nikakve"*. (1. Jovanova,1,5)

"I slava Gospodnja bješe po viđenju kao oganj koji sažiže na vrh gre..." (2. Moj.24,17)

Slava je svjetlost, Bog je u svjetlosti: *"Jer je Gospod Bog sunce i štit..."* (Psalm, 84,11)

Grbove su prvo slikali na štitovima, a Bog je sunce i štit i eto Božjeg znaka na srbskom štitu. Svako "C" oko Sunčevog krsta na srbskom grbu je Božiji znak i kao takav znak simbol je rađanja, života i besmrtnosti, simbol Boga Sunca koji je naša zaštita i naš štit.

Bog je Sunce, duhovno Sunce koje je stvorilo i održava ovo naše zemaljsko Sunce, te preko zemaljskog Sunca stvara rađenje, život i vaskrsenje prirode i svega živog u prirodi.



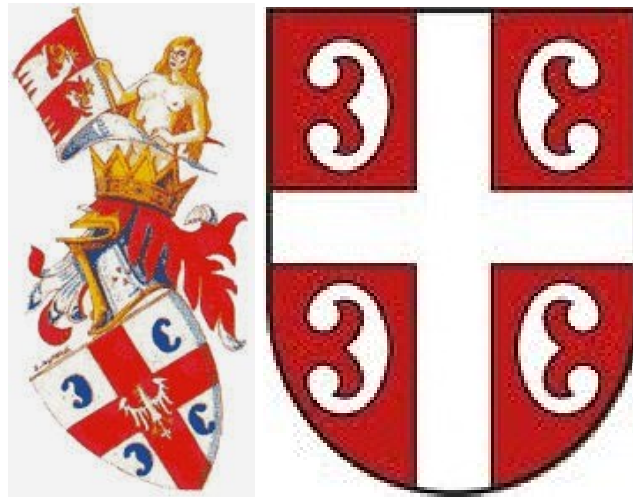
Fraktalna šema drveta.

Život u prirodi stvara se po od Boga uspostavljenoj geometrijskoj šemi u nauci poznatoj pod terminom "fraktal". Fraktal je za oko nevidljivi predmet koji sam sebe uvećava do vidljivog u sve većoj propisanoj razmjeri. Fraktali su objekti koji, kada se uveličaju, sami sebe sadrže. Kada pogledaš jedan njegov dio, on izgleda slično ili potpuno isto kao njegov početni oblik i takođe je sastavljen od istih takvih oblika sve manjih i manjih do u beskonačnost (ili bar dok priroda ne kaže stop dijeljenju, a za naše oči to je nekada beskonačno). Sve što je oko nas i u nama, čak i u našim mislima, sastavljeno je od fraktala.

Pogledajmo li rast drveta od klice u sjemenu do njegovog razvijenog stabla sa krošnjom, vidimo da krošnja liči na ćirilično slovo C: to je fraktalna šema drveta života, odnosno Sunčevo drvo života, što je u krajnjem ishodištu nebesko drvo života kojem je ishodište Bog.



Stari sarmatski privjesci simboli su nebeskog fraktalnog drveta života.



Na srbskim grbovima simbol C označava Božije (nebesko, Sunčevo) drvo života. To je krošnja drveta života sa u sredini skraćenim dijelom stabla tog drveta. Neki ga poistovjećuju sa ognjilom kao simbolom Bozje stvaralačke iskre kojom je stvorio ovaj svijet, obasjava ga i održava. Zašto četiri ognjila? Zato jer su to četiri sunca u četiri godišnja doba. Zašto krst? Zato jer su to četiri strane svijeta po kojima Sunce nebom ide.

GRAD SARMATIJA U SRBIJI

Zapis na jeziku Sarmata, plemena Jazigeza: "A po Ocje rjeje, gde wteczet' w Wolgu, jazyk swoj Muroma, i Czermisi swoj Jazik..." * (A Dictionary of Greek and Roman Geography, London, 1873, Volume 2, pg. 918)



Grad Sarmatia u Srbiji bio je na prostoru između današnje Cuprije i Jagodine (Atlas od ancient & Classical Geography, London, published by J. M. Deort & Co and in New York by E. P. Dutton & Co, First edition, may 1907; Reprinted, January 1908.)

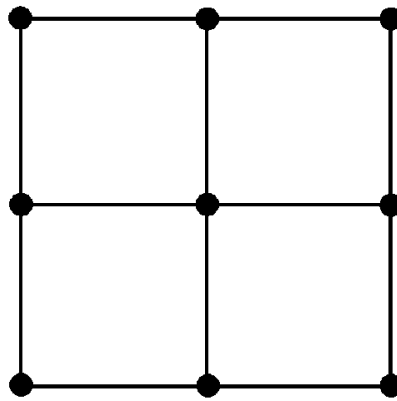
Vrijeme je da skidamo paučinu sa očiju i da porijeklo u ulogu Srba u istoriji na osnovu dokaza postavljamo u realne istorijske okvire, oslobadjajući se okova laži koje nam naše prodane političko-crkvene vođe nameću kroz neprijateljsku zvaničnu ideološku istoriju bečko-berlinske vaticanske škole.

MICA (TRIKA)



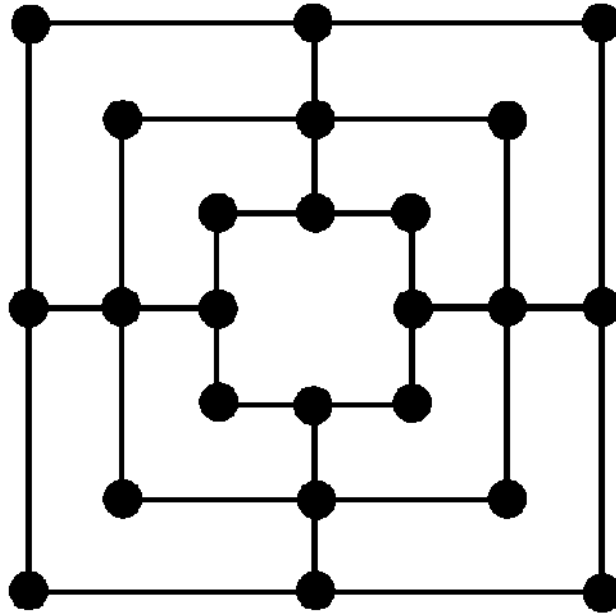
Mica (trika, mlin) na petroglifima (7-10. vijek, Pliska, Bugarska).

Jos od vremena Rimljana, pa i prije toga ko zna otkad, ova igra bila je popularna na prostoru Balkana. Niko ne zna koliko je stara. Možda je starija i od šaha. Kažu da su je igrali svi, naročito zimi kad narod nije ništa radio. Posebno su bili žestoki okršaji između djedova (ili baba) i unuka. Igra se zvala trika, a negdje i kozanje (koze), mica, micaljka i trlja.



Mica sa tri.

Micu ili triku sa po tri zrna igrala su dva igrača sa po tri zrna graha (tri jedne i tri druge boje, ili jedan ima grah, a drugi uzme zrna kukuruza). Prvi odabere mjesto i postavi svoje zrno, a drugi postavlja svoje tako da ne da svom protivniku da ovaj u jednoj liniji poreda tri svoja zrna. I kad oba igrača postave svoja zrna, povlače se potezi kao u šahu i ko prvi po pravcu bilo koje linije poreda svoja zrna, tj. ko prvi sastavi "trojke" ili "grad", taj je pobjednik.



Mica sa devet.

U mici sa devet pravila igre su sljedeća: svaki igrač ima po devet zrna graha (devet jedne, a devet druge boje), a u novije vrijeme uziman je grah i kukuruz ili figurice igre "Čovječe, ne ljuti se". Igrači naizmjenično postavljaju zrna na označena polja, ali svaki pazi da mu protivnik ne sastavi "grad", tj. trojke (cilj je postaviti tri svoja zrna u jednoj liniji). Ako to nekom uspije onda uklanja ("pojede") sa ploče jedno protivničko zrno. Može birati bilo koje protivničko zrno, osim onih koji su već u liniji tri (trojci se ne smiju dirati, osim ako nema ništa drugo).

Kad se poslaže svih devet zrna, onda slijedi pomicanje. Desi se da neko još u postavljanju zrna sastavi trojke i tada "pojede" svom protivniku jedno njegovo zrno, te ovaj mora da nastavi igru sa manje zrna. Bilo koje zrno se pomiče na neko susjedno polje ako je slobodno. To igrači rade naizmjenično nastojeći napraviti "grad" i pojesti neko protivničko zrno.

To ide sve dok jedan ne ostane na samo tri zrna. Tada on umjesto pomjeranja ima pravo na skakanje na bilo koju tačku i svako svoje zrno može u jednom potezu prebaciti na bilo koje slobodno polje. Nastoji spriječiti protivnika da napravi "grad", a i vreba priliku da to sam napravi. Čim neko ostane sa dva zrna, partija je gotova. Partija ponekad završi i neriješeno.

Ova igra kod djece razvija moć razmišljanja i pamćenja. Djeca ispod pet godina nisu za ovu igru, jer mogu da se zadave zrnima.

PURA



Da me neko samo prije pola sata pitao zašto se PURA zove PURA, pojma ne bih imao. I nađoh da PURA na sanskritu znači PRVI, PRVA, PRVO, pa razmišljajući šta je bilo prvo, vidim boju PURE: ŽUTA boja. I sinu mi: prvi je BOG, BOG JE SVJETLOST, SVJETLOST JE SUNCE, SUNCE JE ŽUTO!

Poslije nađem da tračko PURA znači HRANA, dakle se ne radi o ŽUTOJ boji. Šta sad? Opet traženje u sanskritu:

Sanskrit: PURU = NEBESA, RAJ (u raju je SVJETLOST).

Sanskrit: PURU = POLEN (polen je žut).

Sanskrit: PURA = BESKVASNI HLJEB (PURA je bez kvasa).

Onda potražim slične riječi u nekim od evropskih modernih jezika. I gle: ČIST na nekim evropskim jezicima kaže se: PURO (španski), PURE (engleski), PURUA (baskijski), PUR (katalonski), PUR (francuski), PURO (galicijski), PUR (njemački), PURO (talijanski), PURUS (latinski), PURO (portugalski), PUR (velšanski).

Srbski: Purenjak = Vatri izloženi kukuruz (Sunce je vatra).

Srbski: OPURITI = izložiti vrelini (Sunce je vrelini).

SANSKRIT: PURA = PRVI, a po svetim nebeskim zakonima PRVI može biti samo ono što je ČISTO, a ima li ista na ovom svijetu čišće od SUNCA i VATRE. Običaj preskakanja vatre bio je radi očišćenja.

A šta ćemo sa tračkom riječju PURA što znači HRANA? To je vrlo lako: HRANITI znači ČUVATI i ako je PURA ČISTA, čuvamo zdravlje. ČISTO je HRANA, HRANA JE PURA, PURA JE PRVA, SUNCE JE PRVO, SUNCE JE HRANA.

GRAH I PASULJ



Grah

Grah na njivi, grah u loncu, grah pred vračarom. Kažu da je grah porijeklom iz Amerike. Grah možda i jeste iz Amerike, ali riječ **"grah"** nije iz Amerike, već iz sanskrita: sanskrito **"graha"** ima više značenja **"planeta, prepoznavanje, primanje, držanje"**, ali ono što je u ovome najvažnije jeste da **"graha"** znači **"magijsko stanje koje obuzme čovjeka"**.

Sva navedena značenja imaju veze sa astrologijom, gatanjem, ljudskim psihičkim stanjem i magijom. Sve su to vračare znale i zato bacaju **grah** gatajući.

Sinonim za riječ **"grah"** je riječ **"pasulj"**. U sanskritu postoje dva korijena od kojih je mogla nastati riječ **"pasulj"**:

1. pazu = guzica
2. paz = znak oka

I jedno i drugo je obilježje graha - pasulja, a znajući kako pasulj djeluje odstraga pucajući nakon ručka, mislim da je u pitanju ono prvo značenje.

MRGALJ

U srbskom jeziku još postoji riječ **"mrgalj"**. To je riječ koja imenuje krupnu, snažnu i grubu osobu. Pored riječi **"mrgalj"** postoji i riječ **"mrga"** koja ima isto značenje kao i **"mrgalj"**. Korijen ovih riječi je prosta riječ **"mrg"** od koje je nastala riječ **"mrk"**, a od riječi **"mrga"** i **"mrgalj"** metatezom je nastala riječ **"grmalj"** (nije dakle od riječi **"grm"** ili **"žbun"**, jer je grm nizak, a grmalj visok): *mrg-: mrgud, namrgođen*.

Riječ **"mrgalj"** potiče iz davne prošlosti, a trag joj nalazimo i u sanskritu gdje u obliku **"mrga"** i **"mriga"** znači **"jelen"**, ali takođe označava i svaku divlju životinju i divlju zvijer.



Motiv na stečku kod Žabljaka: Sveti Vid lovi jelena. Oko Svetovidove glave jasno se vidi oreol Sunčevih zraka.

Pošto je sazviježđe Orion jedno od najvećih i najuočljivijih sazviježđa, moguće je da su naši preci ovo sazviježdje zvali "*Mrgalj*" (ovo je samo autorova pretpostavka). Zna se da su ga zvali Štapi, jer su po Orionovom mjestu na nebu znali koje je doba godine, mjerili su Orionom dužinu vremena godine kao što se dužina mjeri štapom.

Rig Veda imenuje Orion riječima Mriga (Mrga) i rekli smo da to znači "*jelen, zvijer*". To navodi na zaključak da je Orion smatran za nebesku zvijer, nebeskog mrgalja. Arapi zovu Orion "*Al-jabbar*" što znači "*div*", dakle je Orion mrga, mrgalj, grmalj.

Orion je sazviježđe zimskog neba, a zima je zbog svoje teške studeni i snijega teška i danas, a naročito je bila teška u davnim prošlim vremenima kad

su ljudi ovisili pretežno od hrane koju su sticali u sučnanim i toplim godišnjim sezonama proljeća i ljeta. To je i jedan od razloga zašto se kao motiv na petroglifima i stećcima javlja božanstvo Sunca sa lukom kojim lovi jelena mrgalja (mrigu).

Sta se dešava u prirodi počevši od zimskog solsticija i početka zime: Sunce se postepeno približava Orionu i kad mu se dovoljno približi, Orion nestaje sa zapadnog večernjeg neba, postaje nevidljiv, jer je Sunce "ulovilo" nebeskog divovskog jelena mrgu. Sunce u te dane ulazi u zonu Oriona i to je vrijeme bez Oriona na nebu. Tad je Orion u zoni dana odmah kod Sunca. To vrijeme je simbolika Sunčevog ulovljenog nebeskog mрге. To biva tokom druge polovine proljeća i tokom prve polovine ljeta sve do dana pred Preobraženje kad se Orion ponovo javlja na istočnom nebu u rane jutarnje sate.

LAS – LASKAT - BLESKAT

Vrijeme teče i sve polako mijenja: mijenja ljude, narode, običaje i jezik. Pogledajmo šta je značenje naše, skoro već zaboravljene riječi LASKAT:

"**laskat**, pridjev na -at (17. v., jedna potvrda) '*svijetao*', proširena na -ьп laskatan '*isto*', poimeničen u maskulinum *laskat* (17. v.) '*sijevanje, munja*', denominal na -ati *laskàtati*, -ãm pored -ćem (17. v., također slov.).

Osnova *lask-* nalazi se još u *laskati*, -ãm (čakavac, 17. v.) '*laskatati*'. Zbog homonimije sa *laskati* »adulãri«, taj je djelomice propao. Očuvao se u Vodicama (Istra) *laskati se* (za-) '*sijevati bez groma, wetterleuchten*'. Tu ne postoji *laskati* '*adulãri*'. U Krnici, Marčani (Istra) i hrvatskim kolonijama u južnoj Italiji proširen na -itati: *laskítati*. U svim slavinama nalazi se pf. *lasnuti*, -em (*sknje preslo sri*) '*sinuti*'. Vokal a je nastao iz poluglasa ѡ, koji prema samoglasu a, što slijedi, varira sa ѡ. Upor. bug. *laskam*, slov. *leskati se, leséi* (Cres), rus. *lošk*, polj. *łśnić się*, stpolj. *Iszczeć*. Praslav. je korijen **lьskъ*. Sa prijevojem duljine ѡ > и > y > i upor. steslav. úly skati se: *liskati*, -ãm '*blijeskati*', *liskàtnuti, liskat-nêm* (16. v., Dubrovnik), *lisketati*, -cem (Belostenec) = *liskatat* (16. v.), *liskati se* (ugarski Hrvati). " (P. Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, JAZU, Zagreb, 1971)

Gdje je etimološko ishodište riječi LASKAT?

LASKAT je od praslavovenskog korijena ***LьSKь**.

Sanskrit: LAS = SJAJAN, BLJESTAV

Sanskrit: ILAS (AILAS) = SUNCE

LASKAT = SVIJETAL

LASNULO = SINULO, SIJEVNULO

LASTILO > LAŠTILO = SJAJILO

LASTITI SE = SIJATI, BLJESKATI

LASTAVICA, LASTA (najavljuje SJAJ proljetnog sunca).

Sanskrit: LAS = SJAJANO, BLJESTAVO = SUNCE

LAS-ER = LASER = akronom za "Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation".

Irsko muško ime: LASAIR = PLAMEN, VATRA.

Od riječi LAS-AR (LAS-ZAR) nastalo je LASAR što je dalo srbsko ime LAZAR i znači BLJEŠTAVI SJAJ (obredne pjesme lazarice posvećene su proljetnom SUNCU LAZARU).

KO = KRUŽNO, KRUG

KO-LAS = KOLASO > KOLESO > KOLO = KAO SUNCE

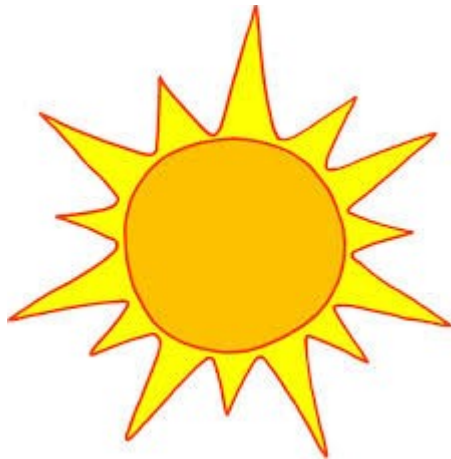
LASKAT je od praslavovenskog korijena *LĀSKĀ.

LASKAM (лъскам, bug.) = LESKATI (slovenački.) = LESK (slovački.): LASNIK = LESNIK = proljetno božanstvo šume. Svete vatre ložile su se u šumama, te su po sjaju tih vatri šume dobile ime LES. Drvo lijeske (leske) sveto je drvo u koje, po narodnom vjerovanju, grom ne udara. Ime LESKA dobila je po sjaju gromovog BLESKA što je u engleskom BLAZE koje je nastalo od BLAS i ovdje vidimo da je u srbskoj riječi BLESAK korijen LES- jednak po smislu korijenu LAZ u engleskoj riječi BLAZE u kojoj je korijen sanskritska riječ LAS, što znači BLESAK, BLESNUTI.

Idemo sad u istoriju prijedloga "u":

"u, proklitička partikula, prijedlog s genitivom, akuzativom i lokativom, te glagolski, imenički i pridjevski prefiks, sveslav. i praslav., '1° (pravac kretanja na pitanje kamo: *u kuću, u vodu*), 2° (boravak, mirovanje, na pitanje gdje: *u kući, u vodi*), 3° kad je s genitivom, može se zamijeniti sa **pri**, kod, 4° kad je s akuzativom može izraziti i vrijeme'. Samo u štokavskim govorima upotrebljava se u sva ta četiri značenja. Nastala je iz sveslav. i praslav. (stcslav.) **ъ** pred riječima koje počinju dentalnim i labijalnim suglasnicima, upor. *utorak, udovica, unuk*. U hrv.-kajk. kao i slov. u značenju 1° i 2° upotrebljava se prvobitni oblik *va, v (prema tome kako riječ počinje), va, vu* (hrv.-kajk.); stcslav. *ví*, upor. češ. *v, ve*." (P. Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, JAZU, Zagreb, 1971)

I sad pogledajmo: Ъ = U: Ъ-LASKAT(I) = SVIJETAL, SVIJETLITI (sjajiti, polirati: Poljani i Poljaci su svijetlog tena i svijetle kose: POLASI. Oni su porijeklom od LEHA, te su oni LEHI i to je dalo LASI, LESI).



Vlasi Sunca i vlasi kose.

Ћ > V: VЋ-LAS = VLAS = U SJAJU, U BLJEŠTAVOSTI. Znamo šta je vlas kose: “**vlas**” je ono što **strči** iz kao zrak svjetla što **strči (izvlači se)** iz Sunca. “*Vlas*” je kod Poljaka “*wlos*”, a kod Rusa “*volos*”).

Ћ > VI: VI-LAS > VILAS = VILA, VILE

Ћ > VA: VA-LAS > VALAS > VALACHIA (WALLACHIA), VALAČI = VLASI.

Ћ > VA: VA-LES > VALES > WALES (WELSH) = KUMRI (CUMRI) = VLASI.

Ћ > VE: VE-LAS > VELAS > VELES (bog proljetnog rasta, vlačenja, izvlačenja: tračko “*velek*” znači “*izvlačiti*” u smislu “*izdužiti*”).

Ћ > F: F-LAS > FLAS > FLJAS (ošamariti da bljesne pred očima: englesko “*flash, flashing*”).

Sjetimo se biblijske priče o umrlom LAZARU kojeg Hrist vaskrsava nakon četiri dana. U toj priči, osim Lazara, pojavljuju se i Lazareve sestre MARIJA i MARTA. Značenje imena LAZAR već smo našli: BLJEŠTAVI, SJAJNI, ali šta znače imena njegovih sestara MARIJE i MARTE? Prvo pogledajmo šta znači ime MARIJA:

sanskrit: MA = NE, NO, NIJE;

sanskrit: RI = DAVAJUĆE, TOPLOTA, VATRA, ZLATO, LJUBAV, BLJEŠTAVOST, SJAJ, DIVOTA, KRETANJE: MARI = NIJE TOPLOTA, NIJE VATRA, NE SJAJI, NIJE BLJEŠTAVOST, NIJE KRETANJE, NIJE ZLATO, NIJE LJUBAV.

Dakle, ime MARIJA izvedeno je od sanskritskog MARI i po značenju te riječi vidimo da je to isto kao srbsko ime MARA:

sanskrit: MA = NE, NO, NIJE;

sanskrit: RA = DAVAJUĆE, DJELOTVORNO, DOBIT, IMATI, LJUBAV, ZELJA, ČEZNJA.

MAARA = NIJE DAVAJUĆE, NIJE DJELOTVORNO, NE DAJE, NEMANJE, NELJUBAVNA, ČEZNJA.

MARA (MARAHA, heb.) = GORČINA = MORA (boginja koja mori prirodu i ljude naročito ZIMI).

MARTA znači DAMA, GOSPOĐA (Marta je pomazala Hrista mirom). To je ime naše baba-Marte čiji su dani krajem zime i početkom proljeća. Na sanskritu MARTA znači ZEMLJA, te je dakle MARTA zemlja početkom proljeća.

Selo u kojem su živjeli LAZAR, MARIJA i MARTA zvalo se BETHANY što na hebrejskom znači KUĆA SIROMAŠTVA I BIJEDE i to je opet metaforična slika ZIME.

HRIST ili HRISTOS (KREST ili KRESTOS, tj. KRES ili VATRA) vaskrsava LAZARA (BLJEŠTAVOST I SJAJ SUNCA) nakon četiri dana Lazareve smrti tj. nakon četiri mjeseca zime: KRES (VATRA SUNCA) SPASAVA PRIRODU. Znači da je novozavjetna priča o vaskrsu Lazaru alegorijska priča o vaskrsu prirodi i sjaja Sunca proljeća.

SRBSKI STOUNHENDŽ

“...idući od Zlota u brestovačku banju prekim putem, na putu od Bora u Slatinu, nad Grlištem; samo ću još spomenuti krugove od izdignutog kamena. To je grubo sa šiljkovima u vis postavljeno i u krugu raspoređeno kamenja. Pri ugledu seća se čovek takozvanih “Cvomlech-ova”. Najznamenitiji je bio ispod Rtnja do sela Mirova, za koji mi boljevački sveštenik Milija Petrovic priča, da dobro pamti, kad je sve ovo kamenje u okrugu stajalo ne znajući im značaja. Sad je to kamenje od česti razneseno, ma da pojedini stoje još i danas.

To kamenje je u jednakom razmaku razmešteno; u sredini su dva tri veća kamena složena. Broj kamenja se menja od 12 do 19 mogu se u grupi izbrojiti, sudeći po kamenju, koje još stoji.

Istorija nam ne daje uputstva o značaju ovih krugova od kamena, ma da se oni nalaze ne samo po celoj Evropi, već K o h e n misionar jezuita našao je takove u Arabiji, u kasimskom okrugu. Putnici na severnom polu pominju mesta u zemlji Jeskima, gde su viđali u krugovima i uzduž postavljeno kamenje. S g u i e r u Peruanskom, O r m o n d u Australiji, osobito u državi Viktoriji u podnožju



Rtanj i selo Mirovo kod kojeg je bio kameni krug od uspravnog kamena.

slonskih brda, video je takve krugove od kamena sa prečcem od 10 do 100 stopa. Veličina i oblik kamena su različiti. Iz obližnjih brežuljaka ovih krugova, bivalo je da su iskopali i ljudske kosti.

Da je u prastaro doba ovo postavljanje kamena moralo znatnu ulogu imati, vidi se iz raznih spisa. Tako u Ilijadi (:BXVIII:) i Odiseji (BVIII) spominje se: da su starešine držeći svečani savet sedeli u krug postavljenim stolicama, ma da se na prvom mestu izrekom pominje da su stolice bile gore glađene. Kod nas je kamenje prosto, i po svoj prilici služilo je ogradom grobova, a prema broju i veličini kamenova, bilo je lice većeg ili manjeg dostojanstva.” (Dr. Stevan Mačaj, Crnorečki okrug, Glasnik srpskog učenog društva, Knjiga 73, Beograd, 1892. g. str. 103)

Pošto je kamenje bilo rasporedjeno u obliku kruga, jasno je da se ne radi o ogradi grobova, nego o kamenom krugu, solarnom svetilištu drevnih žitelja ovog kraja, svetilištu kakvih je do danas najviše ostalo po Engleskoj, a ima ih i u susjednoj Bugarskoj.

SARMATI, ARHANĐEL RAGUEL I ZMAJ



Sarmatski privjesci-amajlije (IST je Ister, staro ime Dunava, jer je isticao ka istoku).

SARMATI su bili služitelji SUNCA. Njihova zakletva bila je "SUNCA MI!"



Kao pripadnici rimskih legija Sarmati su nosili ratne stegove svoje vjere: Sunčev nebeski zmaj sa krestom na glavi (kresta je simbol sunčevih zraka).



Arhanđel Rafael (Raguel, Raguil, Rasuil, Rufael, Raquel, Reuel, Akrasiel) pridržava Sunce sa Hristovim likom sjedeći na zmaju koji RIGA vatru (srednjevijekovna freska Manastira Lesnovo).

Po "Knjizi Enohovoj" arhanđel Rafael zadužen je za staranje o nebeskim svjetilima. Ime ovog arhanđela počinje riječju RA što je drevno ime Sunca.

Ime Raguel sastoji se od tri riječi: RA-GU-EL. RA znači SUNCE, sanskrito GU znači KRETANJE, a sanskrito RAGHU znači SVJETLO, dok je EL (IL) jedno je od imena BOGA. Tako RAGUEL (Raguil, Rasuil, Rufael, Raquel, Reuel, Akrasiel) znači SVJETLO BOŽJE, OGANJ BOŽJI. Tako je od sanskritskog "AGNI", što znači "OGANJ", izvedeno arhanđelovo ime AKRASIEL: AGNI > AGRI > AKRI-SI-EL = OGANJ SIJA BOŽJI.

Kod starih Sumeraca arhanđel RAGUEL imao je ime RIG, jer Sunce (zmaj) RIGA vatru. Kod Vavilonaca ime mu je RAG, a sanskrito "RAGH" znači "MOĆNI, DJELOTVORNI". Zato je zmaj kod Sarmata simbol Sunca, jer je Sunce moćno i vatrom koju riga stvara i održava život na zemlji.

Ime Sarmata iz njihove vjere ishodi:

sanskrit: SURA = SUNCE;

sanskrit: SAURA = SUNČEV, BOŽANSKI, NEBESA, ZORA, SIN SUNCA;

sanskrit: MATA = VJERA

SAURAMATA > SARMATA = SUNCA VJERA, SIN SUNCA. Ovdje lako prepoznamo Srbe sa njihovom prehrisćanskom vjerom. Ime SARMATI samo je sinonim imenu SURABHI (Surbi, Surabi, Sorabi, Sorbi), jer sanskrito SURA znači SUNCE, a sanskrito BHA znači SVJETLOST, te SURABHI znači SUNČEVA SVJETLOST.

Sanskritsko SUR znači SJAJ. Ako uzmemo riječi SUR i sanskrito RABH, što znači POČETAK, opet dobijemo riječ SURRABH: SJAJA POČETAK. Oblik SURRAB skraćanjem postaje SURAB, gdje je SU- zadržalo značenje SUNCE, a -RAB primilo značenje SLUŽITELJ: SURAB (SORAB) je SUNCA SLUŽITELJ. Ime Srba zaista iz Sunca ističe.

OVO NIJE SLUČAJNOST



Svastika kolovrat na mikenskoj keramici (9-8. vijek st. ere).



Svastika kolovrat.

Ovo je u svijetu jedinstveni izgled svastike, što je jedan od dokaza da mikenska kultura nije pripadala grčkoj, već tračkoj (raškoj) kulturi, jer Grci nisu imali i nemaju ovakvu svastiku.

O SVJETLOSNOM TRAKU I IMENU TRAČANA

Ime TRAČANA i njihove zemlje TRAKIJE historičari i lingvisti nisu uspjeli odgonetnuti iz prostog razloga što su značenje tih imena tražili na pogrešnom mjestu: u grčkom i latinskom jeziku, ne bendajući uopšte jezik Srba Rašana (kao direktnih potomaka TRAČANA) i raški jezik kao razvojni put TRAČKOG jezika.

Sljedujući riječima raškog jezika dolazimo do značenja imena TRAČANI i TRAKIJA. Kao početna riječ poslužiće nam raško ime TRAKO od kojeg su nastala prezimena nekih današnjih Srba, Hrvata i Bošnjaka, bivših Rašana: to su prezimena TRAKO i TRAKIĆ u kojima je kao korijen riječ TRAK:

*“Dva brata u Nebojši do stojnoga Biograda imaju na čelu obilježje onih dvaju božjih bića, koja Arijcima predstavljahu prvi i drugi **trak** zore koja se bijeli, ili, takođe, prvi **trak** sunca koje izhodi i zadnji **trak** sunca koje zalazi, drugom riječju, praskozorje i suton. Kad dva **traka** zajedno zarude, onda su dva brata jednolika, te je jedan drugome mio; kad se sumrak i noć hvata, pa zadnji drugi **trak** iščezava, onda su braća obličjem nejednaka, pa i različita udesa.”* (Nadko Nodilo, Religija Srba i Hrvata na glavnoj osnovi pjesama, priča i govora narodnog, Rad Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, Volume 79, str. 188, Zagreb, 1886)

TRAK, šta je to?

“**trak**² m (Vuk; 1420, Dubrovnik; ŽK) = traka f (Milićević, Bosna) ‘*Bând*’, ie., baltoslav., sveslav. i praslav. ***torkb**, ‘*pantljika*’. Deminutivi na -bk > -ák **tračak**, gen. --ika, na -ič **tracić**, u Barakovića **tracac**, gen. -čca. Pridjev na -at potvrđen **jetrakota zvizda** (Kožičić i dr.) i u poimeničenju na -nica trokatnica (Vojvodina, Srbija) ‘*hobotnica*’. Na -anac, gen. -пца: **trakánac** (Vuk, Osijek) ‘1° suh šaran isječen na kaiše (metafora), 2° (unakrštenjem sa trag > **trak**, s gubitkom sonoriteta) Spur, vestigium = trag (v.)’. Na -aca **trakača** f ‘1° (Vitezović, Lika) **repatica**, 2° (Lika, Hrvatsko primorje) ‘*hobotnica*’, -avica **trakavica** ‘*Bandwurm*’ (možda prevedenica, calque). Od pridjeva tračan (**tračna zvizda**, Kavanjin) na -nica neologizam **tračnica** f (Šulek) ‘Eisenbahnschiene’. Riječ **trak** je kulturna i posuđuje se: ngr. τράκος ‘*Ankertau*’, arb. denominal t ěrkem, ter hem (Tirana) ‘*ziehe*’, složenica tĕrkuzĕ = (asimilacija) kĕrkuzĕ ‘*Seil*’ < **trak** + uzao (?). Slog tra- nastao je po zakonu likvidne metateze, kako se vidi iz stprus. usporednice tarkne f ‘*Riemen zum Binden am Pferdegeschirr (ista riječ kao i trak proširena formantom -na)*’. Ie. je korijen ***terek-**, ***terk-**, ***tork-** ‘*okretati*’ u terminologiji predenja (konca), zastupljen u sanskrtu **tarku-ḷ** ‘*vreteno*’, gr. ἄτρακτος ‘*isto*’, lat. **torqueo**, arb. tiĕrr ‘*předem*’, nvnjem. drechseln.” (Petar Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, JAZU, Zagreb, 1971)



Traci Sunca.



I Tračani su se ukrašavali ovakvim trakama.

TRAK je SVJETLOSNI TRAG, TRAG SVJETLOSTI, MJESTO SVJETLOSTI. Nad riječju TRAK poslije preovladava riječ ZRAK, te umjesto SVJETLOSNI TRAK koristi se izraz SVJETLOSNI ZRAK.

U objašnjenju odrednice TRAK Petar Skok navodi riječi TRAKANAC, TRAKAČA, te izraze TRAKOTA ZVIJEZDA i TRAČNA ZVIJEZDA.



Tračne zvijezde



Tračna zvijezda

I pogledajmo: TRAČNA ZVIJEZDA je zvijezda od koje se na sve strane rasipaju svjetlosni TRACI, naročito iza zvijezde repatice. TRAK je SVJETLOSNI ZRAK. Pogledajmo oblike imenice TRAK:

a) jednina: TRAK

b) množina: TRACI

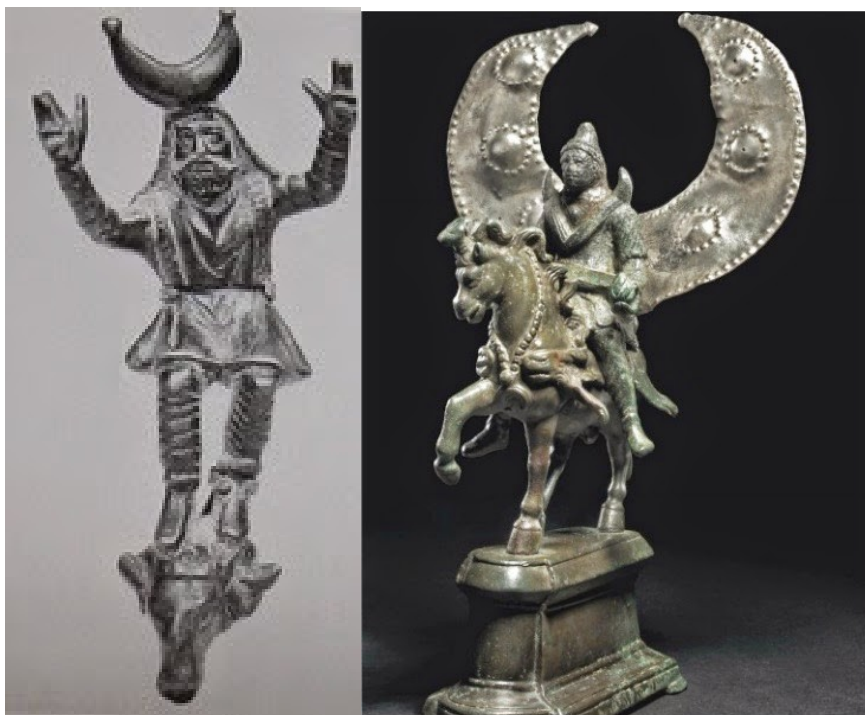
TRAČNA ZVIJEZDA, TRAČNO SUNCE, TRAČAN DAN;
TRAČAN ČOVJEK, TRAČNI LJUDI, TRAČNI NAROD TRAČANI. Eto imena TRAČANA i njihove zemlje TRAKIJE, a ona riječ THRAX (THRAKH), što je na nekom nađenom tračkom štitu napisana, znači TRAK, TRAČAN, tj. SVJETLOSAN, što je u krajnjem smislu značilo SUNCE, BOG SUNCA.

SABAZIOS - BOG SAVA

Sanskritsko SAVA jedno je od imena SUNCA. Brigi i Tračani imali su boga SAVU kojeg su Grci zvali SABAZIOS (Σαβάζιος), Rimljani SABAZIOS. Ime SABAZIOS je složenica od dvije riječi: SAVA DIAS, što znači SAVA BOG, tj. SUNCE BOG.



Dias (De, Deo, Dio) na nekoliko keltskih dijalekata značilo je Bog.



Sava Dias (Savazios ili Sabazios).



Ruka boga Save.



Ovaj polukružni znak simbol je podnebesja, simbol Zemlje. Ovakav znak Zemlje koristili su prije Nojevog potopa u vremena gradnje Velike piramide. Unutra leži Majka Zemlja sa novorođenim sinom, mladim Suncem (zimski solsticij i rođenje Mladog Sunca, Božić). Tu je i golub kao simbol mira.



Simbol podnebesja, tj. Zemlje u Velikoj piramidi.



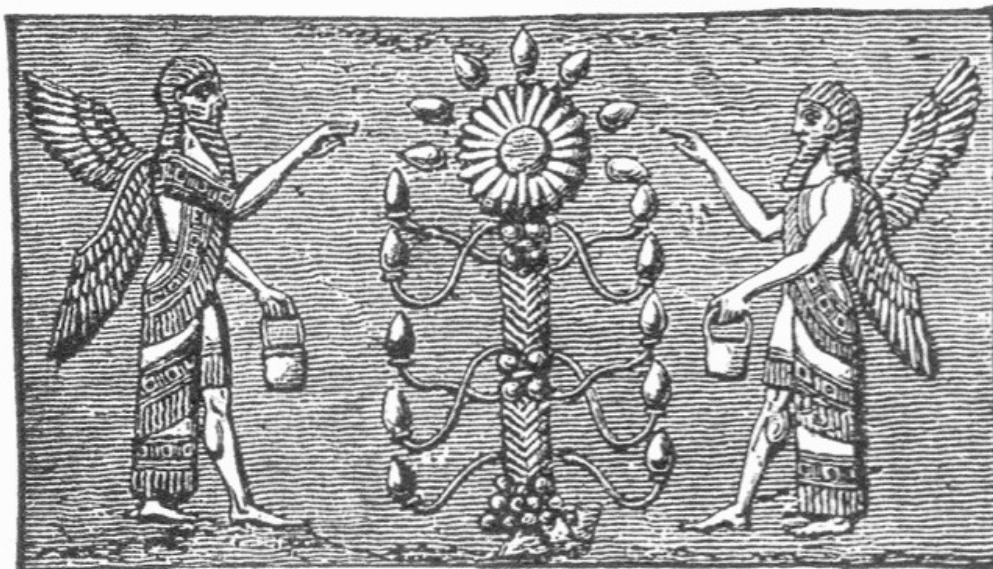
U drevna biblijska vremena i početkom hrišćanstva grobovi su simbolično građeni u znaku Zemlje.



Simbol podnebesja i Zemlje slika se i na likovima Bogorodice.



Borova šišarka (od sisa > sisarka) još od sumerskih vremena simbol je života, a ovaj palac Savine ruke simbolizuje proljeće i buđenje života prirode, kad sva priroda sisa majku Zemlju.



Sunčevo drvo života sa borovim šiškama iz vavilonskih vremena.



Borova šiškarka u ruci božanstva (asirsko vrijeme).



Borova šišarka u rimokatolicizmu.



Polijeleji u obliku šišarke u pravoslavnoj crkvi.



Kažiprst i srednji prst Savine ruke simboli su ljetnog solsticija, dana kad proljeća prelazi u ljeto. Ovdje je Sava prikazan sa nebeskim prestolom na glavi stojeći na biku koji je simbol sazviježđa Bika (nebeska pozicija Sunca u danu prelaza proljeća u ljeto). Uspravljeni prsti označavaju podizanje Sunca u proljeće i ljeto.



1b. The Sabazios's hand from Ekaterinoslav

Vaga u ravnoteži simbol je dana ljetne ravnodnevnicе: izjednačeni su proljeće i lјeto, izjednačeni su dan i noć.



Zmija sa krestom (krunom) simbol je vreline ljetnjog Sunca.



Krst je ljetni solsticij sa zmijsama kao suncem proljeća i ljeta (episkopski štap).



Oboreni prsti simboli su padajućeg Sunca u vrijeme kraćanja dana ljeta i jeseni.



Na prvi dan proljeća Sunce je ulazilo u sazviježđe Ovna sve do početka hrišćanske ere. Ispred ovna je oltar sa krsnim hljebovima i pehar sa pićem. To je proslava proljetnog ekvinocija i početka proljeća.



Ovdje je oltar sa krsnim hljebovima ispred bika i to je slava ljetnog solsticija i početka ljeta. Krsne slave naslijedilismo od naših predaka Tračana.

Zašto niko od Slovena nema krsne slave, već samo Srbi? Zato što ostali Sloveni nisu bili Tračani, a Srbi jesu.

Zaista je mnogo sličnosti sa srbskim dvovjernim hrišćanstvom, koje nedavno nazvaše svetosavlje. Starobiblijski hebrejski Bog je SAVAOTH. Ime mu, kažu, znači BOG NAD VOJSKAMA. SABAZIOS je SAVA BOG. Značenje riječi SAVA već smo otkrili u sanskritu u kojem SAVA znači SUNCE, a SAVAOT dakle znači SUNČANI OTAC. Srbi su oduvijek vjerovali u SUNČANOG BOGA SUNCA, koji je VIŠNJI BOG.

KELTSKO-TRAČKA BOGINJA THANA (DANA)



Kelto-tračka boginja Thana ili Dana. Oko glave ima krunu sa sedam svjetlosnih zraka kao sedam dane sedmice. Njen lik uramljena je trostrukim užetom kao simbolom mjere vremena (Roman bronze votive plaque, The Danube, 2nd-3rd Century AD)

THANA (DANA) je pratilja keltskog boga Vidasusa (Vidasa). Njoj odgovara grčka boginja ATENA (ATINA), rimska Minerva. Pogledajmo srbska narodna imena sa korijenom TAN-:

Tân (velški) = vatra: TANASIJA, TANASKO, TANKOSA, TANA, TANJA;

Dân (velški) = vatra: DANKO, DANILO, DANA, DANICA, DANIJELA

Kad plamen vatre nestane i vidimo samo sjaj žara, kažemo da vatra TINJA.

U mikenskom Knososu nađen je najstariji zapis imena ove boginje ATENE (Linear B tablets from the Late Minoan II-era, "Room of the Chariot Tablets"):

A-TA-NA PO-TI-NI-JA (Athana potiniya). Takođe je mikenskim lineranim pismom nađeno je zapisano *A-ta-no-dju-wa-ja* (*ATANO DJUWAJA*). Po korijenu TAN- riječ ATANO znači VATRENA, SVJETLOSNA, a riječ DJUWAJA (ĐUVAJA, ČUVAJA) nalazimo u riječi ČUVETA:

"čuveta f (16. v., Dubrovnik, Marin Držić, Hrvatsko Primorje, Dalmacija) = *čuvita* (Marulić, Kavanjin, Rab, Vrbnik, Rava) = deminutiv na -ica *čuvitica* = (c mjesto č) *čuvita* (Nin) = *čuveta* (Hrvatsko Primorje) 'sova, soja, jejić, uhaljka'. Od mlet. tsoveťa, zveta, tal. civetta, ciovetta, (Abruzzi)" (P. Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, JAZU, zagreb, 1971).



Čuk i Atena sa ćukom.

Dakle je mikensko DJUWAJA isto kao i ČUVAJA, tj. ČUK, ČUVAJA (SOVA). Srbska riječ ČUK nastala je od DJUWAJA (DJUVAJA) sljedećim putem: glasovi DJ prvo daju Đ: ĐUVAJA, a poslije pri izgovoru Đ prelazi u Č, te tako nastaje i oblik ČUVAJA (izgovorite to i uvjerićete se). Od oblika ČUVAJA vremenom nastaje ČUVAJA, ČUVITICA, ČUVITA, što je u našem primorju ime SOVE. Sve ovo je jedan od dokaza da drevni Mikenci i mikenska kultura izvorno ne pripadaju Grcima, jer i riječ ATINA (ATENA) i riječ DJUWAJA (DJUVAJA) nisu riječi nastale od grčkog jezika, niti ih Grci imaju u svom jeziku, ali ima ih u srbskom jeziku.

TRAČKA BOGINJA BENDIS



Tračaka boginja Bendis.



Apolon sa drvetom života (Božijim žezlom) daruje zeca boginji Bendis (zec je simbol proletne plodnosti i rađanja života).



Bendis je opremljena kao ratnik sa frigijskom kapom sa krestama prošaranom trotačkama (trotačke su jednostavni prikaz trike (triskeliona). Sunčana kresta na kapi i trotačke govore da se radi o solarnom božanstvu, naoružanom, ali bezazlenom i blagom, te se nje ni nejake divlje životinje ne plaše.

Tračka boginja BENDIS slikovno je predstavljena kao smirena i blaga. Pored nje je srna prikazana kao radoznala pitoma životinja bez ikakvog straha, mada je Bendis ratnik sa kopljem. Sta znači njeno ime i čega je ona boginja? Pogledajmo:

"bendati, -am impf. (Banja Luka) *'priznavati'*. U Crnoj Gori (Riječka nahija) išlo bi zajedno s time obendati pf., kad ne bi bilo naznačeno značenje *'begenisati'* (v.), bez primjera koji bi to značenje potvrđivali. Za impf, obendavati iz istoga narječja daje se primjer i značenje *'mariti'*, koje se može složiti sa značenjem u Banjoj Luci. Taj turcizam perzijskog podrijetla (*bende 'sluga'*, benden *'služiti'*, osobito u formuli učtivosti bendeniz *'Vi, vaš sluga'*) nije drugdje potvrđen." (P. Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, JAZU, Zagreb, 1971)

Skok kaže da je riječ *"bendati"* persijskog porijekla, a potom tvrdi da je do Srba došla preko turskog jezika, zaboravljajući pri tome da srbski jezik, isto kao i persijski, pripada tkz. indo-evropskoj grupi jezika, što automatski znači da je riječ *"bendati"* mogla oduvijek postojati i u srbskom jeziku. Da je to upravo tako, svjedoči nam ime tračanske boginje BENDIS (i u engleskom jeziku postoji riječ *"bend"* sa značenjem *"saviti"*, jer kad se nekome iz časti poklanjamo, tad se i lučno savijamo).

Pošto "bendati" znači "cijeniti, poštivati, uvažavati, emotivno biti vezan za nekoga ili nešto", vidimo da tračanski korijen BEND- znači isto kao staroindijsko *bándhana-*, avestansko "bandayaiti" što znači "veza". To je BENDIS, boginja poštivanja i uvažavanja.

Videći divlje životinje uz BENDIS neki izjednačavaju Bendis sa Germetidom (Artemidom), što je skroz pogrešno, jer za razliku od boginje Germetide (Germetithe) koja je surova prema životinjama, lovi ih i ubija ne bendajući ih, boginja BENDIS je blaga prema životinjama, poštuje ih i brine o njima služeći im. Ona jeste ratnik, ali ratnik čija je snaga u poštovanju i uvažavanju nejakih i slabih u prirodi i svijetu uopšte. Bendis je kasnija Vesna, boginja proljeća.

TRAČANI NISU TIRASOVI POTOMCI

Rimski historičar jevrejskog porijekla Jozefus Flavijus (Titus Flavius Josephus, 37 – 100 g. n. ere) napisao je da su **Tračani** potomci Jafetovog sina **Tirasa** držeći se ovog citata Biblije:

“Υιοὶ Ἰαφεθ· Γαμερ καὶ Μαγωγ καὶ Μαδαὶ καὶ Ἰωβαν καὶ Ἐλισα καὶ Θοβεὺ καὶ Μοσοχ καὶ **Θίρας**.” (Septuagint Bible, Genesis,10,2)

U engleskom prevodu navedenog citata Septuaginte piše ovako:

“*The sons of Japheth, Gomer, and Magog, and Madoi, and Jovan, and Elisa, and Thobel, and Mosoch, and **Thiras**.*”

“*The sons of Japheth; Gomer, and Magog, and Madai, and Javan, and Tubal, and Meshech, and **Tiras**.*” (Bible, King James version,10,2)

Razlike u prevodu grčkog originala su očite: **Θίρας** (gr.) = **Thiras** = **Tiras**.

Herodot, prvi historičar koji pominje Tračane, piše **Thraïkes (Θρᾱκες)**, a rani rimski historičari pišu **Thraci**. U samom startu vidi se da ime **Tračana** nikakve veze nema sa imenom **Tiras (Thiras)**, jer je grčki oblik THRAIKES sa korijenom THRA- nije izvedeno od oblika THIRAS sa korijenom THI-.

Po biblijskoj genealogiji naroda Tiras je Jafetov sin, brat Gomerov i Aškenazov): “*Sinovi Jafetovi: Gomer i Magog i Madaj i Javan i Tovel i Mešeh i **Tiras**.*” (Knjiga postanja,10,2)

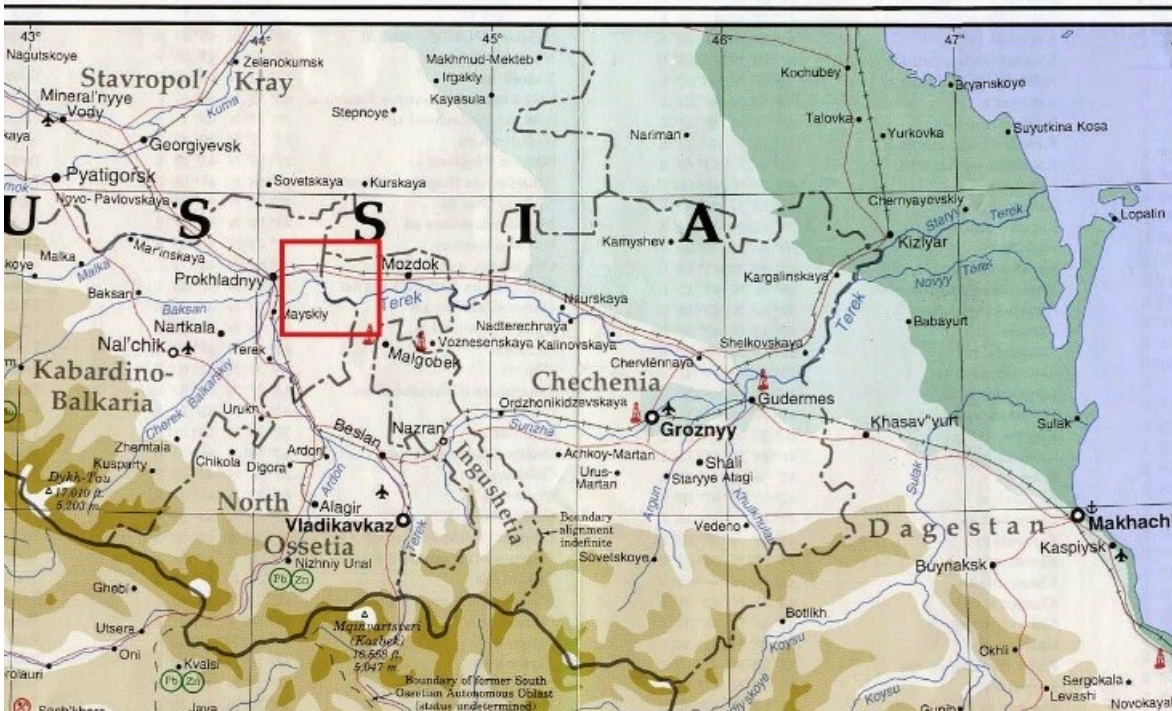
U Knjizi Jašerovoj, koja je jedna od najranijih varijanti jevrejskog Starog Zavjeta, piše:

“*I ovo su sinovi Jafetovi računajući po njihovim porodicama: Gomer, Magog, Medai, Javan, Tubal, Mešeh i **Tiras**; ovo su djeca Jafetova računajući po njihovim koljenima.*” (The Book of Jasher, 10, 7)

Dakle, **Tiras** je sin Jafetov. Idemo dalje:



Južni Kavkaz i oblast u koju su se naselili Tirasovi potomci.



Sjeverno Zakavkazje i rijeka Terek (Tragan), a malim kvadratom u Sjevernoj Osetiji (Alaniji) obilježeno je ušće rijeke Kure (Cure).



Ušće osetijske rijeke Kure sa kordinatama: 43° 41' N, 44°25,47' E

“I djeca Mešešova su Shibashni i djeca Tirasova su Rušaš, Kušni i Ongolis; svi ovi odoše i sagradiše sebi gradove; ovi su gradovi postavljeni duž mora Jabus kraj rijeke Cura, koja se uliva u rijeku Tragan.” (Book of Jasher, 10,14)

Sanskritsko "**tiras**" znači "**sa strane, sa boka, bočno**", što govori da su Tirasovi potomci bočno od svih ostalih Javetovih potomaka koji su se nastanili zapadno od Kavkaza.

Jabus je stari naziv Kaspijskog mora u koje se uliva rijeka **Kura (Cura)**. To što se ova današnja jermenska rijeka Kura (Cura) ne uliva u rijeku Tragan, jednostavno može značiti da se količina vode ove rijeke vremenom povećala, te je bivša rijeka Tragan (današnja rijeka Aras) postala pritoka Kure, a može biti i to da je prepisivač Knjige Jašerove pogriješio, te umjesto da napiše “u koju se uliva rijeka Tragan”, napisao “koja se uliva u rijeku Tragan”. Druga rijeka Kura postoji u Osetiji (Alaniji) sjeverno ispod Kavkaza. Ono što je sigurno jeste da je more Jabus današnje Kaspijsko more, a rijeka Kura (Cura) današnja rijeka Kura u Jermeniji i rijeka Kura u sjevernoj Osetiji. Tako **Tiras** kao predak Tračana potpuno otpada, jer su Tračani na Balkanu, a ne u kavkaskoj oblasti.

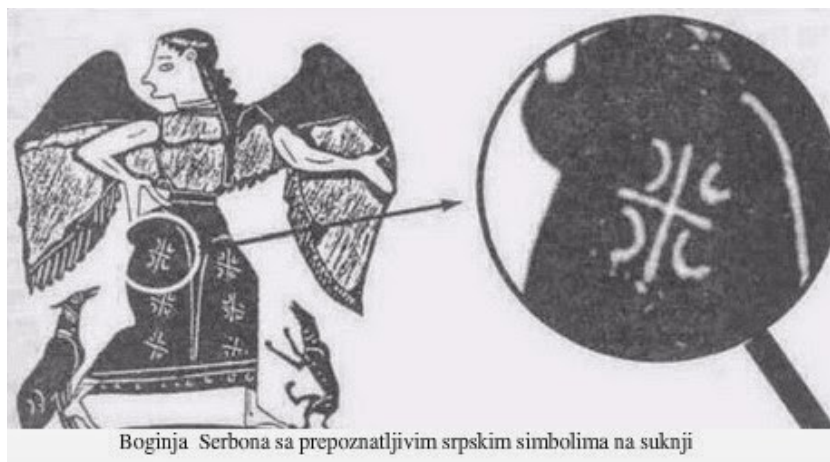
Ako nisu dobili ime po imenu **Tiras**, po kome su **Tračani** dobili ime? Dobili su po Jafetovom unuku **Tirošu**, Togarminom sinu. Razni pisci i usmene tradicije kavkaskih naroda imaju više imena za ovog Jafetovog unuka: **Tilmak**, **Tilmik**, **Tulmez**, **Tilmaz**, **Tauri**, **Tiroš**. Gdje su se oni naselili?

"I sinovi Togarme su deset porodica, i to su njihova imena: Buzar, Parzunac, Balgar, Elikanum, Ragbib, Tarki, Bid, Zebuk, Ongal i Tilmaz; svi se raširiše i počinuše na sjeveru i izgradiše sebi gradove. I nazvaše svoje gradove po svojim vlastitim imenima, to su oni koji se pridržavahu rijeka Hithlah i Italak do danas. Ali porodice Angoli, Balgar i Parzunac, oni žive uz veliku rijeku Dunav; i imena njihovih gradova su takođe u skladu s njihovim vlastitim imenima." (Knjiga Jašerova, 10,11-12)

Togarmini sinovi su na Balkanu i oko Balkana. Ime rijeke *Italak* mnogo podsjeća na ime *Italija*, a nejasno je koja je rijeka Hithalak. Naš narod oduvijek je Italijane zvao Talijani, a Italiju "zemlja Talija". Zašto? Po Tilmazu.

Po grčkoj mitologiji ime **Tračana** izvedeno je od riječi "**Thrax**". I po toj mitologiji Thrax je bio sin boga rata Aresa i zaštitnik Tračana. Evripid (Euripides, 480 – 406. g. st. ere) kaže da je trački Thrax lično bog rata Ares. Kažu da je na nekom zlatnom štitu nađenom u ruševinama hrama u Bistoniji (Bistonia in Thrace) napisana riječ "Thrax". Značenje te riječi bukvalno je "Tračanin", jer su u ličnom imenu nekih historijskih ličnosti nalazi ta riječ: **Dionysius Thrax** (Greek: Διονύσιος ὁ Θραῦξ, 170–90. g. st. ere; **Maximinus Thrax** (Latin: Gaius Julius Verus Maximinus Augustus) 173 – 238. god. n. ere. Riječ "Thrax" označava njihovo tračko porijeklo.

NIJE SERBONA, NEGO GERMETITA



Zbog krsta sa četiri C ova boginja proizvoljno je nazvana Serbona.

Internetom se širi priča o nekakvoj srbskoj boginji sa imenom Serbona. Kad sam to prvi put čuo prije desetak godina i sam sam povjerovao da je to istina, jer je iza te tvrdnje stajao je čovjek koji je počeo da priča o zabranjenoj istoriji Srba, te sam mislio da je on negdje pronašao neki stvarni dokaz za tu tvrdnju. I za deset godina pretraživanja i traženja, čitanja i iščitavanja ne nađoh bilo koji i bilo kakav dokaz o postojanju boginje sa imenom Serbona.



Možemo zamisliti kako je jelenima "prijatno" u ovom položaju (Rodos, 7. vijek st. ere). Da li domaćica ikada ovako ščepa za vrat svoje kokoši, guske ili patke (Sparta, 7. vijek st. ere)?



Boetija, 9. vijek st. ere.

Da pogledamo simbole na slici iznad: sa strana su dva Sunca sa svojim ekliptikama izvijuganim kao tijelo zmije. Između su svastike kao solarni simboli toka vremena. Na rukama "Serbone" su dvije guske oborenih glava, kao da su bolesne. Dva vuka su okrenuti "Serboni" i ni malo nisu prijateljski raspoloženi prema njoj, već razjapljenih čeljusti reže na nju. Repovi su im u znaku spirala, a spirale su simboli Sunca, svjetla i dana. Riba na suknji (ili kecelji) je u neprirodnom položaju: stoji uspravno! To nije normalni položaj ribe. Zašto je riba uspravna? Zato što je riba ili vrlo bolesna, ili ranjena, ili je mrtva.

Zašto su one guske bezvoljno oborile glave, zašto vukovi bijesno reže na "Serbonu", zašto je riba mrtva? To je zato što je "Serbona" simbol zla, jer je lovac, mučitelj životinja i ubija životinje. Svi zapadni historičari ovu boginju zovu



*Dok lijevom rukom podiže jelena držeći ga za rogove, u desnoj ruci drži strijelu.
Grci su svojoj Artemis na žrtvu prinosili divlje životinje.*

ARTEMIS i ona pripada grčkom antičkom panteonu. Pogledajmo značenje njenog imena:

- sanskrit: ARTI = RANA, BOL, TUGA, JAD, ŽALOST, ČEMER;

- sanskrit: MATHATI, MATH = UNIŠTENJE, RANA, NASILJE, ŽALOST, PATNJA.

Sanskrit: ARTIMAT = BOL PATNJE

Ime ARTEMIS znači RANA, BOL, TUGA, JAD, ŽALOST, UNIŠTENJE, TEGOBA, OZLJEDA, NEVOLJA, JAD I ČEMER, BOL I PATNJA i zato su one guske nemoćno oborile glave, zato je vukove obuzeo strah te se brane režanjem, zato je ona riba uspravna, jer je stradala. Bol i patnju nemoćnih žrtava vidimo i na sljedećim slikama. ARTEMIS davi ptice, davi životinje, jer je ona nemilosrdna gospodarica zvijeri (Potnia Theron, Πότνια Θηρῶν).



Artemis: ovo nije krst sa četiri C, nego krst sa četiri tačke.

Sva priča o postojanju neke srbske Serbone nikakvih istinskih osnova nema, jer tome nema nikakvih mitoloških i istorijskih tragova. Srbska prehrišćanska božanstva zaštitnici su, a ne lovci i mučitelji životinja.



Grčka boginja Atina sa božanskim simbolima na haljini. Jasno je da ona nije srbska boginja iako na sebi ima ove krstove..



Poseidon is among the onlookers as Athena is born from the head of Zeus.

Evo Zeusa sa krstom sa cetiri C, ali Zevs nije srbski bog.

Dakle ovo nije Serbona, već **Germetita**. Njeno ime **Germetitha** iz tračkog vremena nađeno je u nekom zapisu u bugarskoj oblasti Pleven (Germetitha, in an inscription from the Pleven district). "**Germe**" na frigijskom i tračkom značilo je "**topal, vruć**", te **Germetitha** na tračkom znači "**vrela sisa**". Pošto trački heroj **German** odgovara **Jarilu**, **Germetitu** možemo zvati imenom **Jarovita**. Dakle je **Jarovita** vatreni lovac i kao takva je ljuta gospodarica životinja, baš kao i grčka Artemis i rimska Dijana.

EPONA I PODUNAVSKI KONJANICI NA STEĆCIMA

Kult rimsko-keltske boginje EPONE nastao je u Rimskom carstvu u vremenu od 1-3. vijeka nove ere. Kažu da je Epona zaštitnica konja, ali iza toga krije se nešto sasvim drugo i da bismo došli do zaključka i kraja priče, počecemo od odgonetanja tajne imena EPONA:

- sanskrit: UPAMA = JEDNAK,
- sanskrit: APNOTI, AP = JEDNAK, JEDNAKOST

Sada ćemo da vidimo da li sanskrito UPAMA i AP (JEDNAK) imaju veze sa EPONA: UPONA, APONA? Gledajući ove riječi sa morfološke strane, tu ima osnova za naslućivanje da EPONA znači JEDNAK, JEDNAKOST, a da li ima i etimološko-semantičke veze, vidjećemo!

Idemo do hebrejskog, jer su Hebreji početkom hrišćanske ere bili naseljeni i raseljeni širom Rimskog carstva, a kult boginje EPONE počinje baš to vrijeme: hebrejsko EPHOD znači SLIKA, LIK, IDOL. Riječ EPHOD izvedena je od hebrejskog APHAD što znači OBUĆI, OPASATI, OPASAC (meni sve u glavi nešto šapuče: “OPHOD, OPHOD!”). Pogledajmo ono sanskrito UPNOTI (AP) i ovo hebrejsko APHAD što je dalo EPHOD: AP je dalo EP gdje sanskrito AP znači JEDNAKOST, a hebrejsko AP (koje je dalo EP) znači OPASATI. Čovjek se OPASUJE oko POLOVINE tijela, a i Zemlja se EKVATOROM “opasuje” oko svojih dviju JEDNAKIH polovina. Grčko EPI može da znači NA, U, KOD, UZ, dakle ima značenje mnogih prijedloga za mjesto, a to sve govori da oni ne znaju šta EPI zaista znači i da to nije grčka riječ.

Hebrejsko ONAH bukvalno znači ŽENSKI PERIOD VREMENA (MENZES). U toku dana obnavljanja tog ciklusa, radi zdravstvenih razloga obavezno je uzdržavanje od seksa, te riječ ONAH Jevreji prevode kao “grijeh”, a bukvalno, pravo značenje je VREMENSKI PERIOD. I gle: APONAH > EPONAH > EPONA (u 17. vijeku po obliku i značenju imena EPONA izveden je vremenski termin pod imenom EPOHA).

Hajdemo sad do već zaboravljene srbske riječi EPATA:

“**epaktb, epahtb** (stsrp.) = epakta f (učeno prema gr. > lat. izgovoru) = epata (17. v., prema tal. et > tt epattd), pridjev na -ъп > -an epatan (16. v.) = jepahta (15. v., prema novogrčkom izgovoru κτ > χτ) = (sa aferezom e-} pata f (Kašić, < tal. patta) ‘**kalendarski termin** od važnosti za određivanje Uskrsa’. Od gr. part. perf. ἐπακτῆ (se. ἡμερα) ‘*umetnut*’ (od ἐπάγω ‘*umećem*’, prefiks ἐπί i δω).” (P. Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga i srpskoga jezika, JAZU, Zagreb, 1971).

I gle čuda: za riječi EPAKTB I EPAHTB, od kojih postade riječ EPAKTA, Skok tvrdi da su starosrbske i još kaže da se riječ EPAKTA odnosi na KALENDARSKI TERMIN. Dakle: EPONA i EPAKTA od istog su korijena EP- i obje riječi jesu termini za ODREĐJENO KALENDARSKO VRIJEME: EPAKTA – EPONA!

A šta ćemo sa pretpostavkom da je riječ EPONA izvedena od indo-evropske riječi EKWOS, što kažu da znači KONJ, te vele da je latinsko EQUUS,

galicijsko EQUINO i današnje englesko EQUINE izvedeno od tog hipotetičkog indo-evropskog EKWOS?



Epona iz rimskih vremena početkom hrišćanske ere.

Ako tražimo etimološko porijeklo riječi EQUINOX (EKVINOCIJ, RAVNODNEVNICA), kod nekih ćemo naći da je etimološko porijeklo te riječi od latinskog EQUALIS, što znači JEDNAK, mada latinsko JEDNAK glasi PAR, COMPAR. Oni iskreniji i pošteniji etimolozi jednostavno govore da je porijeklo riječi EQUINOX nepoznato.

Sve isto pišu i za riječ EQUATOR (EKVATOR), vrteći se u krug počevši od latinskog AEQUARE, pa preko latinskog EQUATE do EQUAL, a eto vidimo da je to od onog “hipotetičkog indo-evropskog” (ili po drugima “od proto-keltskog” EKWOS, EKVOS), što u nekim evropskim jezicima znači KONJ. Ali, pogledajmo ovo:

“**eksarbh** (stsrp. sa dodatkom vbsēhb srbbskyhb zemlb) = jek bsanhb (Dušanov zakonik) ‘crkveno dostojanstvo, **glavar crkve** kao zastupnik vladara’.” (P. Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga i srpskoga jezika, JAZU, Zagreb, 1971)

Starosrbska riječ **EKSARBHB** sastoji se od dvije riječi EK-SARBH i znači POGLAVAR, GLAVA, GLAVNI, GLAVNI SARBH. Korijen EK- (što znači GLAVNI), vidimo i u riječima EKVOS i EKVATOR. Prvo pogledajmo sastav riječi EKVOS (EKWOS):

EK-V-OS

EK = GLAVNI

V = U

OS = OS, OSA, OSOVINA

Pogledajmo riječ EKVATOR (EQUATOR): EK-VA-TOR znači GLAVNI U TORU (ko je čitao knjigu “Stećci, laž i bogumili”, mogao je da nađe da je stara srbska riječ TOR značila KRUG i da se OREOL oko glave svetaca nazivao TORAK).

I šta znači ime EPONA? EPONA je određeni godišnji vremenski period, a koji pokazaće nam reljefi preostali iz vremena EPONINOG kulta u rimsko-keltsko vrijeme početkom hrišćanske ere. Idemo redom:



Epona je na sredini nebeskih vrata između stupova držača neba istoka i zapada (Boaz i Jahin). Ona drži uzde dva konja sa dva jahača. Jahači su poznati i kao podunavski konjanici. Oni su jedan drugom suprotstavljeni, a Epona stoji na sredini JEDNAKIH dijelova između njih. Epona je između dana i noći u vrijeme EKVINOCIJA (RAVNODNEVNICA), ali je i između jahača pojedinih godišnjih doba i kalendarskih praznika. Ona je između Sunca (istok) i Mjeseca (zapad). Ona je MJERA, JEDNAKOST, BALANS, RAVNOTEŽA. RIBA na kojoj EPONA stoji je sazviježđe RIBE u koje je Sunce sa nebeskim ekvatorom ušlo tačno početkom hrišćanske ere. Ova metalna ploča pripada Tračanima, mada Eponu svrstavaju u keltske boginje. Kako to? To je zato što su Kelti i Tračani od početka bili jedan isti narod.



U vrhu je Epona pod lukom neba između četiri konja kao četiri godišnja doba u ljetnom solsticiju. U sredini ikone Epona je između ekvinocija, a u dnu ikone je između dvije žene koje su jesen i zima. Riba ispred njih je keltski simbolom ženske plodnosti vode, simbol inspiracije, znanja i proroštva.



Epona između konja: vrijeme EKWOSA (KONJA), TJ. EKVINOCIJA.



Epona i trački podunavski konjanici. Ovdje je prikazana uz drvo života između jeseni i zime na zimski solsticij (u dnu), između ekvinocija (u sredini) i između proljeća i ljeta na ljetni solsticij (u vrhu).



Epona iz prvih vijekova hrišćanstva (Bugarska).



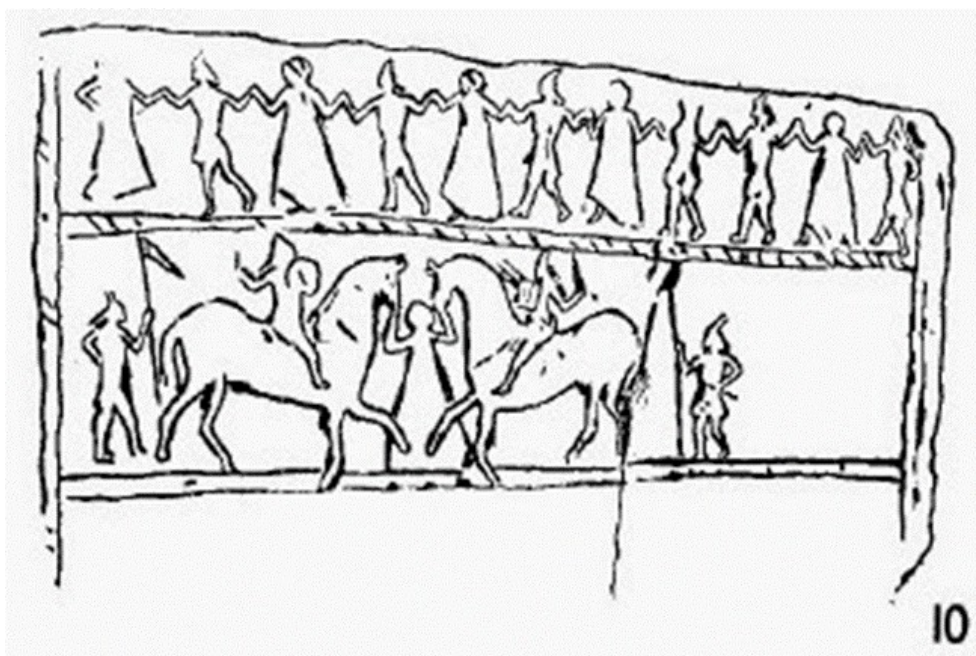
Najstariji nalazi Epone nalaze se na boetijskim amforama (Boetija, 9. vijek st. ere). Ovo je istorijski dokaz da su Srbi Kelto-Tračani nastanjivali Boetiju početkom 1. milenijuma stare ere.



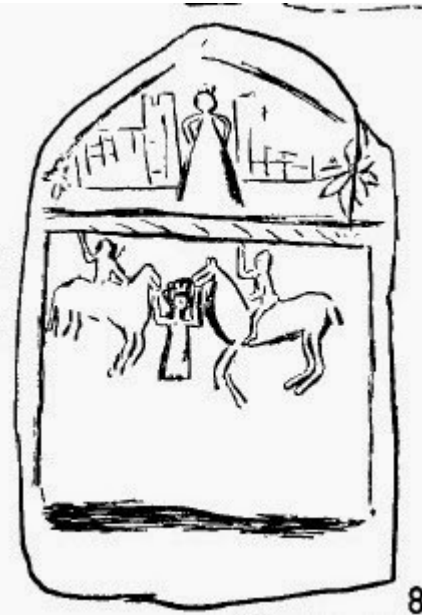
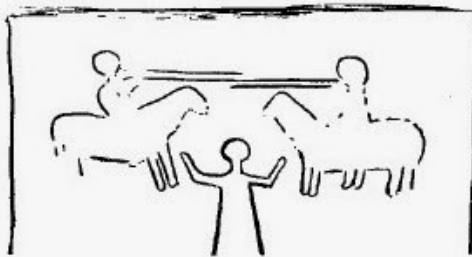
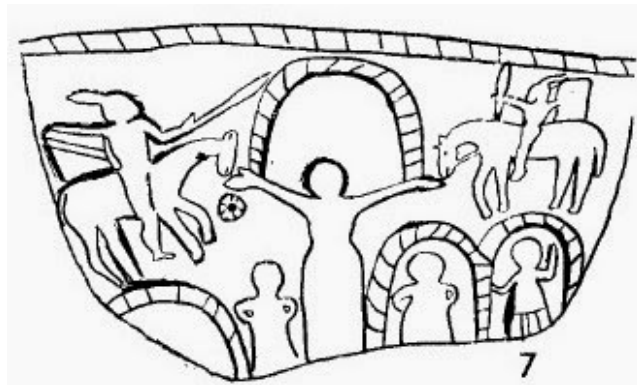
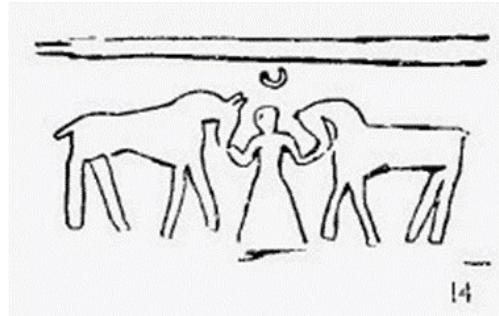
Epona na boetijskoj amfori (Boetija, 9. vijek st. ere).



Epona iz Boetije (9. vijek st. ere).



Epona sa podunavskim konjanicima kao motiv na srbskom stećku srednjeg vijeka.



Epona na stećcima svjedoči kontinuitet Srba na Balkanu i Podunavlju od boetijskih do današnjih dana.



Ljetni solsticij sa Eponom i podunavskim konjanicima kao jahačima proljeća i ljeta, a u sekciji u dnu stećka je scena Perunovog ubijanja zvjeri (Velesa).

Boetijska Epona i keltsko-tračanska Epona rimskog vremena potvrđuju da su Boeti bili Kelto-Tračani, tj. Srbi, jer grčki antički panteon nema Eponu u svojim božanstvima. I tako je Epona živjela u sjećanju srbskog naroda svjedočeći fizičko i duhovno prisustvo Srba na Balkanu od 9. vijeka stare ere u Boetiji, pa preko Rimskog carstva, Kelta i Tračana sa početka hrišćanske ere sve do stećaka srednjeg vijeka.

KADMO JE SUNCE

Ko je Kadmo? Grčka mitologija opisuje Kadma (*Κάδμος*, *gr.*) kao feničanskog princa, sina tirkog kralja Agenora i kraljice Telefase, te je po grčkoj mitologiji Kadmo osnivač grada Tebe. U Tebi je bio akropolj koji je, po Grcima, isprva zvan Kadmeja. Mjesto za gradnju akropolja odabrao je Kadmo slijedeći kravu sa šarom u obliku polumjeseca na slabinama. Kaže grčka mitologija i to da je Kadmo osmislio feničansko pismo, koje su kasnije i Grci prihvatili kao svoje. Kadmo se borio sa zmajem, čuvarem Ismeninog izvora, i ubio je zmaja. Poslije se oženio Harmonijom i s njom izrodio sina Polidora i četiri kćeri: Agavu, Autonoju, Inu i Semelu.

Ko je Kadmo i po čemu je dobio ime? Počnimo ovu priču od Kadmove krave sa polumjesecom na slabinama. Etimolozi tvrde da je etimološko porijeklo Kadmovog imena nesigurno i njegovo ime povezuju sa semitskom riječi "qdm" što znači "istok" i grčkim glagolom "kekasmai (<*kekadmai)" što znači "bljšetati, sjati".

Sanskritsko ime Surabhi je riječ kojom se imenuje kosmička krava. Ali, "krava" na sanskritu kaže se i "kamadhenu", te je i kosmičkoj kravi Surabhi drugo ime bilo Kamadheu. Ona je bijela. Po nekima Kamadheu se pojavila iz bućkanja kosmičkog okeana, a drugi je opisuju kao kćerku boga stvoritelja Dakse (Daksha), sina Brahminog, a Brahma je otac četvorice sinova: Dakshe, Dharme, Kamadeve i Agnija.



Galaksija Mliječni put.

Kosmički okean je kosmos, a bijela krava Kamadheu (Surabhi) postala je iz bućkanja kosmičkog okeana, što znači da je galaksija Mliječni put (Kamadheu) postala iz kosmičkih voda. I zaista na nebu Mliječni put je bijel. Kadmo je slijedio kravu sa znakom polumjeseca, a znak polumjeseca na nebu je vidljivi dio Mliječnog puta (vidi sliku iznad). Tako smo riješili simboliku Kadmove krave: to je galaksija Mliječni put.

Ko je bio Daksha čija je kćer Kamadheu, tj. ko je otac galaksije Mliječnog puta? Daksha je sin Brahme, a Brahma je vrhovni stvoritelj i jedan od Trimurtija, vedskog Trojstva. Sanskritsko "daksa" znači "stan na jugu, jug", ali znači i "zemlja". Galaksija Mliječni put je zemlja u smislu materije i zaista se nalazi na južnom dijelu Zemljinog neba, a i Sunce je na jugu.

Ime Dharme je od sanskritskog "dharma" i znači "zakon, pravda" i to su Božiji zakoni koji održavaju kosmos u poretku i harmoniji.

Ime Kamadeva je od sanskritskog "kamadeva" što znači "bog ljubavi" i to je Božija ljubav koja prožima kosmos.

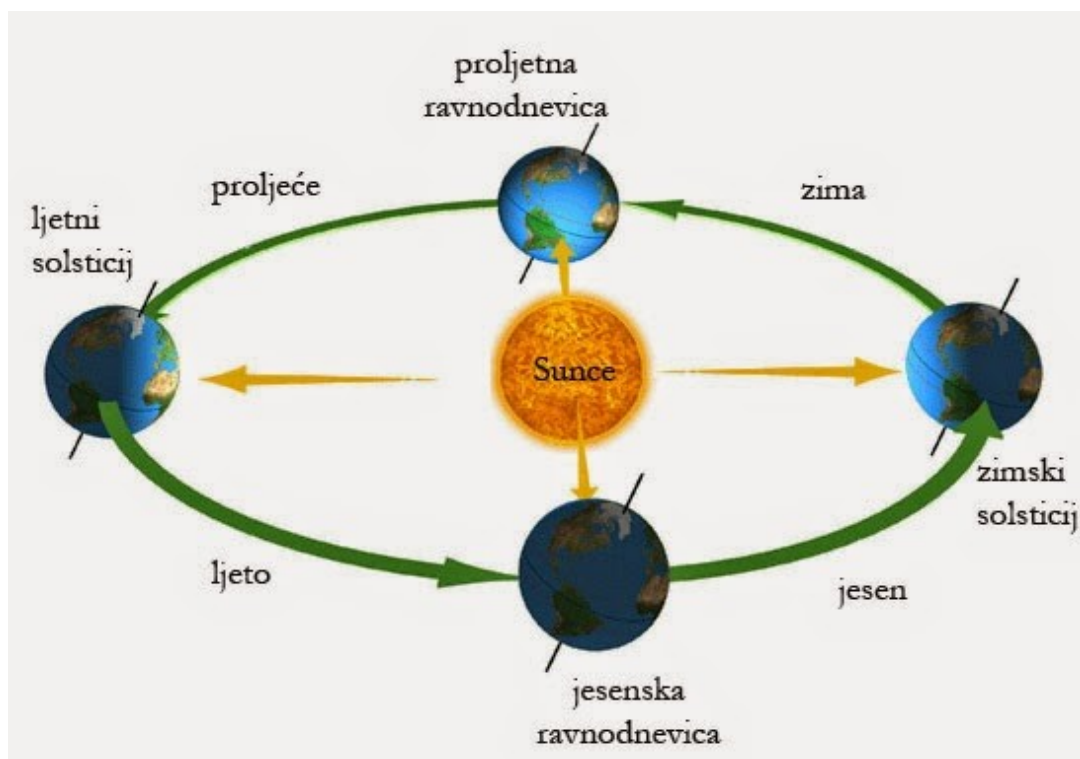
Ime Agni je od sanskritskog "agni" sa značenjem "vatra" a znači i broj "tri", te je četvrti Brahmin sin simbolika nebeskog ognja (Boga kao izvora svjetlosti i stvoritelja kosmičkih svjetila), a broj tri simbol je Trimurtija, tj. Božijeg Trojstva.

Sad se vratimo se Kadmi i njegovom imenu! Sanskritsko "cadati, cad" znači "iskati, moliti, tražiti, preklinjati". I evo nas pred rješenjem: Kadmo je onaj od kojeg se nešto iskanjem traži i moli preklinjanjem. Šta je iskanje, traženje i moljenje sa preklinjanjem do molitva. A od koga su ljudi drevnih vremena iskali, tražili i molili sa preklinjanjem prinoseći na oltaru žrtve i **kad**, do bogu Sunca, obraćajući se direktno Suncu: **Kadmo (Kadmos) je Sunce, a njegovo ime je po kadu, tj. molitvi i kađenju.**



Mjesto Sunca u Mliječnom putu.

Kadmov akropolj (ακρόπολις, gr.) znači "vis, najviše mjesto". To je na nebu nebeski hram Sunca, a na Zemlji je u bukvalnom smislu hram posvećen Suncu. Ona mitološka priča kako je Kadmo slijedio kravu sa polumjesecom na bedrima i po njenom znaku podigao akropolj jeste simbolika Sunčevog mjesta u Mliječnom putu, ali i mjesto Sunčevog hrama na zemlji.



Vrijeme na Zemlji podređeno je uticaju Sunca.

Kadmova borba sa zmajem jeste simbolični opis Sunčeve borbe sa kosmičkim vremenom koje vlada samoj Galaksiji (nebeskim zmajem, zmijom) i Kadmove pobjeda ozvaničena je ustaljenjem pravilnih ciklusa vremena u zoni Sunca. Tim pravilnim ciklusima nastala je harmonija, a to je ime Kadmove žene sa kojim je izrodio petoro djece: sina Polidora i četiri kćeri: Agavu, Autoñoju, Inu i Semelu.

Ime Polidor je od sanskritskog *"poli-dhor"*, *"poli"* i znači *"sljedeći"*, a *"dhor"* znači *"trčanje"*, te ime Polidor simbolika je neprekidnog prolaska vremena u smjenama vremenskih ciklusa na Zemlji, smjenama godišnjih doba u kretanju zemaljskog vremena.

Ime Kadmove kćeri Agava izvedeno je od sanskritskog *"aga"* i to znači *"nepokretan, nepomičan, nepromjenljiv"* i to je jedno godišnje doba: zima u kojoj se u prirodi ništa ne dešava (golo drvo).

Jednoj od Kadmovih kćeri ime je **Autoñoja** je od grčkog *"auto"* što znači *"samo"* i sanskritskog *"nija"* sa značenjem *"neprekidno, konstantno, prirodno, nezavisno, posebno, originalno"*. To je drugo godišnje doba: proljeće u kojem se ponavlja (raste) sve originalo kao što je bilo (izlistalo drvo).



Drvo u četiri godišnja doba.

Kadmova kćerka Ina dobila je ime po sanskritskom "*ina*" i znači "*moćno, slavno, kralj, sunce*" i to je treće godišnje doba: ljeto u kojem je moćno i slavno Sunce kralj (svijetlo drvo na vrhu).

Ime četvrte kćeri je Semela je od sanskritskog "*samala*" sa značenjem "*prljavo, nečisto, ono što ranjava, nešto sa mrljama i pjegama*". To je četvrto godišnje doba: jesen sa blatnjavom zemljom i odumiranjem prirode (pjege su vidljive na lišću koje vene).

Po grčkoj mitologiji Kadmos je otac Ilira, što znači da je Sunce Ilirima bilo otac, a Iliri su djeca Sunca, a zna se da djeca Sunca i služitelji Sunca bili Srbi.

Kako je Kadmo "izmislio" pismo? Pismo je proisteklo iz sunčevih simbola, dakle prvo simboli Sunca Kadme, a iz simbola je nastalo pismo.

MOEZIJA



Moezija

Moezija (Moesia, lat., *Μοισία*, gr.) je oblast i kasnije rimska provincija koja je obuhvatala današnju Srbiju do Save i Dunava (uključujući Dardaniju) i sjevernu polovinu današnje Bugarske. Neki historičari i lingvisti pokušavali su da nađu etimološko porijeklo i semantičko značenje riječi "*Moezija*", ali niko u tome nije bio uvjerljiv, te je ime te zemlje i njenog naroda Moeza (Moesa) ostalo nerazjašnjeno. I da sad ne nabrajamo sve dosadašnje pretpostavke o značenju riječi "*Moezija*", preći ćemo na objašnjavanje tog imena.

Moeziju su nastanjivali Kelto-Tračani, dakle u njihovom jeziku treba tražiti značenje te riječi. Pa da vidimo!

Riječ "*Moezija*", odnosno "*Moesia*", složena je od dvije proste riječi: "*mo-es*" i sufiksa "*-ia*". Prvo da vidimo čije je i šta je riječ "*mo*"? Ova riječ je korijen u prostoj riječi srbskog jezika "*moć*", koja je potekla od starosrbskog korijena "*mo-*" i sufiksa *-ць*: *моць* > *mogtb* > *moć* (gen. *moći*) što je istog značenja kao "*snaga*". Da li je slučajnost sto velšanska riječ "*pobjeda*" glasi "*moe*"? Pobjeda se dobija snagom.

Korijen "*mo-*" u srbskoj riječi "*moć*" nosilac istog značenja kao i korijen "*mo-*" u velšanskoj riječi "*moe*" (Velšani su Kelti, Cumbri, Sumbri, Britoni, Brigi, Volkae, Walhi, Vlasi). Velško "*moes*" znači "*moral*", "*moralna utvrđenost, uljudnost*" ("*uljudan*" Velšani kažu "*moesog*").

Velško "*moesoli*" su oni koji su moralni, uljudni, poštene, nepokvareni. Ljudi i narodi koji su moralni, uljudni i poštene veliki su u očima ljudi bili i u davnoj prošlosti njihovi sunarodnici njima mrtvima u čast podizali su velike mogile. Riječ "*mogila*" je u srbskom jeziku vremenom izmijenla svoj oblik u "*gromila*", ali je značenje korijena u riječi "*mogila*" i u riječi "*gromila*" ostao isti:

mog (мозъ) = grom = moć, snaga, a nosilac polaznog i osnovnog seman-tičkog značenja je u riječi “*mo*”.

Od riječi “*mo*” izvedena je i moderna riječ “*molekul*” (govore da je to od francuske riječi “*molecule*” (1670. god.), koja, vele, potiče od modernog latinskog “*molecula*” što je, kažu, deminutiv od latinskog “*moles*” što znači “*masa, mnoštvo, gomila, zid, prepreka*”. Tako vidimo da i u latinskom “*moles*” (gdje je korijen “*mo-*”) sva značenja pokazuju da se radi o nečemu sto je moćno, snažno. Tako vidimo da u riječi “*Moesia*” prva riječ “*mo*” znači “*moć*”.

A šta je druga riječ u riječi “*Moesia*”, šta je “*esia*”?

U riječi “*esia*” korijen je “*es-*”, a sufiks “*-ia*” isto kao u riječi “*Asia*”. Nas dakle zanima samo riječ “*es*”, jer zemlje dobijaju imena po narodu koji ih nastanjuje, te je i Moesia dobila ime po svom stanovniku koji je Moes. Na velškom “*es*” znači “*strijeljati*”, te “*Moes*” znači “*moćno strijeljanje, moćni strijelac*”, a “*Moesi*” su “*moćni strijelci*”, “*Moesia*” je “*zemlja moćnih strijelaca*”.



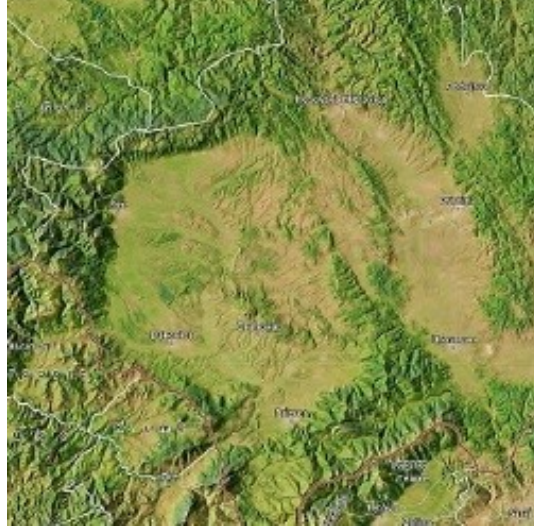
Pošto je Moesia (Moezija) bila šumovita zemlja puna divljih svinja, to su Moesi lovili divlje svinje i prodavali ulov, te su Moesi bili poznati i kao snabdjevači i dostavljači svinja: “*moes*”, na velškom znači i “*dostavljač, donosilac*”, a “*svinja*” na velškom je “*moch, mochyn*”.

Moesi su kasnije nazvani Tribali, a grb Tribala je ustrijeljena glava divlje svinje. Dakle je sve jasno.

DARDANIJA



U vrijeme Rimljana Dardanija je bila u sklopu provincije Moezije Superior.



Kosovo je bilo u sklopu Dardanije i po reljefnom obliku Kosova Dardanija je dobila ime.

Sanskrit: DARDARA = PLANINA

Sanskrit: DARI = UVALA, DOLINA

Sanskrit: DARA = PUPAK, SREDIŠTE

Sanskrit: DHANI = BORAVIŠTE, KUĆIŠTE

DARADHANI > DARDANI = STANOVNICI DOLINE, SREDIŠTA, PUPKA SVIJETA.

Kod Kelta, bivših Brđana (Briga), prvih stanovnika Dardanije, riječ DAR znači HRAST, a DARACH je ŠUMA. Od cijele te, pretežno hrastove šume koja je pokrivala DARDANIJU, ostala je samo ŠUMADIJA.

NEBROD - NINO BELOV



Nino Belov, kažu neki, biblijski je osnivač vavilonskog grada Nineve. Otac Ninov navodno je Bel (Belus), što je na semitskom originalu Bal, a to je i ime asirskog boga Sunca Bala (Bela).

Prvi istorijski izvor o Ninu Belovu je Herodotova "Istorija" (5. vijek st. ere). Tu samo na jednom mjestu piše:

"У Сарду је био владар Кандаул, потомак Алкеја, једног од Хераклових синова, кога су Хелени називали Мирсил. Агрон, син Нинов, унук Белов и праунук Алкејев, постао је први од Хераклида краљ у Сарду, док је Кандаул, син Мирсов, био по реду последњи." (Herodot, Istorija, Knjiga I, Rana istorija Lidana)

Priča o caru Ninu i carici Semiramidi prvi put se pojavila u spisu o istoriji Persije, spisu napisanom od nekog Ktesiasa iz Knidusa (Ktesias of Cnidus) pri kraju 5. vijeka st. ere, koji je tvrdio da je kao dvorski ljekar cara Artakserksa II imao pristup carskim istorijskim spisima. Ovu priču prihvatili su kasnije grčki istoričari Diodorus Siculus (pisao između 60-30. god. st. ere) i Kastor sa Rodosa (Castor of Rhodes) koji je, pozivajući se na pomenutog Ktesiasa, tvrdio da je Nino vladao 52 godine i da mu je carstvo propalo 2189. god. st. ere (ovo je prenio Grk George Syncellus, koji je umro oko 810. god. n. ere). I Strabo (64/63 st. ere – 24. god. n. ere) pisao je da je Ninevu gradio Nino Belov.

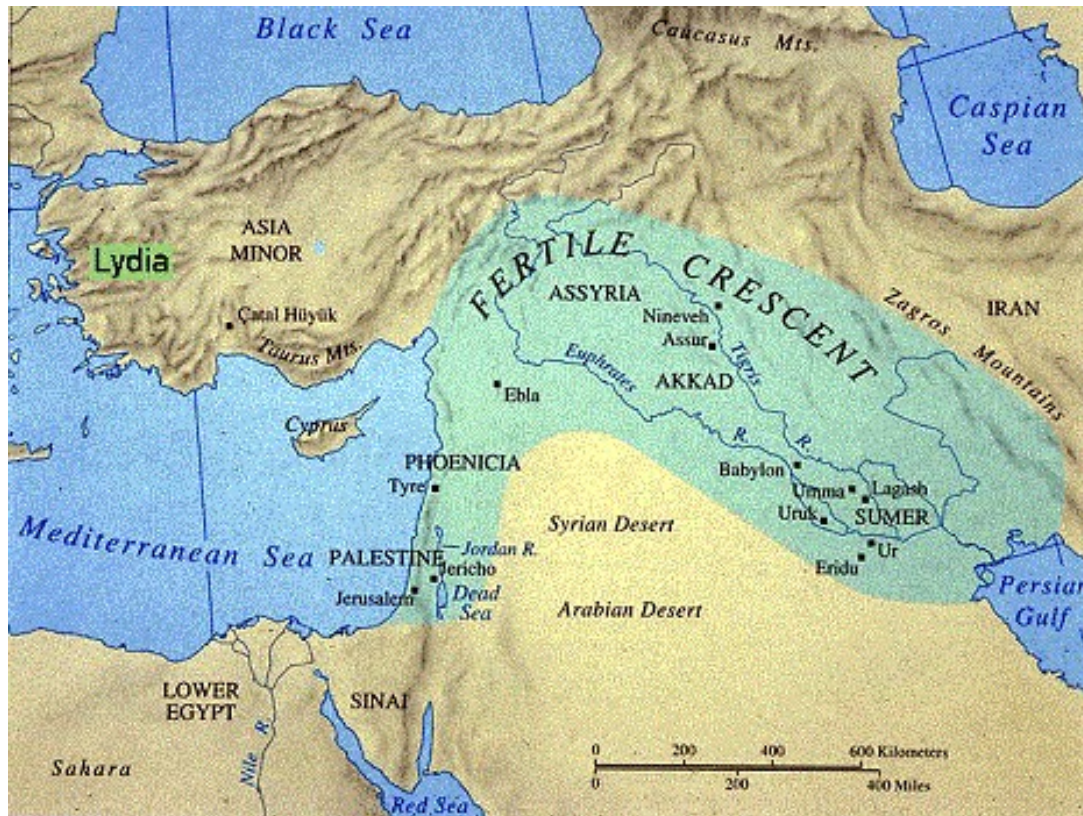
I kao što smo rekli: arheološki nalazi vavilonskih pločica ispisanih klinastim pismom, ne spominju ime Nina Belova.

Još jednom obratimo pažnju na Herodotovu bilješku:

"У Сарду је био владар Кандаул, потомак Алкеја, једног од Хераклових синова, кога су Хелени називали Мирсил. Агрон, син Нинов, унук Белов и праунук Алкејев, постао је први од Хераклида краљ у Сарду, док је Кандаул, син Мирсов, био по реду последњи. Владари те земље пре Агрона били су потомци Лида, сина Атисова, по коме је и цео народ добио име Лиђани, а раније су се звали Меонци. Од ових су, на основу једне изјаве пророчишта, добили власт Хераклиди, који воде порекло од Јарданове робиње и Херакла. Владали су за време двадесет и двапокољења; пет стотина и пет година прелазила је власт с оца на сина, све до Кандаула, сина Мирсова." (Herodot, Istorija, Knjiga I, Rana istorija Lidana)

Herodot kaže da su Hraklidi kao dinastija vladali Lidijom 22 pokoljenja i objašnjava da je 505 godina prelazila vlast sa oca na sina, sve do posljednjeg vladara Kandaula, kojeg je ubio njegov tjelohranitelj Giges i preuzeo carski tron Lidije. Po nekim hroničarima Gides je preuzeo carstvo 716. god. st. ere, a drugi kažu 719. god. st. ere. Ako na ove godine dodamo onih 505 godina vladavine Heraklida, dolazimo do 1221-1224 god. st. ere kad je na tron stupila dinastija Heraklida sa Agronom, sinom Ninovim, unukom Belovim i praunukom Alkejevim. I pošto je Agron sin bio Ninov, proizilazi da je Ninovo vladarsko

vrijeme bilo oko 10-20 godina ranije, dakle oko 1234. god. st. ere, uglavnom oko sredine 13. vijeka st. ere. Iz ovog se zaključuje da je Nino podigao grad Ninevu sredinom 13. vijeka i da je grad Vavilon sazidan u to vrijeme, ali je moderna arheologija pokazala da su i Vavilon i Nineva mnogo stariji od tog doba.



I sad se postavlja jedan veliki problem: vremenski razmak između ovog Nina Belova i biblijskog Nimroda (Nebroda) kojeg je Kastor sa Rodosa (Castor of Rhodes), pozivajući se na Ktesiasa iz Knidusa (Ctesias of Cnidus) smjestio u vrijeme oko 2189. god. st. ere.

Da vidima sta Biblija kaže o Nebrodu (Nimrodu):

“A ovo su plemena sinova Nojevih, Sima, Hama i Jafeta, kojima se rodiše sinovi posle potopa.

Sinovi Jafetovi: Gomer i Magog i Madaj i Javan i Tovel i Meseh i Tiras.

A sinovi Gomerovi: Ashenas i Rifat i Togarma.

A sinovi Javanovi: Elisa i Tarsis, Kitim i Dodanim.

Od njih se razdeliše ostrva narodna na zemljama svojim, svako po jeziku svom i po porodicama svojim, u narodima svojim.

A sinovi Hamovi: Hus (Kuš) i Mesrain, Fud i Hanan.

A sinovi Husovi: Sava i Avila i Savata i Regma i Savataka. A sinovi Regmini: Sava i Dedan.

*Hus rodi i Nevroda; a on prvi bi silan na zemlji;
Beše dobar lovac pred Gospodom; zato se kaže: Dobar lovac pred Gospodom kao Nevrod.*

A početak carstvu njegovom beše Vavilon i Oreh i Arhad i Halani u zemlji Senaru.

Iz te zemlje izade Asur, i sazida Nineviju i Rovot grad i Halah,..." (1. Moj.10,1-11)

Ovaj biblijski Nebrod (Nevrod) sin je Husov (Kušov), unuk Hamov. Nebrod je drugo koljeno rođeno nakon potopa. Drugo koljeno su i sinovi Gomerovi, unuci Jafetovi: Aškenaz, Rifat i Togarma. Oni su vrsnici Nebrodovi.

Za Nebroda Biblija kaže da je bio prvi silan na zemlji i da je bio veliki lovac. Početak njegovom carstvu bio je u Vavilonu, Orehu, Arhadu i Halani u zemlji Senaru u današnjoj Mesopotamiji. Po Bibliji ovaj Nebrod nije sazio Ninevu, već je to uradio Asur, sin Semov.

Kad je živio i vladao biblijski car Nebrod? Po hronologiji Biblije (Masoretic Text) biblijski potop završio se 2625. god. st. ere. Pošto je Nebrod je drugo koljeno rođeno nakon potopa, što je oko 60 godina nakon potopa, dakle je Nebrod rođen oko 2565. godine. Kad je bilo vrijeme Nebrodovog carstva, saznajemo iz ovog dijela Biblije:

"A Everu se rodiše dva sina: jednom beše ime Falek, jer se u njegovo vreme razdeli zemlja, a bratu njegovom ime Jektan." (1. Moj.10,25)



O kakvom se razdjeljivanju zemlje radi? To je vrijeme rušenja vavilonske kule, razdjeljivanja jezika i razdjeljivanja zemlje po jezicima i narodima. Biblija kaže da je po tom razdjeljivanju zemlje ovaj Falek dobio ime. Prateći biblijsku hronologiju rođenja Semovih sinova, Falek se rodio 2521. godine. Dakle je u toj godini stare ere srušena Vavilonska kula i narodi rasijani iz zemlje Senare. Tada je Nebrod imao oko 40-45 godina.



U zemlji Senari sve do danas sačuvan je stil gradnje kuća u obliku sena (sijena).

Iz svega proizilazi da Herodotov Nino Belov nije biblijski car Nebrod, jer je između njih vremenska razlika veća od 1300 godina.

Hebrejska Knjiga Jašerova (Book of Jasher), varijanta hebrejske Biblije, detaljnije opisuje događaje iz Nebrodovog života:

“I kada su oni izasli, Ham ukrade od oca Noja haljine, uzme ih i sakrije od svoje braće. I kad je Ham dobio prvog sina Kuša, tajno mu da one haljine i ostanu haljine kod njega dugo vremena.

I Kuš takodje ukrije haljine od svojih sinova i braće, i kad je Kuš dobio sina Nimroda, iz ljubavi prema njemu da mu one haljine.

I Nimrod je rastao, a kad mu je bilo dvadeset godina, stavi na sebe one haljine. I Nimrod postade jak kad obuče ove haljine, i Bog Bog mu dade silu i moć, i on postade moćni lovac na zemlji, o, da, bijaše silni lovac u polju i lovljaše životinje i sagradi oltar i prinese ih pred Gospodom.

I Nimrod jačaše silu svoju i uzdize se nad braćom svojom, i on ratovaše sa braćom svojom protiv svih neprijatelja oko njih. I Gospod predade sve

neprijatelje braće njegove u ruke njegove, i Bog uzvisi njega s vremena na vrijeme u bitkama njegovim i on zavlada nad zemljom.

Stoga je postala izreka u one dane, kad čovjek povede one koje je trenirao za borbe, on će reći njima: kao Bog sto učini Nimrodu, koji je bio silan lovac u zemlji, a koji je uspio u bitkama u kojima je pobijedio protiv braće svoje, koji ih je izbavio iz ruku njihovih neprijatelja, pa možda i nas Bog oslobodi i izbavi nas u ovaj dan.

I kad je Nimrod bio četrdeset godina star, u to vrijeme bijaše rat između njegove braće i djece Jafetove, tako da bijahu u vlasti svojih neprijatelja. I Nimrod iziđe u to vrijeme i okupi sve sinove Kušove i njihove porodice, oko 460 ljudi, i najmi jos od nekih prijatelja njegovih i poznanika oko osamdeset ljudi, i plati im platu njihovu, te krenu s njima u bitku. I dok je bio s njima u putu, osnaži Nimrod srca ljudi koji su s njim išli.

I reče im: 'Ne plašite se i ne uzburjajte se, jer ce svi naši neprijatelji biti predati u naše ruke i moći ćete činiti s njima što poželite.'

I svi ljudi koji su otišli, njih oko pet stotina, borili su se protiv svojih neprijatelja i unistiše ih i pokoriše ih, i Nimrod postavi ugledne oficire svoje nad njima u njihovim uglednim mjestima.

A on uzeo neke od njihove djece kao sigurnost, a svi su bili sluge Nimrodove i njegove braće. I Nimrod i svi ljudi koji su bili s njim okrenu s njim nazad putem kući.

A kad se Nimrod radosno vratio iz bitke, nakon što je pobijedio svoje neprijatelje, svu svoju braću, zajedno s onima koji su ga poznavali i prije, okupi da bi ga kraljem nad njima učinili i oni krunu na njegovu glavu stavili!

A on se postavi nad svojim podanicima i narodom, nad prinčevima, sudijama i starješinama kao što je običaj među carevima." (Knjiga Jašerova, 7, 27-40)

Car Nebrod odmetnuo se od Gospoda i predao zlim djelima bezbožništva. On je započeo gradnju vavilonske kule koju je Bog srušio, pomeo jezik ljudima i rasuo narode po svijetu.

Neposredno nakon biblijskog potopa ljudi su dugo živjeli. Knjiga Jašerova kaže da je Nebrod vladao i za vrijeme Avramovog boravka u Haldeji. Avram je rođen oko 2335. godine, a iz Haldeje otišao je oko svoje 58. godine, dakle oko 2277. godine. Po tome izlazi da je Nebrod živio između 2565 - 2260. god. st. ere, jer je izgubio carstvo u Avramovoj 15. godini boravka u Kananu. Tačnije rečeno: Nebrodovo carstvo palo je 2262. god. st. ere u bitci protiv Hodologomera (Chedorlaomera). Tad je poginuo i Nebrodov sin Mardon. Nebrod je tako postao Hodoglogomerov vazal. Vec smo rekli da je Kastor sa Rodosa (Castor of Rhodes), pozivajući se na Ktesiasa iz Knidusa (Ctesias of Cnidus) odredio Nebroda u vrijeme oko 2189. god. st. ere, dakle

prilično tačno, jer, po Knjizi Jašerovoj, Nimroda je ubio Avramov unuk Isav oko 2150-2140. god. n. ere, što znači da je Nimrod živio preko 400 godina.

Iz Knjige Jašerove vidimo da je Nimrod ratovao protiv sinova Jafetovih, a Srbi su porijeklom od Jafetovih sinova. Dakle biblijski Nebrod (Nimrod, Nevrod) nije bio Jafetovog srbskog, već je bio Hamovog roda, a car nad ondašnjim Jafetovcima (precima Srbima) postao je pobijedivši ih u borbi, a poslije činjaše s njima po svojoj volji, što znači da ih je pretvorio u robove i to su prvi robovi u svijetu .

I tog Nimroda neki danas nameću Srbima kao slavnog Srbina i prvog velikog srbskog cara. Ili je taj "prvi slavni srbski car" Nino Belov bio otac Agronov što bijaše prvi kralj Lidije iz dinastije Heraklida? Da bismo to razriješili, moramo sačekati da se autor teorije o srbskom caru Ninu Belovu opredijeli o kojem Nebrodu (Ninu) se radi?

I na kraju o "čuvenom dokazu" da je Nino (Nimrod) bio "srbski" car: "*Ур нино шар Сирпула (Сирбула)*, što, govore da znači „*Господар Нино цар Срба*“. Radi o pronađenom zapisu na cigli kod grada Tello (Telloh) na mjestu drevnog sumerskog grada Lagaša (Lagash) poznatog i pod imenom Sirpurla. Zapis je otkrio Francuz M. de Sarzec oko 1880. godine:

"M. de Sarzec's discoveries, is a brick og king Ur-nina translated: "*Ur-nina, king of Sirpurla, son of ni-ni-hal-du has made the ap-Girsu*". (The American Journal of Archeology and of the History of the Fine Arts, Volume VII, Boston, 1891, pg. 577)

Na tom zapisu piše: "*Nina+Ur Lugal Sir-pur-la...*". Na engleskom prevodu kažu da to znači: "*Ur Nina The king of Shirpurla*", a na srbskom: "*Svijetli Nina kralj Sirpurla*". Sirpurla je grad poznat i pod imenom Lagaš (Lagash), a nije Sirbula u smislu imena naroda Srba.

LUD, BIZAJON I BIZANT

"A ovo su sinovi Semaovi Elam, Asur, Arfaksad, Lud i Aram, pet sinova; i sinovi Elama su Suzan, Machul i Harmon.

Sinovi Asurovi su Mirus i Mokil, a sinovi su Arfaksad, Shelach, Anar i Ashcol.

Sinovi Lud su Petor i Bizajon, a sinovi Aramovi su: Uz, Chul, Gater i Maš.

To su sinovi Sema, u skladu s njihovim porodicama; i njihov broj je u to doba bilo oko tri stotine ljudi. " (Knjiga Jašerova, 7, 15-17)



“I sinovi Semovi su Elam, Asur, Arfaksad, Lud i Aram, i oni izgradiše sebi gradove i nazvaše ih po svojim imenima.

I Asur, sin Semov, i njegova djeca i domaćinstva napredovaše u to vrijeme, veliki broj njih i oni odoše u daljnje zemlje koje su zatekli i nađoše se u vrlo širokoj dolini u zemlji u koju su otišli, te oni sami izgradiše četiri grada i nazvaše ih svojim imenima i svojim prilikama.

A ovo su imena gradovima koje su sinovi Asurovi izgradili: Niniva, Resen, Kalach i Rehobother; i sinovi Asurovi ostaše ondje da žive do današnjega dana.

A djeca Aramova također odoše i izgradiše sebi grad i nazvaše ga Uz po njihovom najstarijem bratu i oni živješe tu; to je zemlja Uz do današnjeg dana.

I u drugoj godini nakon kule čovjek iz kuće Asurove, čije je ime bilo Bela, otišao je iz zemlje Nineve sa svojom porodicom da bi našao mjesto; i oni dođoše u ravnicu suprotno od Sodoma i oni žive tamo.

I taj čovjek ustane i gradi tamo mali grad, i nazva ga Bela, po svom imenu; to je zemlja Zoar do dana današnjega.

Ovo su porodice sinova Semovih prema njihovom jeziku i gradovima, nakon što su se raspršili po zemlji nakon kule.”(Knjiga Jašerova, 10,31-37”

Nas zanima Semov sin Lud, jer se ne spominje gdje je on uzeo zemlju i gdje je sagradio svoj grad. Lud se naselio na zapadu male Azije i njegova zemlja nazvana je Lidija (Luddu, asirski), a njegovi potomci su Lidi, Lidijani (Liđani), a i po Herodotu Liđani su svog prvog pretka i kralja pominjali pod

imenom Ludus (Λυδός). Lidija nije bila nikakva srbska Lika, kao što neki svojim maštarijama zamlaćuju današnje Srbe.



Grad Bizant (Byzantion).

Da je to tačno pokazuje nam i ime grada Bizant (Βυζάντιον, gr.) na Bosforu. Kažu da je to ime starogrčkog grada, ali govore i to da je etimološko porijeklo imena Bizant nepoznato, a evo razlog zašto je “nepoznato”: ako to javno kažu, posvjedočiće se da su Biblija i Knjiga Jašerova u pravu što se porijekla naroda tiče, jer je ime grada Bizant po imenu Ludovog sina Bizajona. Evo šta kaže Knjiga Jašerova: “*Sinovi Lud su Petor i **Bizajon**, a sinovi Aramovi su: Uz, Chul, Gater i Maš.*” (Knjiga Jašerova,7,17)

Dakle je sve poznato, samo što se to zvanično krije, jer treba sve da se zasniva na lažnoj teoriji evolucije po kojoj je Zemlja stara milijardama, a ljudski rod stotinama hiljada godina. Lažu!

SRBSKO PISMO PRIJE ĆIRILA I METODIJA

1	2	3	4	5	6	7	8	9
10	20	30	40	50	60	70	80	90
100	200	300	400	500	600	700	800	900

Brojčana vrijednost slova ćirilice.


У ЉУБОМИРУ (у ХЕРЦЕГОВИНИ).



5. Мѣсеца Марта дѣ прѣстави се раба божна Ма-
рѣе зовомѣ дѣвница попа Даби **М** во подру **Ѧ** (чје) и
бко (?) лѣта **Ѧ Ѧ Ѧ Ѧ** „Овај први **Ѧ** знак
без титле (,) ако значи „Господњи“
лѣта, онда је година 739, што је доказ, да су Словени
имали писмена прије Ћирила и Методија. Но ја бих ре-
као, да ова прва цифра означава број 6, што излази
6739. (1231). Свакако је доста стар натпис и биљешка
важна. —



Ове је натписе вјерно скинуо г. Симо Дамјановић,
бивши учитељ у манастиру Житомишљѣу, и мени је ко-
пију уступио, но прави оригинал остао је код њега. На



*Natpis na stećku u selu Ljubomir kod Trebinja u Hercegovini (Sava Kosanović,
Srpske starine u Bosni, Glasnik srpskog učenog društva, Knjiga XII, Sveska
XXIX starog reda, U Beogradu u Državnoj štampariji, 1871. godine, str.186-
187).*

Kad na ćiriličnom slovu stoji titla, tada slovo ima značenje broja (vidi prvu sliku ispod naslova). Ako na slovu nema titla, to nije broj, nego slovo i pošto na slovu Л (Љ) nema titla, to je skraćеница за riječ ЛЈЕТО u značenju GODINA:

 = ЛБТА = ЉЕТА

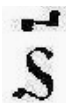
 =  = 700

 =  = 30

 =  = 9

ЉЕТА 739

Sava Kosanović kaže da to nije slovo Љ kao ligatura sa slovom Ћ (jat), već reče da je to broj 6, što svako može da vidi da to nikako ne može biti broj 6, jer je znak broja 6 bio ovakav:



Kosanović nije smio priznati da tu piše 739. godina, jer bi u ono vrijeme izazvao ne samo crkveni, već i politički skandal i pao bi u nemislost i crkve i

ondašnje mlade srbske države. Ipak, mudro se dosjetio: sve je zapisao i objasnio, a potom sve zamaskirao jednom namjernom očigledno netačnom tvrdnjom.

Dakle na stečku u selu Ljubomir piše da se raba Božja Marija predstavila 739. Godine. Zapis je mnogo prije pojave Ćirila i Metodija i tako na još jednom primjeru vidimo da su u laži kratke noge, a duga brada.

SRBSKE BIJELE KAPE

владали). И крене се војска у десно (*εν δεξιᾷ*) да предупреди Угре, који се кретали да ударе грчкој војсци у бок. „Дошавши наблизу к реци Сави“, вели Кином, што значи, да је то одељење грчке војске прешло преко Шумадије на данашњи Крагујевац, Аранђеловац, Ваљево и тада „окрене“ — вели писац: „другој реци, по имену Дрини, која извире из брда и дели Србију од Босне, јер Босна није потчињена српскоме архијупану, него се тај народ оделито сам собом управља“. За време путовања грчке војске, у правцу Дрини, грчки фуражери сукобе се с угарском војском и ступе у борбу. Када је цару било то јављено, он брже боље појача то десно крило под командом протосеваста Јована. У сукобу, који се догодио између Грка и Угра, они бише надбијени и нагну бегати у правцу р. Лиму. Ту побацију све, што је сметало њихом брзом кретању. Грчка их војска узастопце гонила, а они безобзирце бегали до р. Таре. Тада се грчко десно крило поврати да се сједини са главном војском. Док је десно крило гонило Угре, цар се кренуо с војском из области Ситнице и улогорио на средини између Ситнице и р. Таре. Тада је пут водио из ситничке области уз Ибар, па према овоме, цар се био улогорио између Јарута и Мокре Горе испод Рожаја, с јужне стране Рогозне. Ту се прикупи сва војска, а од заробљених Срба цар сазна, да архијупан очекује војну помоћ из Угарске, па се крене даље у правцу р. Тари. Преко Лима пређе код Русаве (Велопоља) и допре до Таре између св. Аранђела и Довоље. „До реке Таре — вели Кином — цар није сусрео ни једног непријатеља, али приближив се р. Тари, пре сунчаног захода, увидеше Грци безбројну мноштину наоружаних Срба“. Они су били наоружани секирама, праћицама, мачима и цилитима: Одемо им је било: доламе, уске доколенице и беле капе на главама. „Када су их Грци угледали вели Кином: обузети страхом и трепетом одмах су цару јавили“.



Evo dokaza o srbskim bijelim kapama koje nalazimo na dečanskim freskama, a koje Šiptari predstavljaju kao svoje (P. Srećković, Stanje i odnosi srpskih arhontija prema Ugarskoj i prema Vizantiji, u polovini 12. veka, Glasnik srpskog učenog društva, Knjiga 54, Rasprave i drugi članci, u Beogradu 1883. u Štampariji Kraljevine Srbije).

Ovo je ujedno i zatvaranje usta svima koji sire laži o šajkači kao drevnoj kapi Srba.

APOSTOL PAVLE – ZAČETNIK INKVIZICIJE

Apostol Pavle bio je prvi inkvizitor hrišćanske crkve: tužilac, sudija i dželat. Svoje vjerske neistomišljenike optuživao je u ime Boga, osuđivao ih na mučenja i naređivao podređenima da takve u mukama ubijaju. Da je sve ovo tačno, to tvrdi Novi Zavjet i to tamo stoji napisano evo skoro punih dvije hiljade godina, ali o tome se ćuti u crkvi i van crkve, jer kako to reći, kako to priznati? Pavle je stvorio hrišćansku crkvu i ko smije protiv Pavla?

Ovdje ćemo pokazati na četiri uporedna prevod Novog Zavjeta šta je radio Pavle sa onima koji mu nisu bili u poslušanju i sa onima o kojima je od svojih ljudi nešto čuo (dovoljno je bilo samo da čuje optužbu i sud je automatski izrican bez provjere te optužbe).

U Drugoj poslanici Timoteju (1,15-18) naređuje Pavle svom potčinjenom da se ne prepire sa neistomišljenicima Pavlovim, nego da radi ovako:

“Ovo napominji i posvjedoči pred Gospodinom! Ne upuštaj se u prepiranje riječima, jer to ništa ne koristi, nego je na propast onima, koji slušaju. Postaraj se, da se pokažeš prokušan pred Bogom kao radnik, koji se nema što stidjeti, koji pravo upravlja riječju istine! A kloni se loših i praznih razgovora, jer će još više napredovati u bezbožnosti! I riječ njihova razjedat će oko sebe kao rak rana; a među njima je Himenej i Filet, Koji odstupiše od istine govoreći, da je uskrsnuće već bilo, i ruše vjeru nekima.” (Prevod Ivana Šarića)

“Uznastoj da kao prokušan staneš pred Boga kao radnik koji se nema čega stidjeti, koji ispravno reže riječ istine. Svjetovnih se pak praznorječja se kloni: sve će više provaljivati prema bezbožnosti i riječ će njihova kao rak-rana izgrizati. Od njih su Himenej i Filet, koji zastraniše od istine tvrdeći da je uskrsnuće već bilo te nekima prevraćaju vjeru.” (Jeruzalimska Biblija)

“Potrudi se predstaviti sebe Bogu kao jedan prokušan čovjek, jedan radnik koji nema zašto crvenjeti, koji s pravom raspolaže riječima istine.

Glede bezbožnih brbljarija, izbjegavaj ih. Oni koji im se predaju, naime, nastavit će u bezbožništvu; njihova je riječ kao jedna trulež koja se širi. Takvi su Himenej i Filetos. Oni su se odstranile od istine tvrdeći da uskrsnuće već se dogodilo; oni tako obaraju vjeru mnogima.” (Prevod Tomislava Dretara)

“Postaraj se da se pokažeš pošten pred Bogom, kao radin koji se nema šta stidjeti, i pravo upravlja riječju istine. A poganijeh praznijeh razgovora kloni se; jer najviše pomažu u bezbožnosti, I riječ njihova kao živina toči: među kojima je Imenej i Filit, Koji u istini pogriješiše govoreći da je vaskrsenije već bilo; i smetaju vjeru nekijeh.” (Prevod Vuka Karadžića)

Zavirimo u Pavlovu Prvu poslanicu Timoteju kako su prošli pomenuti Himenej i Filet:

“Ovu zapovijed predajem ti, sine Timoteju, po prijašnjim proročanstvima za tebe, da biješ u njima dobar boj, Imajući vjeru i dobru savjest, koju neki odbacivši postadoše brodolomci u vjeri; Među kojima su Himenej i Aleksandar, koje predadoh sotoni, da se nauče ne huliti...” (Prevod Ivana Šarića)

“Taj ti zadatak predajem, sine Timoteju, u skladu s proroštvima nekoć nad tobom izrečenima: na njih oslonjen, bij boj plemeniti imajući vjeru i dobru savjest, koju su neki odbacili i doživjeli brodolom vjere. Među njima je Himenej i Aleksandar, koje sam predao Sotoni da nauče ne huliti.” (Jeruzalemska Biblija)

“Evo upute koji sam povjerio, Timoteju, mom djetetu, sukladno nekadašnjim proročanstvima o tebi, da bi, ojačan njima, poveo dobar boj, s vjerom i dobrom savješću. Neki su ju odbacili i njihova je vjera imala brodolom. Među njima se

nalaze Himenej i Aleksandar; ja sam ih predao Sotoni, da nauče da više ne hule.” (Prevod Tomislav Dretar)

“Ovu pak zapovijest predajem ti, sine Timotije, po pređašnjijem proroštvima za tebe: da ratuješ u u njima dobar rat, Imajući vjeru i dobru savjest, koju neki odbacivši otpadoše od vjere; Među kojima su Imenej i Aleksandar koje predadoh sotoni da se nauče ne huliti.” (Prevod Vuka Karadžića)

Da li je to bilo istinita optužba ili laž, to Pavla ne zanima, već izriče presudu da se dotični predaju Sotoni.

Sta znači "predati nekoga Sotoni za uništenje (mučenje) tijela da bi se spasila duša"? To je uništenje tijela i ubistvo kroz muke baš onako kako je to Inkvizicija radila. Da je to bilo tako svjedoči nam i "Knjiga o Jovu" u kojoj se govori o tome kako je Gospod Satani predao sve Jovovo u ruke, samo da se Jova ne dotiče. I šta je bilo? Satana je pobio svu čeljad i svu stoku Jovovu.

SVAKO ZLO RELIGIJE U IME BOGA ČINE



Danas hrišćani pričaju o Atosu kao o najvećem svetilištu istočne ortodoksne crkve. Kako je u vrijeme Herodotovo bilo poluostrvo Atos vidimo iz njegove Istorije u kojoj opisuje Herkseovo osvajanje ondašnjih grčkih državica. Herkses je za svoje brodove prokopavao kanal na zaravnjenom sjeverozapadnom dijelu ostrva, pretvarajući poluostrvo u ostrvo:

“А пошто су претрпели велике губитке кад су први пут пловили око Атоса, сада су се на Атосу већ три године раније вршили припремни радови. Наиме, у Елеунту, на Херзонезу биле су укотвљене ратне лађе, те су са тих лађа доведени радници разних народности на Атос, па су подударцима бичева копали и једни друге смењивали. На прокопавању су радили и становници изоколине Атоса. Радовима су управљали Персијанци, Мегабазов син Бубар и Артејев син Артахеј.

Атос је, наиме, једна велика и славна планина која се уздиже изнад мора и настањена је људима. Атос има облик полуострва, а у оном делу где се планина додирује са копном налази се превлакаширока дванаест стадија. Превлака је равна и на њој се налазе мали брежуљци од Акантијског до Торонског мора на другој страни. На самој тој превлаци, где се завршава Атос, налази се хеленски град Сана, а иза града Сана, у унутрашњости Атоса, налазе се копнени градови које је тада Персијанац хтео да претвори у острвске градове. Ти градови били су: Диј, Олофикс, Акротој, Тисои Клеона. То су, дакле, градови који се налазе на Атосу.” (Herodotova Istorija, Knjiga 7, pasus 22)

У античко доба и прије него што је хришћанство постало званична идеологија Римског царства, Атос је био насељен градовима и селима. У вријеме цара Константина Великог (324–337) на Атосу су живјели pagани и хришћани заједно. У вријеме цара Јулија Апостаса (361–363), хришћанске богомолје су срушене, да би у вријеме Теодосија Првог (383–395) били порушени сви pagански храмови. Шта је било са pagанским становништвом Атоса, не зна се, али оно што се зна jeste да су са Атоса protјерани и сви локални хришћани, а сви градови са селима порушени су и Атос је pretворен у духовни центар хришћанске идеологије Римске (Romeјске) imperије.

Хришћани причају да постоји “sveto predanje” о томе како је Богородица од свог сина Христа измолила ово полуострво за свој врт и Христ јој је, кажу, испунио жељу: помоћу ондашњих црквено-свјетовних власти protјерао је сво домаће становништво, порушио градове и села и Атос дао за башту Богородици. Па се pitam: да nije у ово наше вријеме и kosovko-metohijske crkve порушио из истог или сличног разлога и Србе отуда protјерао, jer можда се и на neбу политичке prilike mijenjaju, te су му шiptarski Alahovi miljenici postali preči од Srba хришћана? Naravno да то veze с Христом нема, jer ондашњи zamaljski моћници protјeralи су становнике са Атоса исто као што су данашњи моћници protјeralи Србе из Krajine, Bosne и са Kosova и Metohije.

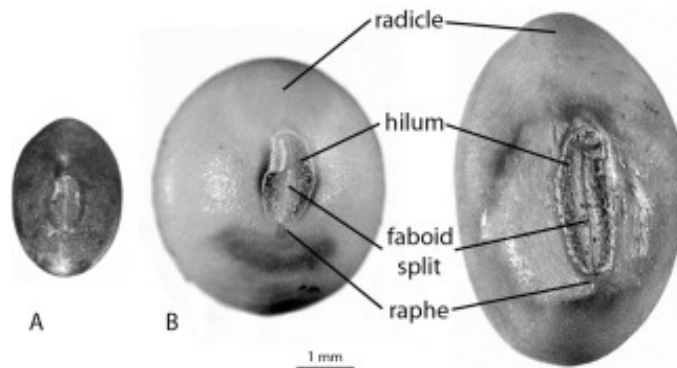
HILANDAR I “LOZA SVETOG SIMEONA”

Priča se među vjernicima SPC kako u Hilandaru raste čudotvorna loza Svetog Simeona, loza koja pomaže nerotkinjama da rode. Da Sveti Simeon (Nemanja) nema ama bas nikakve veze sa ovom lozom, pokazaćemo to na imenu HILANDAR, imenu o kojem se takođe nagađa i svašta izmišlja. Pogledajmo kako je Božji dar od crkve zloupotrijebljen i pripisan mrtvom čovjeku!



Čudotvorna Božja loza u Hilandaru.

Sanskritska riječ HILA znači SJEME, MUŽEVNO SJEME. Ime ovog mjesta i prije podizanja manastira bilo je HILANDAR, tj. HILAN DAR, što znači SJEMENA DAR.



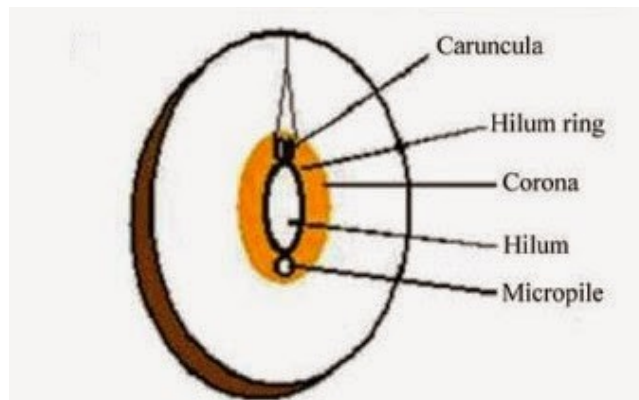


Figure 1 - The commercial carioca bean group (*Phaseolus vulgaris*).

Hilum na zrna zrnju pasulja.

Latinsko HILUM koristi se kao termin u biologiji: HILUM je centar sjemena iz kojeg se zametne klica. Sanskrito HILA ima isto značenje kao i srbska riječ SILA, jer je glas H iz sanskritskog HILA u srbskom jeziku vremenom pri izgovoru prešao u glas S, a ovo S dalo je i Ž u riječi ŽILA (drvetu SILA dolazi iz žila, a ljudima iz žila mišića ljudskog tijela). To isto znači i keltska riječ "hil" i grčko "hilaros" (ἰλαρός): **lijek, zdravlje, spasenje.**

To znači da je ime HILANDAR baš po čudotvornoj sili vinove loze sa tog mjesta, a zna se da je ime HILANDAR mnogo starije od vremena Svetog Save i Nemanje. Tako je Božji dar ženama nerotkinjama zloupotrijebljen i Božje djelo od crkve i lakovjernih vjernika pripisano je mrtvom čovjeku. Ljudi, ne kradite Božju slavu, već slavu i hvalu dajte Bogu, a ne ljudima.

KRSNA SLAVA, KRSNI HLJEB I VIŠNJI BOG



Solarni simboli na kulturnom hljebu vinčanske culture.

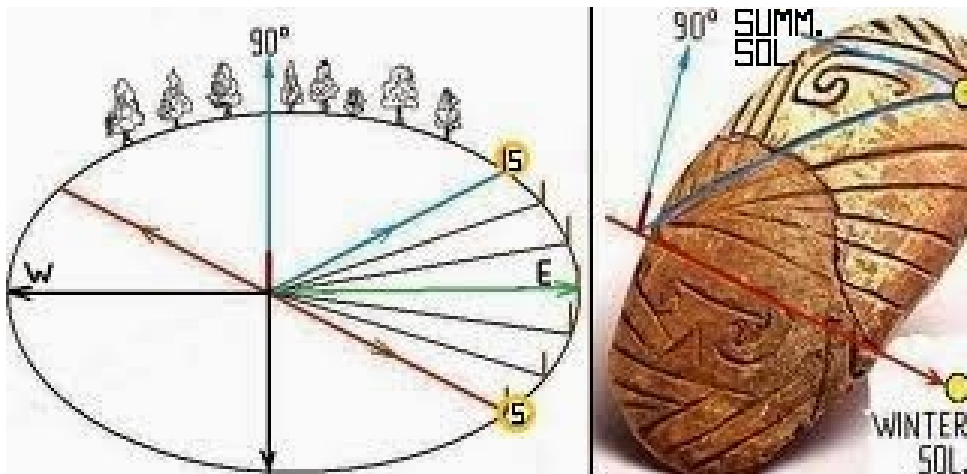


Vinčanski kultni hljebovi sa solarnim simbolima.

*"Molimo se Višnjem Bogu,
da udari rosna kiša,
da porosi naša polja..."
(Dodolska narodna obredna pjesma)*

"A SE LEŽI GOSPOJA GOJISAVA, KĆI JURIIJA BAOŠIĆA A KUĆNICA VOJEVODE RADIĆA, A PRISTA U KUĆI KAZANCA SANKA I ŽUPANA BILJAKA S POČTENIJEM I PRIJA SVOJU VIRU I VIŠNJU SLAVU." (Natpis na stećku)

Popovi uče narod da Srbi slave svog hrišćanskog sveca sto je notorna laž i zla pobožnost! Svi koji slave i svi koji su prisustvovali slavama, znaju da se glavna zdravica ispija ZA VIŠNJE SLAVE NEBESKE! To je drevni srbski slavski običaj iz prehrišćanskih vremena. Krsni hljebovi na oltarima prikazanim na ruci tračkog boga Sabaziosa (Save) svjedoče da su slave u čast Boga, a ne u čast ljudi. I tu je smisao Krsne slave: VIŠNJI BOG i BOŽIJA VIŠNJA SLAVA NEBESKA. Krsna slava je u slavu VIŠNJEG BOGA, a ne u slavu nekog sveca. Svetac je samo dan kad Srbin slavi VIŠNJEG BOGA, BOGA OCA KOJI JESTE NAŠA VIŠNJA SLAVA NEBESKA. Zato Boga i slavimo, jer nam je On putokaz i put ka našoj vlastitoj slavi nebeskoj.



Kulni hljeb starčevačke kulture i njegovo kalendarsko značenje: od početka zime (winter sol.) do početka ljeta (summer sol.) ima šest mjeseci. Na ovom hljebu je i srbski znak C (ognjilo, ocilo).



Krsni hljeb pravoslavnih dvovjernih krestjana sa simbolima neba, Sunca, cvijeća i ptica: sve simboli beskonačnog nebeskog šara.

U sredini slavskog kolača (krsnog hljeba) je krug Sunca, prehrišćanski simbol Boga Sunca, a okolo su razni nebeski solarni simboli. Tako je bila simbolika prije primanja hrišćanstva i tako je ostalo. Po primanju hrišćanstva ostalo je prvo značenje Sunca, ali se Suncu još pridodaje i značenje Sunca Pravde, tj. Isusa Hrista. Svetinja prehrišćanskog krsta nastavlja se u hrišćanstvu i naše prehrišćansko Sunce postaje i naše hrisćansko, a srbski prehrišćanski Višnji Bog ostaje i dalje Višnji Bog Srba hrišćana. Skoro se ništa nije izmijenilo i to je srbsko dvovjerno pravoslavlje.

Krsni hljeb je kao i svaki drugi hljeb: od vode, kvasa, brašna i soli, samo je ukrašen nebeskim šarama i svaka šara je neki sunčani nebeski simbol. Slavski kolač je kulturni hljeb Srba još od vinčanske kulture i on je bio i ostao simbol Srbinove vjere, simbol neba, simbol Sunca i Višnjeg Boga.

Nikad Srbi nisu svoj Krsni hljeb nosili u crkvu, već je ostajao u maloj crkvi, domaćinovoj kući. Nosila se samo panaija radi osvještavanja i dio tog osvještavanog žita odvajao se i čuvao da se doda žitu pri sljedećoj sjetvi. Panaija (koljivo) je za spomen pokojnicima, ali radi svoje mamonske zarade crkva je uvela novotariju da se panaija sprema i za slavu Svetog Ilije, a zna se da sveti Ilija nije umro, već živ vaznesen na nebo. Čak i za slavu Sv. arhandjela Mihaila popovi zahtijevaju panaiju, što je ravno grijehu u sprdnji sa vjerom.

Uz Krsni hljeb domaćica pravi još jedan ili dva tkz. podkrsna hljeba, koji se slobodno režu nožem kao i svaki hljeb i oni se iznose gostima tek kad se krsni hljeb pojede.

Kad se gosti okupe (to je obično oko dva sata iza podne), svi u kući ustaju, okrenu se istoku sa ikonama i upaljenim kandilom i neko od domaćinove čeljadi prvo okadi ikone, pa svijeću i Krsni hljeb, te počinje kadjenje ostalih oko sofre (kasnije stola). Kadi se i lijevo i desno. Očita se "Oče naš" i po tom se čita Krsna slava.

Nakon čitanja Krsne slave, uzima domaćin krsni hljeb sa stola i sa onim ko je čitao Krsnu slavu lomi hljeb. Krsni hljeb nije se preljevao vinom, niti se presijecao nožem, već se samo simbolično, sa strane kore hljeba, odreže parče dužine oko 5 cm kao simbol prinošenja beskrvne žrtve. Ne nožem na Krsni hljeb, Srbine! To je nož u tvoju vjeru, u tvoje tijelo, u tvoju čeljad, Srbine!

Hljeb se lomi tako sto se hljeb između domaćina i gosta podigne u visinu ramena i pod hljeb se podmetnu stisnute šake njihovih lijevih ruku, a desnim rukama hljeb se vuče naniže, dok se pod pritiskom ne prelomi na dva dijela. Onda se odlomljeni desni dio opet stavlja na prvi dio i ponovo lomi. Tako se cijeli hljeb lomi na četiri unakrsna dijela (simbol krsta) i kad se to završi, oni se izljube.

Kad se Krsni hljeb prelomi, domaćin obično kaže: "Što je u desnoj ruci, gostima povuci, što je u lijevoj ruci, maju utuci". Maja (domaćica) uzima prelomljene komade hljeba iz njihovih lijevih ruku i nosi ih u kuhinju, a komadi u njihovim desnim rukama ostaju na slavskoj sofri za goste.

I prije nego se sjedne uzima se panaija i sve, radi znaka krsta, ide unakrst od gosta do gosta, a po tom domaćinu i njegovoj čeljadi (svi su koristili samo jednu kašičicu i nikome se nije gadilo, niti se iko plašio zaraze).

I tek nakon panaije od domaćina ide čaša zdravica i opet unakrsno. Kad se svi gosti obredaju prvom časom ZA VIŠNJE SLAVE NEBESKE, sjeda se za sto. Domaćin svakom lomi parče Krsnog hljeba, svako se opet prekrsti i prvo

okusi Krsnog hljeba, a po tom se na sto iznosi ostala hrana i đakonije.

Ja nikome ne želim da dijelim savjete, već govorim ono što je sve donedavno bilo, što nestaje i čega više među mnogim Srbima nema, jer današnji Srbi skoro sve naopako rade, a sve što je naopako - grijeh je. Taj grijeh mnogim se načinima odražava na svakodnevni život Srba, ali Srbi za to ne krive svoj grijeh, nego krive svoje neprijatelje, koje zbog srbskog grijeha Bog pušta na Srbe.

BRISANJE ISTORIJE NOŽEM

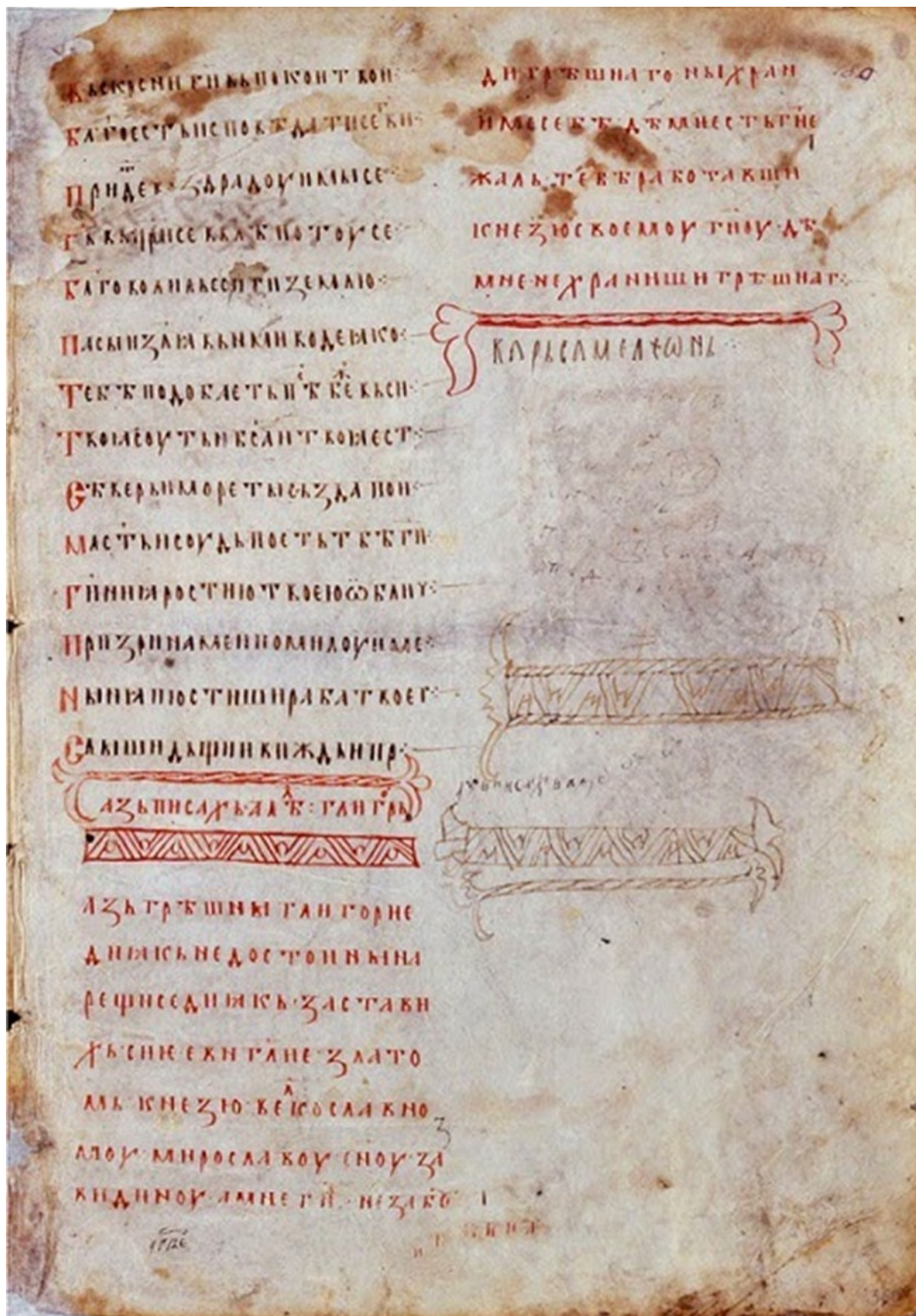
IX.

БИЉЕШКЕ ИЗ СТАРИЈЕХ КЊИГА КЊИЖ- НИЦЕ ХИЛАНДАРСКЕ.

1. Јеванђеље на пергамену in fol. српске рецензије с арабескама у злату и разнијем бојама једно од најљепших, ћирилицом, за која се до сада зна. На крају: „Азъ грѣшныи Гангорне дншъ недостонныи нарещи се дншъ заставихъ снѣ евангелне златомъ кнезю великославиномуу Мирославоу синомуу Завидиноу. А мне господи не забоуди грѣшнаго ны храни ме себѣ дѣ ми ксть господње жалъ. текъ работави кнезю своемуу господиноу. дѣ мне нехраншии грѣшнаго. Година избрисана с пергамена ножем! — ?) Али се зна по именима: Завида и сина му Мирослава, брата и синовца Немањина, да је из 12 вијека.

Упоредивши овај запис с онијем, који је прештампao г. С. Новаковић у књизи „С археолошке изложбе у Кијеву 1874 г. стр. 33—34. из „Записака императорској академи наукаъ, томъ XXII, в. I“, у коју га је унио И. И. Срезневски из збирке владике Порфирија, руског старинара; по мојему читању находе се неколике ситне разлике; иначе су једнаци.

Важност овога Мирослављева јеванђеља иште, да те разлике, и ако су ситне, овдје истакнем; толико прије, што је тај запис по читању и испису Порфиријеву прошао кроз руке два стручника, који нијесу имали у рукама ориџинал.



Na ovoj strani "Miroslavljevog jevanđelja" sa tekstom Gligorija dijaka vide se tragovi brisanja.

Da je i arhijerejski vrh progrčke nemanjičke SPC učesnik brisanja istorijskih dokaza o Srbima, navešćemo jedan primjer zabilježen od arhimandrita H. Dučića objavljen na 98. strani u Glasniku srpskog učenog društva, Knjiga 56, Štamparija Kraljevine Srbije, Beograd, 1884. godine (ispod naslova je fotokopija strane tog broja Glasnika). U podvučenim redovima teksta piše: "Godina izbrisana nožem!-?). I sam autor navedenog spisa čudi se zašto je to izbrisano. Vjerovatno je izbrisano zbog toga što je godina bila napisana po necrkvenom ortodoksnom kalendaru, tj. ne po kalendaru grčke ortodoksne crkve, po kojem se od stvaranja svijeta do hrišćanske ere broji 5508 godina i koji se danas Srbima podmeće kao izvorni srbski kalendar.

Knez Miroslav, za koga je Gligorije dijak pisao Miroslavljevo jevandjelje, nije bio grčki ortodokсни hrišćanin nemanjičke crkve, kao što su to bili Nemanjići od vremena Nemanjinog progona krestjana, već je Miroslav, kao i bosanski ban Kulin, vjerom pripadao dvovjernim krestjanima tradicionalne srbske predne-manjičke crkve. To je ona crkva u kojoj je Nemanja iz rimokatolicizma prešao u pravoslavlje, to je ova crkva koja u srbskom narodu još traje van kanona zvanične grkoortodoksne svetosavske SPC.

Ono što je još ovdje zanimljivo jeste da H. Dučić kaže da je Zavida bio Nemanjin brat, a knez Miroslav Nemanjin sinovac, a danas se tvrdi da je Zavida Nemanjin otac i da je Miroslav brat Nemanjin.



Veles, srbski prehrišćanski bog proljetnog rađanja i rasta, jedan je od najčešćih motiva ilustracija Miroslavljevog jevandjelja.

NEMANJA NIJE UMRO KAD JE UMRO

побожне не издаје писке рањеничке. Живот св. Саве студија је велика, дубока. Ко је изучи целу, а остане срца несломљена, јунак је Сави раван. — Ми да се вратимо у нашу област.

Остаје још да се запитамо што Растко зову „Тоћу“ у оном спису, и какво је то име.

То је, по свој прилици, искварени траг крштеног имена Савиног. „Растко“ му није име крштено, по свој прилици. Бар, ја га не налазим више од тог једног примера; те с тога, и држим да није право име, но име од мила, име кућевно. И само му значење на то упућује.

Како је Растку крштено име ја за сад не знам, нити могу, по оном исквареном остатку, да се додоследим. Свакоме, који се коле из ближе занимао средњевечним кроникама латинским, познато је каква је ужасна збрка чињена са страним именима, било због тежње за полатиншавањем, било због крајње недоследности у правопису. Ја сам, и врло често, на такве примере налазио да, после тога, не би се зачудио кад се ни један од ова четири гласа, у речи „Тоћу“, и не би доиста налазио у оном имену на које је Анеберт циљао!

Ако се пристаје да је Анебертов „Тоћу“ — Растко, онда ћемо моћи знати и годину његовог закалуђења. Женидба са Бертолдовом ћерију требала је да буде о Ђурђевудне 1190. г., а он је побегао пред саму женидбу, дакле исте године. (Белешци наших летописаца, о том догађају, није ни мало веровати и осим овога; јер они и Немањину смрт затурују за некаквих шеснаест година!)

Растку је било пуних седамнаест година кад је, 1190. г., у Св. Гору побегао. По томе излази да је рођен негде 1173. г.

Умро је, као што знамо, 12. Јануара 1236. г. — дакле у шесет трећој години својој.

Париз 1882. г.

ИВ. ПАВЛОВИЋ.

(I. Pavlović, Tri potomka Nemanjina, Glasnik srpskog učenog društva, Knjiga 57, u Štampariji Kraljevine Srbije, Beograd, 1884.)

Držeći se hronologije "Žitija Stefana Nemanje", Nemanjinog biografa Svetog Save, zvanična istorija tvrdi da je Nemanja rođen 1114. i umro 1200.

godine. Ovako u svojoj raspravi "Tri Nemanjina potomka" kaže I. Pavlović: "...jer oni i Nemanjinu smrt zaturuju za nekih šesnaest godina!". Zaturiti nešto znači izgubiti nešto, a ako neko nešto namjerno zaturuje, to znači da ga namjerno skriva. Ali zaturiti šesnaest istorijskih godina nije malo!

XI

1. Немања је заиста био два пута крштен: први пут у Рибници, у Зети, од католичких свештеника, и други пут у цркви св. Петра и Павла у Расу. — 2. Мали и велики лик, два степена (нижи и виши) у калуђерској каријери. — 3. Сви ови као и ранији датуми које Сава даје, ма колико били драгоцени, не слажу се у нечему међу собом. О њима су због тога наши историчари врло много полемисали (в. П. Поповић, *О хронологији у делима св. Саве*. Глас Срп. академије наука CXII, 1924, и В. Ђорговић, *Питања о хронологији у делима св. Саве*, *Годишњица Н. Чупића XLIX, 1940*). — 4. Тј. да у мислима стално гледамо шта ће се догодити на небесима. — 5. Друга посланица Петрова (3, 18).

Istorijski problem: hronologija u djelima Svetog Save ("Žitije Stefana Nemanje od sv. Save, Matica srpska - Srpska književna zadruka, Srpska književnost u sto knjiga, Novi Sad 1970, napomene priređivača uz glavu XI).

Raspravu P. Popovića "O hronologiji u delima Svetog Save" objavljenu u "Glasniku Srpske akademije nauka" Broj CXII, 1924. godine i raspravu V. Ćorovića "Pitanja o hronologiji u delima sv. Save" (*Godišnjica N. Ćupića, XLIX, 1940*) nidje nije moguće naći suvim zlatom da se plaća. I tako se još jedna tajna oмотava se oko Nemanje.

JERESI SVETOG SAVE

Današnji Srbi pozivaju se na Svetog Savu kao prvog Srbina i pravog pravoslavca. Da to nije tako pokazaćemo na primjerima vjere koju je svojim životom pokazivao Sveti Sava, pa ćemo to uporediti sa mišljenjima svetih otaca Pravoslavne crkve. Mišljenje Svetog Save izneseno je u Domentijanovom Žitiju Svetog Save. Sava šalje papi molbu u kojoj traži blagoslov i kraljevsku krunu

sa svog brata Stefana, te tu vidimo Savino mišljenje o papi i papinom vjerskom statusu:

"O poslanstvu Preosvećenoga u grad Velikog Rima

I opet izabravši od svojih učenika bogorazumna muža, sveosvećenog episkopa Metodija i posla ga u Rim ka prehvalnim apostolima Petru i Pavlu i ka velikome saprestolniku svetih, papi velike rimske države, davši blagoslov podobno počasti svetima na pohvalu mnogo časno kandilo sastavljeno bogomisaonim razumom i izvajano presvetlom mastom i prekrasnim bojama izumljeno, koje i do danas stoji kod groba prehvalnih apostola Petra i Pavla. Jer one svete bogomisaone zrake, gde sami telom ne dođose, tu Duhom svetim preveliku blagodat satvoriše, svome saslužniku pomazući, blagoslovenom da ispunjava njihove nedostatke; Bogom blagosloveni venac njemu poslaše, da uistinu savršenstvom blagosloveno bude kraljevstvo zemlje otačastva njegova, svakim pravoverjem služeći beskonačnom carstvu Oca i Sina i svetoga Duha, da i oni blagoslove njegovo otačastvo i svojom blagodaću venčaju dobrovernoga saprestolnika njegova otačastva.

I napisavši poslanicu ka velikom saprestolniku svetih i slavnih apostola, ispovedivši mu neutajenu blagodat kojom sam bi venčan od Boga, i molio je da mu pošalje blagoslov od svetih apostola, a od toga samoga blagosloveni venac da venča svoga brata na kraljevstvo po prvom otačastvu kraljevstva njihova u kome se i otac njihov rodi po božanstvenom samotrenju, u mestu zvanom Dioklitija, koje se zove veliko kraljevstvo od početka.

I Bog koji odasvud daje silu i uspeh ljubimom služi svome i ispunjuje sve njegove nebeske i zemaljske prozbe, i tome svetome saprestolniku svetih apostola zapovedi Duhom svetim da mu pošalje Bogom blagosloveni venac, istinitom ispunitelju njegovih svetih zapovesti, da bude blagosloven Bogom, i brat njegov po telu venčan, i obojica zajedno proslavljena još ovde na zemlji, pre onoga velikog dana.

O donošenju svetoga venca od rimske države

I prinesen bi blagosloveni venac u otačastvo njegovo, koga primivši Preosvećeni proslavi blagodatelja svoga radi svih blagih dela njegovih." (Domentijan, Žitije Svetog Save, Glava XIX, Srpska književnost u sto knjiga, Matica srpska, Srpska književna zadruga, Novi Sad, 1970)

I kao što vidimo Svetom Savi papa je sveti saprestolnik svetih apostola koji Duhom Svetim prima naredbe od Boga. Da vidimo šta su o papi rekli svetitelji i mučenici ortodoksne crkve:

Свети Игњатије Богоносац: *"Сваки који говори мимо онога што је установљено, макар био и веродостојан, макар и постио, макар и био*

девственик, макар и чуда чинио, макар и пророковао, нека ти буде као вук у овчијој кожи, пошто ради на пропасти оваца".

Преподобни Теодосије Печерски: *„Они (Латини), множином својих јереси, обесчастили су целу земљу... Они који живе у латинској вери неће задобити вечни живот".*

Свети Григорије Палама: *„Све док будете говорили да Дух Свети исходи и од Сина, ми вас нећемо прихватити нити опитити са вама." (Дела Св. Григорија Паламе. Т1, Солун, 1962. стр. 26)*

Свети Марко Ефески: *„Јасно је да су они (Латини) јеретици, јер су се потпуно одвојили, при чему је њихово учење о Светом Духу - хула на Њега и највећа од свих опасности и ми их одбацујемо као јеретике..."*

„Оно што се тиче Цркве, никада се не може разрешити путем компромиса..."

„Ми смо одбацили Латине, ни због чега другог, него због чињенице да су јеретици. Зато је потпуно погрешно сједињавати се са њима..."

„Латини нису само расколници, него су и јеретици. Наша је Црква духо ђутала о томе, понајвише због тога што су њихови народи знатно већи и јачи од нашег."

"До сада ми смо имали веру која ни у чему нема недостатака, и ми немамо потребу ни за сабором ни за актом неке уније, да би се научили било чему новијем, ми - који смо синови и ученици Васељенских Сабора, и на њима и после њих прослављених Отаца наших. Са том вером ми се надамо изаћи пред Бога и добити отпуштење грехова, а без ње ја не знам каква ће нас праведност ослободити од вечног мучења. Онај који хоће и покушава да ми одбацимо ову веру и уведемо другу, новију, макар он био и анђео с неба - нека буде анатема, и нек исчезне сваки спомен о њему и пред Богом и пред људима. Нека нико не господари у нашој вери - ни цар, ни епископ, ни лажни сабор, нити ико други, него само - једини Бог, Који нам је и Сам и кроз Своје ученике предао ту веру"! (Св. Марко Ефески, Посланица игуману Ватопеда)

Преподобни Максим Грк: *„У својим делима, ја разобличавам сваку латинску јерес и сваку јудејску и многобожачку хулу." (Дела преп. Максима Грка, Твер. 1993. стр. 7)*

Свети Филарет Московски (Дроздов): *„Папизам је сличан плоду, чији се омотач хришћанске црквености, наслеђен од давнина, постепено распада, да би открио њихову антихришћанску срж."*

Преп. Пајсије (Величковски): *„Ви говорите: 'Па и јеретици су исто хришћани.' Где сте то нашли? То је једино могуће ако онај ко себе назива*

Хришћанином а ништа не зна о Христу, по свом крајњем незнању, призна себе за истог онаквог „хришћанина“ као што су и јеретици, а свету веру хришћанску изједначи са породом проклетога - са богохулном јересју! Другачије о томе расуђују истински Хришћани! Велико мноштво Светих је примило венац мученички, они су изабрали најгору смрт и дуготрајне муке, тамницу и прогнанство, само да не би учествовали са јеретицима у њиховом богохулном учењу. Васељенска Црква је увек сматрала да је јерес смртни грех, увек је сматрала да је човек заражен страшном болешћу јереси мртав душом, далеко од благодати и спасења, да је у вези са ђаволом и његовом погибељи...”

Свети Игњатије Брјанчанинов (6, писмо 28): *„Суштина сваке јереси је богохуљење... Богохулник се неће спасти! И оне недоумице које сте навели у свом писму су већ страшни тужиоци вашег спасења. Њихова суштина је одрицање од Христа! Не играјте се својим спасењем, не играјте се! Иначе ћете вечно плакати. Читајте Нови Завет и Свете Оце Православне Цркве (а не никаквих Тереза авилских, Франциска асишких и других безумника које њихова јеретичка црква сматра за свеце!) изучите код Светих Отаца Православне Цркве како треба правилно схватати Свето Писмо, какав живот, какве мисли и осећања доликују правом Хришћанину.”*

Сабрана писма преп. Амвросија, 1908. стр. 7: *„Да ли би било разумно тражити јединство са католицима? Да ли се треба чудити привидној усрдности и тобожњем пожртвовању тих делатника, тј. латинских мисионара и милосрдних сестара? Они се труде да људе обраћају и приводе своме папи, а не Христу”*

Свети Теофан Затворник (Писма разним лицима о различитим стварима вере и живота. М1892. стр. 45): *„Постојала је једна Црква на земљи. Црква једне једине вере. Али дошла су искушења - папа и његови приврженици предали су се сопственом мудровању и отпали су од једне Цркве и вере.”*

(Свети Теофан Затворник, Писма, стр. 230-232): *„Хришћанским црквама, како је теби, наравно познато, називају се, осим наше Православне Цркве, латинска црква и многа хришћанска протестантска друштва. Али ни латинску цркву, а поготово та протестантска удружења, не треба признавати као истинске Христове Цркве, управо зато што су оне несагласне са Апостолским устројством Божије Цркве. Латинска Црква је по пореклу апостолска, али је одступила од апостолског предања и искварила се. Њен основни грех је страст према стварању нових догмата. Латини су искварили и оскрнавили Свету Веру коју су примили од Светих Апостола.”*

(Свети Теофан Затворник, Писма о Хришћанском животу М, 1908, стр 37): „Веровати на латински начин значи - одвојити се од Цркве, јерес.“

(Свети Теофан Затворник, Живи клас са духовне њиве, стр. 32-33): „Истините речи нашег Спаситеља Исуса Христа гласе: Ко није са мном, тај је против мене (Мт. 12, 30). Католици, лутерани, реформатори; су отпали од Цркве Христове. Они јавно иду против Христа и Његове Цркве, не поштују постове, искривљују догмате спаситељске вере. Они нису са нама; они су против нас и против Христа.“

(Свети Теофан Затворник, Живи клас са духовне њиве, стр. 35.): „У својој папској цркви, папе су створиле разне трикове, разноразне лажне догмате који воде ка преварама и у вери и у животу. То је потпуно јеретичка црква.“

Свети владика Николај Србски (Речи Србском народу - Кроз тамнички прозор): „Шта је Европа? Јерес. Најпре папска архијерес, потом лутеранска јерес, па калвинска, па суботашка и тако скоро без краја. Конац свих тих јереси завршава се атеизмом, тј. безбожницима европским, каквих није било ни по броју нити по јарости никад и нигде у историји човечанства. Дакле: првенац архијеретик, а мезимац архибезбожник. Како може такав град опстати? Коме може служити за углед тај нови Јерихон? Никома осим глупацима. Али откуд да се међу тим глупацима нађу и Срби?...“ (

Св. Јустин Ћелијски: "Ђаволско ратиште, ђаволско свеиштенство и ђаволска мудрост - то је цар, папа и филозоф деветнаестог века."

Св. Јустин Ћелијски: "Цар антихрист представља почетак деветнаестог века. Папа антихрист представља средину деветнаестог века."

Св. Јустин Ћелијски: "Догматом о непогрешивости присвојивши себи, човеку, сву власт и сва права која припадају једино Богочовеку - Господу Христу, папа је, у ствари, прогласио себе црквом у Папистичкој цркви, и постао у њој све и сва. Своје врсте сведржител. Зато је догмат о непогрешивости папе и постао сведогмат папизма. И папа се њега не може одрећи ни по којој цену, све док је папа хуманистичког папизма. У историји рода људског постоје три главна пада: Адамов, Јудин, папин."

Мишљење Светог Саве о папи потпуно је супротно мишљењу цитираних светитеља отаца, јер по Светом Сави папа је сарепстолник светих апостола коме Бог Духом Светим заповиједа, а за цитираних светитеља папа је безбожни јеретик.

Је ли Свети Сава био јеретик по питању папе? Јесте! Ако неко потврди да је Свети Сава био истински православцац, у том случају негира и одбацује учење

Crkve o jeresi filiockve i odbacuje učenje svih ortodoksnih svetitelja koji imaju drugačiju vjeru o papi no što je imao Sveti Sava.

Drugu jeres Svetog Save nalazimo u njegovoj "Žičkoj besedi o pravoj veri" u kojoj on kaže:

"I jednoga od Trojice, ne Oca ni Svetoga Duha, no od Boga Oca rođenoga Sina i Boga, Logosa, nadvremeno i od Njega Roditelja nerazdjeljivo rođenoga, a ne stvorenoga, jednosuštnog Roditelju i uvekpostojećeg sa Njim; Koji je [Logos] dobrotom [Svojom] sve priveo iz nebića u biće, i Koji je u poslednje dane radi našega spasenja sišao sa nebesa i uselio se u utrobu Djeve i sjedinio Se s telom oduševljenim, i dušu razumno i umnu suštinski primio od te iste Prečiste Djeve Marije (Bogorodice)." (Sveti Sava, Žička beseda o pravoj veri, pasus 5.)

Sveti Sava kaže da je Isus Hrist u utrobi Marije Djeve **"i dušu razumno i umnu suštinski primio od te iste Prečiste Djeve Marije (Bogorodice)"**.

Kako shvatiti ove riječi Svetog Save i jesu li tačne ili naopake, saznaćemo iz sljedećih citata:

"Mi - mi smo ikona Božija, mi ikona Presvete Trojice. Tako nas je Gospod stvorio, dao nam je dušu koja je bogolika, dušu koja je trojicolika, dušu koja je donela u ovaj svet Trojično Božanstvo, silu Trojičnog Božanstva." (Sveti Justin Čelijski, Sabrane Besede)

"I stvarno, tako i jeste: duša je od Boga, greh je od đavola." (Sveti Justin Novi - Čelijski, Podvižnička, gnoseološka i eklisiološka poglavlja, Knjiga: Hristonosni Blagoslov, izabrana dela oca Justina, str. 9-114. Izdato: 2007, Manastir Hilandar, Biblioteka Hilendarski putokazi – knjiga br. 50)

"Čovek svom detetu daje telo. Bog stvara detinju dušu." (Arhimandrit Joanikije Koconis, Starečnik, Izreke svetogorskih staraca).

"Bog je, dakle, dobar i čovekoljubiv i stara se o dušama koje je stvorio;..." (Sveti Atanasije Veliki, Protiv idola)

"Duša ima drukčiju poziciju i funkciju nego telo (v. TELO). Ona je stvorena voljom Božijom, božanskim nadahnućem, na način koji je samo Stvoritelju poznat. Dušu daje Bog kroz životodavno udahnjivanje, zajedno sa telom, u času začeca, tako da se ljudsko biće pojavljuje na svetu kao psihosomatsko jedinstvo. Zapravo, božanski duh koji stvara dušu daje i moć da se uobličiti telo." (Protojerej Jovan Brija, Rečnik pravoslavne teologije)

Tvrđnja Svetog Save da je Isus Hrist **"i dušu razumno i umnu suštinski primio od te iste Prečiste Djeve Marije (Bogorodice)"** pogrešna je, a svako dogmatski pogrešno učenje u ortodoksnoj hrišćanskoj crkvi jest jeres definisana kao neoprostiva hula na Svetog Duha.

NEMANJIĆI I PAPA INOĆENTIJE III



Vukan Nemanjic i papa Inocentije III bili su rođaci.

Originalno pismo Vukana Nemanjića papi Inoćentiju III pisano je na latinskom i čuva se u Vatikanu. Objavili su ga: A. Theiner, *Vetera monumenta*. 1:6; Kukuljević, *Codex*. 11:215 - 216. Prevod u "Istorijskim zapisima", 5,1949., a prema prevodu A. Miloševića glasi:

"Preblaženome i presvetome ocu i gospodinu Inoćenciju, božjom milošću svete rimske crkve vrhovnome svešteniku i opštem papi - Vukan, istom milošću kralj Duklje i Dalmacije, pozdrav i čvrsta odanost. Dolaskom k nama gospodina Ivana kapelana i gospodina Šimuna, savjesnih i pouzdanih legata svete katoličke i apostolske stolice, doista smo se obradovali, jer kao što svjetlost sunca, u svom svojstvu sijajući, rasvjetljuje naš svijet, tako njihovim svetim i spasonosnim pripovijedanjem, vjeruje se, da je rasvijetljeno cijelo naše kraljevstvo.

Tom njihovom dobrotom i znanjem poučeni, Bogu i vašem očinstvu bezbrojne hvale upravljamo, što ste k nama poslali, kakve smo vazda željeli da primimo, božjim darovima obdarene, jer sve što je dano najbolje i svaki savršeni dar odozgora je. Pošto su nam predali Vaša pisma razumjeli smo, da je našim molbama milosrdno udovoljilo blaženstvo Vašeg apostolata. Stoga smo mi s velikom pobožnošću duha naredili da po svemu našem kraljevstvu, sve što je po Bogu, uredi i utvrde, a ono pak što je protivno, u smislu onog proročanstva, da istrijebe i unište. Pošto su pristupili na mjesto, đe se u staro doba(!) običavalo održavati sabor, održali su sveti sinod, potanko

raspravljajući o porocima i o krepostima, te skupa Bogu i preblašenoj Mariji, vazda djevici i blaženom Petru, prvaku apostola, i Vašem apostolatu hvale podnoseći.

Međutim, neka primi na znanje Vaše očinstvo da mi je u potpunosti priznata kraljevska čast i, što je još slavnije i srećnije, doznasmo da smo u srodstvu s Vašom plemenitom krvi. K tome javljamo da smo željeli sada poslati pred noge Vašeg blaženstva naše legat, ali pošto smo čuli da je ona zemlja uzburjana, to nijesmo mogli izvršiti, jer Vašim legatima svuda se iskazuje dužna počast, dočim naši legati, kad bi htjeli ići s velikim sjajem počasti, pretrpjeli bi štete, a možda i smaknuće. No kad bude zgodnije i prikladnije vrijeme, časnije ćemo to izvršiti, jer su nama riječi Vaše svete podstreke donijele, što nam je slađe od meda i saća.

A pošto se nadamo i sigurno držimo po tome što si vikar gospodina našeg Isusa Hrista, da će se On po Tebi udostojiti otvoriti nam vrata kraljevstva nebeskog, a pošto na ovom svijetu ni od čega ne oskudijevamo, mnogo prosimo, da za nas griješnike upravljate molitve Gospodu. Napokon nećemo tajiti Vašem očinstvu, da jeres, ne mala, u zemlji kralja Ugarske, to jest Bosni, preuzima maha toliko, da je pod pritiskom događaja sam ban Kulin sa svojom ženom i sa svojom sestrom, koja je udovica pokojnog Miroslava, humskog kneza, i sa više srodnika zaveden; više od deset hiljada hrišćana naveo na istu jeres. Radi toga kralj Ugarske, ogorčen, nagnao ih je da dođu pred Vas, da budu ispitani od Vas, a oni su se, pak, povratili sa krivotvorenim pismima, govoreći da im je s Vaše strane dozvoljeno učenje. Stoga molimo da savjetujete kralja Ugarske da ih iz svoga kraljevstva istrijebi kao kukolj iz pšenice."

Nemanjin najstariji sin Vukan bio je vatreni rimokatolik. Ono što je vrlo zanimljivo u Vukanovom pismu papi Inocentiju III jeste Vukanova tvrdnja da je on u krvnom srodstvu sa ovim papom i to je, po Vukanovim riječima, za Vukana veća čast od darovane mu kraljevske časti. Krvna veza Nemanjića sa ovim papom još je jedna zagonетка o porijeklu Nemanjića.

BILINOPOLJSKA IZJAVA KULINA BANA

Mnogi dvovjerni Srbi krstjani (krestjani) nakon pogroma u Nemanjinoj državi izbjegli su u Kulinovu Bosnu kod istovjerne braće Crkve bosanske. Tu su bili izloženi pritiscima Rimokatoličke crkve, te je ban Kulin 8. aprila morao na Bilinom polju (lokacija u današnjoj Zenici) da papskim predstavnicima da izjavu da se potčinjava papinoj vlasti. Evo teksta te izjave:

"Mi, priori onih ljudi, koji smo se do sada na poseban način nazivali povlasticom kršćanskog imena na području Bosne, izabrani kao predstavnici

svih, u ime sviju koji pripadaju bratstvu naše zajednice, u prisutnosti gospodina Ivana Casamarisa, kapelana vrhovnog svećenika i od Rimske crkve u Bosnu zbog toga poslanog, u prisutnosti gospodina bana Kulina, gospodara Bosne, obećajemo pred Bogom i njegovim svetima da ćemo ostati vjerni naredbama i zapovijedima svete Rimske crkve u životu i vladanju našem kao i da ćemo slušati i živjeti prema njezinim naredbama. Jamčimo u ime sviju koji pripadaju našoj zajednici i iz naših su mjesta, sa svim imanjima i stvarima, da nećemo nikada ubuduće slijediti opačinu krivovjerstva.

*U prvom redu **odričemo se raskola, zbog kojega smo ozloglašeni**, i priznajemo Rimsku crkvu, našu majku, glavom svega crkvenog jedinstva; (obećajemo) da ćemo u svim našim mjestima, gdje se nalaze zajednice braće, imati bogomolje u kojima ćemo se kao braća zajednički sastajati da javno pjevamo noćne, jutarnje i dnevne časove. U svim ćemo crkvama imati oltare i križeve; knjige, kako Novog tako i Starog zavjeta, čitat ćemo kako to čini Rimska crkva. U svakom našem mjestu imat ćemo svećenike, koji moraju barem u nedjelje i na blagdane, prema crkvenim odredbama, čitati mise, slušati ispovijedi i davati pokore.*

***Pored bogomolja imat ćemo greblja**, u kojima će se pokapati braća i došljaci ako ondje slučajno umru. Najmanje sedam puta na godinu primat ćemo iz ruku svestenika Tijelo Gospodnje, a to znači: na Božić, Uskrs, Duhove, Blagdan apostola Petra i Pavla, Uznesenje Djevice Marije, na njezino rođenje i na spomen Svih Svetih, koji se slavi prvog novembra.*

Od Crkve određene postove obdržavat ćemo i čuvati ono što su naši stari mudro odredili. Žene, koje budu pripadale našoj družbi, bit će odijeljene od muškaraca kako u spavaonicama tako i u blagovaonicama, a niko od braće neće sam sa samom razgovarati, otkuda bi mogla proizaći zla sumnja. Niti ćemo unaprijed primiti nekoga ili neku udatu, osim ako se uzajamnim sporazumom, obećavši uzdržljivost, oboje zajednički obrate.

Slavit ćemo svetačke blagdane određene od Svetih Otaca i nikoga, za kojega bismo sa sigurnošću znali da je manihejac ili neki drugi krivovjerac, nećemo primiti da s nama stanuje. I kako smo odijeljeni od ostalih svjetovnjaka životom i vladanjem, tako ćemo se također razlikovati odjećom, koja će biti zatvorena, neobojana (ne šarena), izmjerena do gležanja.

Od sada se nećemo nazivati krstjanima, kao do sada, nego braćom, da ne bismo, sebi pripisujući to ime, drugim krstjanima nanosili nepravdu. Kad umre učitelj, od sada za vazda, priori s vijećem braće, bojeći se Boga, izabrat će starješinu kojega treba potvrditi rimski prvosvećenik. I ako Rimska crkva bude htjela nešto dodati ili ublažiti, vjerno ćemo prihvatiti i obdržavati. Da ovo ima snagu za vazda, dokazujemo našim potpisom.

Dano kod rijeke Bosne, na mjestu koje se zove Bilino polje, 8. aprila (1203.). Potpisujemo: Dragič, Ljubin, Dražeta, Pribiš, Ljuben, Radoš, Vladoš, ban Kulin, Marin arhiđakon dubrovački."

Sta je bilo **krivovjerstvo** (kriva vjera) krstjana? Bilo je to ispovijedanje da Sveti Duh ishodi od Oca, a ne i od Sina kako ispovijeda rimokatolička crkva. Kakav je to bio **raskol**? Nisu priznavali rimokatoličku crkvu i papu. Sta je sa **grebljima (grobljima)**. Krstjani su se sahranjivali po svojoj zemlji, a ne kod crkava. **Nigdje se ne pominje da se moraju odreći neke jeresi, sto znači da krstjani nisu bili jeretici**, a koje vjere su bili pokazaće nam ovaj rimokatolički izvor u kojem se govori o Kulinu:

"A poslijenek se oženi sa sestrom Stjepana Nemanje, koja bijaše bogomilka, i on postade sljedbenik iste vjere. Još godine 1174. bio je otajni njihov sljedbenik i u isto sljedbeništvo privukao je svoju sestru Anu, njezina čovjeka Miroslava, brata mu Konstantina i svog šuru Stjepana Nemanju, raškog župana; dapače protjerane iz Splita i Trogira bogomile u svoju ih državu primi." ((Primjeri bosanskohercegovačke pismenosti i književnosti od 11. Do 19. stoljeća, Bosanski franjevci –ilirici, Ivan Jukić, str. 79-80, Izbor, transkripcija, predgovor i rječnik Darija Gabarić-Bagarić, HDK Napredak, Zagreb – Sarajevo, 2004)

Poznato je da Nemanja bijaše prvo kršten u Rimokatoličkoj crkvi, dakle je bio rimokatolik, a po dolasku u Rašku Nemanja prelazi u krestjanstvo istočnog obreda nazvano pravoslavlje, u istu vjeru u kojoj je bio i ban Kulin i tu vjeru citirani rimokatolički autor naziva bogumilskom vjerom i tako su rimokatolici zvali sve krestjane pravoslavne vjere. Dakle nikakvih bogumila nije bilo ni u Nemanjinoj državi, niti u Bosni, već su to bili dvovjerni krestjani.

Zašto je Nemanja popalio, mačem pobio i protjerao krestjane, a i sam je bio krestjanin? Zato što se Nemanja poveo za svojim političkim interesima prema Vizantiji i prihvatio vizantijsko ortodoksno hrišćanstvo, koje je kanonima vasseljenskih sabora strogo zabranjivalo paganske elemente u svom hrišćanstvu, a nosice tih elemenata strogo su kažnjavali. I danas je u srbskom hrišćanstvu prisutno mnoštvo elemenata stare srbske prehrišćanske vjere, a ko kaže da ih nema, taj prvo laže sebi, laže narodu i laže Bogu, jer je srbski narod i danas iste vjere kao u vrijeme Nemanjinog krštenja u Petrovoj crkvi.

CAR DUŠAN BIO OŽENJEN OD NEMANJIĆA

пишу и тврде, да су они потомци Немањини. То они тврде у званичним актима, у најсвечанијим уговорима и у својим повељама, које су израз религије њихове душе, па их у томе не може нико заподозрити.

По смрти Уроша цара II. називао се царем Синиша брат Душанов, али га „нови“ владоци несу припознавали, зато Гјургъ, и пише о немањинском доходу (¹). По смрти „цара Синише“ и пошто је био ослепљен његов син Михаило, а о Степану се није ништа знало, тада Гјургъ и излази са својим правима на престо, и то 1386. г. јан. 27. говори: „**МОЛТВАМИ И МОЛИТВИМА СВЕТИХЪ МОНХЪ ПРЪРОДИТЕЛЪ СИМЕОНА НЕМАЊИ, ПРЪВАГО МИРОТОУХЪЦА СРЪПСКАГО И СВЕТИТЕЛЪ САЗИ ТЕМЪ ЖЕ И АЗЪ ВЪ ХРИСТА БОГА БЛАГОВЕРНИ И СМОДРЪЖАКНИ ГОСПОДИНЪ ГЈУРГЪ КЪКО МИ ДОЉОШЕ ПОВЛАСНИ ДУБРОВАУКИ И ГОВЕРИШЕ ЗА РАКОТЕ И ЗА СВОБОДУ И ЗА ТРЪГОВЦЕ И ЗА ПОВЕЛЈЕ, КОЈЕ СУ ИМАЛИ С ГОСПОДОМЪ СРПСКОМ И С ГОСПОДИНОМ И РОДИТЕЛЕМ МОНИ СРЦНИМРОМЪ И С ГЈУРГИЕМЪ И С БЛАШОМЪ И ПОТВРДИХЪ ПОВЕЛЈО ГОСПОДЪ СРЪПСЦЕХЪ И ГОСПОДИНЪ МИ И РОДИТЕЛЪ МИ СРЦНИМРА И ГЈУРГИ И БЛАШЕ И ДА ЈЕ ОНАКО, КАКО ЈЕ БИЛО У ЦАРА У СТЕПАНА ТЪКМО КАКО Ђ БИЛО У ЦАРА У СТЕПАНА** (²).

Других доказа није ми потребно, него ћу само навести њихову генеалогiju упоредо са старијом краљевском Првовенчаного, линиом — остављајући сва споредна спорна питања:

Н Е М А Њ И Ћ

Стефан краљ I. (1195—1227)	Вукан велики кнез (1195—1209)
Радослав, Владислав Урош (краљ IV.) (1227—1277)	Дмитар, Степан (1280)

(¹) Mon. Serb. стр. 183 и 184.

(²) Mon. Serb. стр. 203 и 204, година 1356-та.

Car Dušan Nemanjić je bio oženjen Jelenom od roda Vukana Nemanjića kćerkom Vratka Nemanjića (Glasnik Srpskog učenog društva Istorijske rasprave Pante Srećkovića, Avgusta Jelena i prva srpska carica, , Knjiga 57, u Štampariji Kraljevine Srbije, Beograd 1884.g., str.107-112):

Н Е М А Њ А

Драгутин, Милутин (1277—1322)	Вратислав или Вратко (1280—1351)
Дечански и његов син Ду- шан, Синиша (1322—1356)	Гјорг I, († 1368) Ћолинъ, Елена, Теодор, Мар, Шани (Михило)
Урош цар II. (1356—1367)	Страцимиръ, Гјорг II, Балша I. (од 1368—1386)
=	Гјорг III. пише: (1386—1405) „прародитељи“ Немања и т. д.
=	Балша II. (1405—1422).

Је ли сада јасно ко је била прва српска царица крп
Августија Јелена?

Да потврдимо званичним документима. Она се налазе у
књизи другој: Споменици српски из дубровачке архиве М.
Пуцића.

III.

1334. г. Душан наређује да се исплати шест коња преко
господина кнеза Гјорга⁽¹⁾ (per dominum comitem Gregorium
de Vrach). Да је овај „господин кнез“ син Вратков види се
из тога, што је Vraticus (Вратко) слао у Дубровник свога
посланика Николу⁽²⁾, а пре овога „comes Gregorium-a“ на-
зива Вратковић. Да су Вратко и његов син Гјорг блиски ро-
ђаци Душанови види се из овога писма дубровачком већу⁽³⁾:

(1) Стр. 10 помиње се на стр. 11 и 12: quos receperat dominus comes
Gregorius de Vrach de consensu et voluntate dicti domini regis cum
venerit de Raxia. Per dominus значи владалац. Споминье се на стр.
13: речени господин кнез.

(2) Стр. 21: Vraticus comitis domini imperatoris Slavonie unam magnam
centuram argenti etc.

(3) Стр. 20 и 21.

*Istorijske rasprave Pante Srećkovića, Avgusta Jelena i prva srpska carica,
Glasnik Srpskog učenog društva, Knjiga 57, u Štampariji Kraljevine Srbije,
Beograd 1884. g., str.108.*

„Појас кнеза Вратка, који је заложно његов човек Никола, подајте онеме, ко вам донесе ово моје писмо. Не мојте ништа двоумити, страховати. Никола отишао у Млетке и тамо се разболео и не знам да ли је и жив. Ја сам јемац, вели цар. Са овим царевим писмом шаље такође писмо и „кнез“ Вратко, па овако вели: „Имам у Марина Бунића мој појас метут у залогу код Марина Бунића за 150 млетачких перпера, и слао сам вам (посланике) више пута с новцима да исплатим дуг а да добијем појас, но он ми га не да. Ако је онај мој човек појас заложно, он је умро. За то дуг нека узме а појас нека ми даде. „И о-то ви е господињ царь кьигу писал“. Ово је писмо на латински језик преведено и у њему Вратко е Vratichus. И тако је „господин кнез Gregorius Vratichi“ син Вратков, а српски се пише Гюргь.

Да ли је појас био враћен или није, немамо доказа, али у сваком случају настаје питање: за што кнегиња Милица тражи овај исти појас? Она пише у име своје и свога сина Стефана већу дубровачком: „**Зд онъи помсь, кон је у Марина у залогу, Маринъ ми говори знъ да га одкѹплю; да данте му помсь да га донесе на моенъ вѣрѣ да му га одкѹплю за що⁽¹⁾ је заложень. Ако ли му га не одкѹплю а га да му га осковоѣх⁽²⁾“**

У латинском поменику (читуљи) овако се бележи породица Душанова:

Помъни гѣ блго цѣра — Стефана
 црцѣ — Еленоу
 Сина его царѣ — Уроша
 Царевѣ братѣ — Семшѹ (Синишѹ)
 Сестрѹ царѹиннѹ — Теодорѹ
 Раба вожѣѣ — Михаѣла (Шаниъ).

(¹) Не зна цену залогѣ.

(²) Стр. 37 и 38.

Istorijske rasprave Pante Srećkovića, Avgusta Jelena i prva srpska carica, Glasnik Srpskog učenog društva, Knjiga 57, u Štampariji Kraljevine Srbije, Beograd 1884. g., str.109.

У нашим споменицима називље се 1333. године „Жупанъ Вратко“⁽¹⁾; у повељи цара Душана од 1351. год. зове се „кнезъ Вратко“⁽²⁾. У дубров. споменицима називље се „comes“ т. ј. кнез Вратко. Нема сумње, да је он пре овога времена т. ј. пре 1333. год. имао мањи чин, на име, био „челник“.

Душан је владао Зетом, тамо се оженио по повратку, после славне битке код Велблужда, — и нема сумње да се оженио противу воље свога оца, који је, вероватно тражио за сина девојку на страни, од владалачке куће, па је ова женидба и била поглавити повод, те се завадили отац и син. Овда је и био Вратко само челник. Зато је и записано, па се очувало и предање, да његова жена није од некакве царске породице, а народ пева, да је Душан узео за жену сестру. Дечански и дворека партија то су у народу и раструбили да га омразе у свету. Овај пак Вратко челник, имао је по иштинском поменуку децу: Гјорју, Јована, Јелену, Теодору, Мару и Шаина.

Гјора или Гјургъ је отац Страцимира, Гјурга и Балше. Јован је цар бугарски Александар, као што се у својим актима и потписује: „Јоанъ Александеръ“; Јелена је српска прва царица; о судбини Теодоре овде нећемо да говоримо, а Мара је календарско име „царице“ Милице. И ето за што она тражи појас од „Марина“. Кнез Лазар и Душан, то су пашенози. Ето за што у народној пјесми вели Душан за Југа:

„Неће дати за слугу девојку“.

Вратко је потомак Немањине т. ј. свете и краљевске дозе, а Лазар није.

И тако млади краљ Душан (1331) препрапраунук Немањин, узео је за жену Немањину прапраунуку,

⁽¹⁾ Mon. Serb. стр. 104.

⁽²⁾ Ib. 152.

Istorijske rasprave Pante Srećkovića, Avgusta Jelena i prva srpska carica, Glasnik Srpskog učenog društva, Knjiga 57, u Štampariji Kraljevine Srbije, Beograd 1884.g., str.110.

„Да се царско лице не разлази“,

— по Вукану, кћер Враткову, а сестру Гюрга родона-
челника зетских господара и Јоанна (Александра) болгарскога
цара, ког је Душан и почео на болгарски престо⁽¹⁾.

Царица Јелена имала је велики утицај на државне по-
словце: она је наговорила војводе и Душана да ступе у „вечити
сајуз“ с Кантакузеном, да обезбеди своме сину краљевину од
Палеолога; она је бивала у ратним походима; она је имала
своје најамнике и докле је год могла продужила је сајуз
с Кантакузеном. Она је била ратоборна и храбра женскиња,
и по смрти мужа такође је држала своју војску. За тим је
ступила у калуђерице. Она је подигла цркву „оу **Урлинне
Горы, више Жеглигока**“⁽²⁾. Мавро Урбин вели, да је по
смрти сина провела живот у очајном стању, као калуђерица
у једноме селу, па је на три године, после синовљеве
смрти преминула 1371.⁽³⁾ године. У нашој староставној
књизи вели се, да је сахрањена „**въ Уерион Горн**“⁽⁴⁾ у
храму, који је она сама подигла.

Брак Душанов са Јеленом ћерком Вратковом, у деветом
степену сродства, потпуно је дозвољен по канонима, али се
у нашем народу то сродство тако јако поштовало и поштује,
да се, по случају овога брака, овако почиње народна пјесма:

„Боже мили чуда великога
„Ев' остаде двоје спрочади,

(1) И Вероватно је сестра Михаила цара болгарскога била удата за Вратка.

(2) Лет. стр. 61. Како је Жеглигово данашња Кумановска нахија, а она озидала цркву у Чрмној Гори више Жеглигова; то је била задужбина манастир „Матевч“ ког је доста могао саградити само цар или царица.

(3) Mavroor. pag. 227: Il quale redendo così oppresso da tante tribulationi e avversità, morì quasi disperato, facendo vita monastica in una villa, tre anni dopo la morte d'esso imperadore Urose suo figliuolo. Che fu nel 1371. —

(4) Гласн. XXI. стр. 250.

Istorijske rasprave Pante Srećkovića, Avgusta Jelena i prva srpska carica, Glasnik Srpskog učenog društva, Knjiga 57, u Štampariji Kraljevine Srbije, Beograd 1884.g., str.111.

„Једно јесте српски цар Стефане
 „А друго је сирота Роксанда,
 „Па беседи српски цар Стефане
 „Моја сестро сирота Роксандо
 „Ходи мене узми господара и т. д.

У другој песми називље се царева сестра Кондосија, што је без сумње запамћено име царево сестре удате за Дејана — **Јевдоџа**.

Он јој предлаже да је узме за лубу:

„Да се царско не разлази лице
 „Да се царско не растура благо.

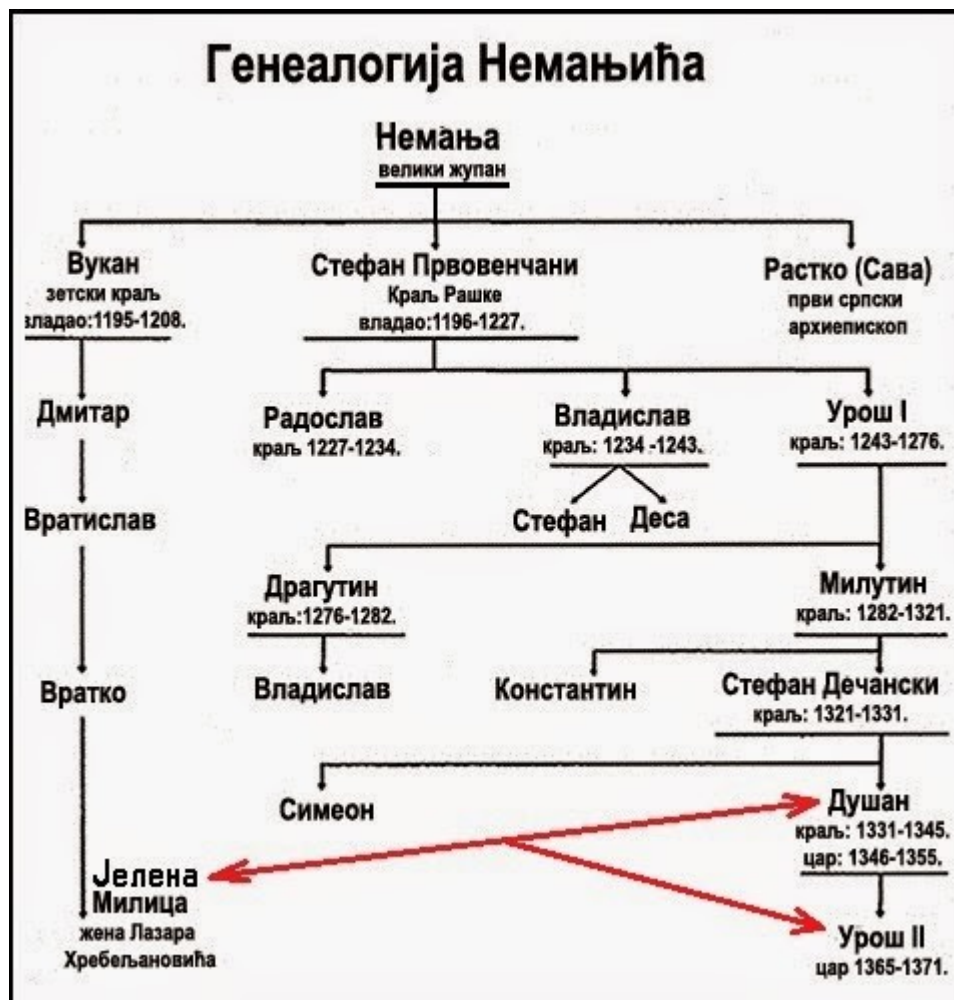
На то пристају представници цркве, као што су патријарси, митрополити и владике, али не пристаје народ („триста ђеце лудо“), већ овако говори:

„Ак' узела мила брата свога
 „Божја⁽¹⁾ од вас не остала трага
 „До ван змије и камена станца.

Очевидно доцнији додатак по што се затрли Немање и завладали Турци.

(¹) Нар. срп. пјес. Караџића књ. II, стр. 125—130 и даље о „битци триста друга с Балачком војводом“, а са 300 је друга Душан претео краљевство.

Istorijske rasprave Pante Srećkovića, Avgusta Jelena i prva srpska carica, Glasnik Srpskog učenog društva, Knjiga 57, u Štampariji Kraljevine Srbije, Beograd 1884.g., str. 112.



Loza Nemanjića: car Dušan i knez Lazar bili su pašenozi (badže).

"Овај свети и увијек помињани кнез Лазар отачаством и рођењем и васпитањем од српског колена бјеше, рода славна и свијетла и одлична, и од благочастивих родитеља. И после свога рођења расташе и кријепљаше се Духом Светим и напредоваше све више. А када је тако одрастао, дадоше га у службу цару Стефану, и због кротости, благе нарави и врлина његових и храбрости би од цара одликован и постављен за првога у палати његовој. Тако и по заповјести самодржца узе себи за садружницу сродницу цареву, кћер једног велможе. И она од рода свјетла и славна и одлична, коријена царског, од племена Симеона Немање, првог господара Србаља. И би отац синовима и кћерима."

(Непознати Раваничанин, Повијесно слово о кнезу Лазару)

PORIJEKLO KNEZA LAZARA

II.

ПОРЕКЛО КНЕЗА ЛАЗАРА.

Чиј је син био кнез Лазар, цар српски, расправљао је г. Ил. Руварац у Гласнику Српског Ученог Друштва, књ. XLVII. с. 199—202. Управо, он је ту више се бавио презименом Лазаревим, које му даје Орбини и други по њему, а и не сумња „да је отац кнеза Лазара био властелин Прибац. Бад тако веле летописи, житија и цароставници наши сагласно с Орбином, то и критика здрава не може ништа против тога имати“⁽¹⁾, — вели г. Руварац.

А г. А. Мајков мислио је да је Лазар ванбрачни син Душанов⁽²⁾.

Ја држим, поздраво, да ни једно од овога двога није истинито. Ево за што.

У Дечанском манастиру, с леве стране панерте, има два гроба, и на једном има овакав запис:

„Син гробъ Ванишев Алтомановика, а виекъ Деспота Ваниша, диепсен кнезу Лазару. Вѣуна из память“⁽³⁾.

Овај запис открива нам ово генеалогско дрво:

ДЕСПОТ ИВАНИШ

АЛТОМАН	КНЕЗ ЛАЗАР
ИВАНИШ АЛТОМАНОВИЋ	

Кнез Лазар је, дакле, син деспота Иваниша.

После овога отпада, да богме, и оно миње о презимену Лазаревом — „Хребелановић“. Он мора да се звао Лазар Иванишевић.

⁽¹⁾ Гласник XLVII. с. 200.

⁽²⁾ Историја српског народа, превод Ђ. Даничића. Београд 1876. с. 86.

⁽³⁾ Дечански првенац. Нови Сад 1852. с. 21. — Monumenta Serbica p. 250.

Glasnik srpskog učenog društva, Knjiga 57, Ivo Pavlović, Poreklo kneza Lazara, str.179, Beograd 1884. god.

Узалуд је примећавати да сам ја, можда, сувише у једном искључивом правцу разумео извесне речи овог записа, на пример „вѣноуѣкъ“. Ја знам да су се многи досадањи писци наши, кад је бومه у део пало да се таким питањима баве, заплетали око оваких речи. Међу тим, требало је само добро знати, или наше старине и језик њихов, или старо уређење српске породице, па би се сваки заплет избегао, и разумело би се да реч „вѣноуѣкъ“, у свима могућим случајевима у којима долази у српским старинама, значи: синовље дете; као што и реч „дѣдъ“ значи само очев отац.

Да реч „вѣноуѣкъ“ значи: синовац, братово дете, — није ваља да, нужно ни говорити.

Париз 1883. г.

ИВ. ПАВЛОВИЋ.

Porijeklo kneza Lazara (I. Pavlović, Poreklo kneza Lazara, Glasnik srpskog učenog društva, Knjiga 57, u Štampariji Kraljevine Srbije, Beograd, 1884.)

Dakle, istorijo laživa, knez Lazar nije ni Grebeljanović, ni Hrebeljanovic, već iz porodice Vojinovića. Lazar je sin Ivaniša Vojinovića i pravo prezime Lazarevo po ocu je Ivanišević. Lazarev brat je Altoman Ivanišević. Altoman je imao dvojicu sinova: Ivaniša (koji je nosio ime svog djeda) i Nikolu. Ivaniš i Nikola dakle su bili Lazarevi sinovci, sinovi Lazarevog brata Altomana. Sad je jasno otkud rat između mladog Nikole Altomanovića i vremešnog kneza Lazara.

Otac kneza Lazara poznat je pod imenom Pribac i bio je logoted na dvoru cara Dušana. Sta je logoted? **Logoted** je sekretar, sekretar je ekonom, a ekonom je **pribavljač** ili kraće: **pribac**. **Pribac** je nadimak po zanimanju, a pravo ime ovog **pribca** na dvoru cara Dušana bilo je Ivaniš i on je otac kneza Lazara.

“KNEŽEVA VEČERA” I SRBSKA BLOKADA MOZGA

Ovako je epski narodni pjevač opjevao večeru uoči boja na Kosovu 1389. godine:

Slavu slavi srpski knez Lazare
U Kruševcu mjestu skrovitome.
Svu gospodu za sofru sjedao,
Svu gospodu i gospodičice:

S desne strane starog Jug-Bogdana,
I do njega devet Jugovića;
A s lijeve Vuka Brankovića,
I ostalu svu gospodu redom:
U zastavu vojvodu Miloša,
I do njega dv'je srpske vojvode:
Jedno mi je Kosančić Ivane,
A drugo je Toplica Milane.
Car uzima zlatan pehar vina,
Pa govori svoj gospodi srpskoj:
-Kome ć' ovu čašu nazdraviti?
Ako ću je napit' po starještvu,
Napiću je Vuku Brankoviću;
Ako ću je napit' po milosti,
Napiću je mojim devet šura,
Devet šura, devet Jugovića;
Ako ću je napit' po ljepoti,
Napiću je Kosančić-Ivanu;
Ako ću je napit' po visini,
Napiću je Toplici Milanu;
Ako ću je napit' po junaštvu,
Napiću je vojvodi Milošu.
Ta nikom je drugom napit' neću,
Već u zdravlje Miloš-Obilića!
Zdrav, Milošu, vjero i nevjero!
Prva vjero, potonja nevjero!
Sjutra ćeš me izdat' na Kosovu,
I odbjeći turskom car-Muratu!
Zdrav mi budi, i zdravicu popoj,
Vino popij a na čast ti pehar!"
Skoči Miloš na noge lagane,
Pak se klanja do zemljice crne:
"Hvala tebe, slavni knez-Lazare,
Hvala tebe na tvojoj zdravici,
Na zdravici i na daru tvome:
Al' ne hvala na takvoj besjedi!
Jer, tako me vjera ne ubila!
Ja nevjera nikad bio nisam,
Nit' sam bio niti ću kad biti,
Nego sjutra mislim u Kosovu

Za hrišćansku vjeru poginuti;
Nevjera ti sjedi uz koljeno,
Ispod skuta pije hladno vino!
A prokleti Vuče Brankoviću!
Sjutra jeste lijep Vidov danak,
Videćemo u polju Kosovu
Ko je vjera, ko li je nevjera!
A tako mi Boga velikoga,
Ja ću otić' sjutra u Kosovo
I zaklaću turskog car-Murata,
I staću mu nogom pod gr'oce;
Ako li mi Bog i sreća dade,
Te se zdravo u Kruševac vratim,
Uhvatiću Vuka Brankovića,
Vezaću ga uz to bojno koplje,
Kao žena kuđelj' uz preslicu,
Nosiću ga u polje Kosovo!

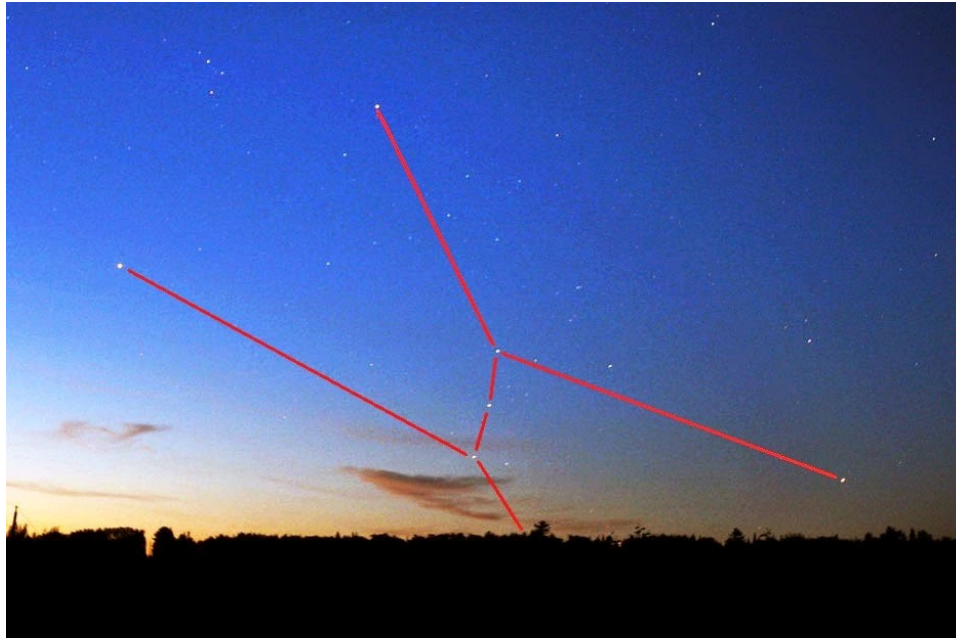
I kaže narodni pjevač kroz usta Miloša Obilića: "*Sjutra jeste lijep Vidov danak...*" i kaže da se slavi slava (ne reče koja) u Kruševcu. Dakle je radnja "Kneževe večere" smještena u večer uoči Kosovskog boja. I mnogi Srbi prihvataju to kao stvarnost koja se zaista zbila uoči bitke. Ali, šta kaže logika i da li mi kao narod uopšte zdravorazumski razmišljamo?

Pogledajmo: udaljenost od Kruševca do Prištine današnjom cestom je oko 150 km, a istorija bilježi da je bitka bila na Kosovu polju južno od Prištine. I sad zamislimo: da li je bilo moguće da knez Lazar sa vojvodama sjedi do u neko doba noći, da piju i meze, a ujutro onakvi neispavani i mamurni teški oklopnici i pješaci da pređu razdaljinu od 150 km od Kruševca do Prištine. I kad su stigli izjutra rano na Kosovo: "*Sva se srpska pričestila vojska.*" Čak da su svi Srbi jahali Jabučila, konja krilatoga, sve je to nemoguće u tako kratkom vremenu i na takvoj udaljenosti obaviti. Osim toga ondašnja srbska gospoda, kao vjerni sljedbenici državne ortodoksne crkve, nije slavila paganske slave, niti je obilježavala paganske praznike, već je nemanjićka ortodoksna crkva sve to strogo zabranjivala, te samim tim Miloš Obiliš nikad na takvom skupu ne bi pomenuo paganski "lijep Vidov danak".

Šta to znači? Znači da se epska poezija ne može uzimati kao istorijski izvor, jer je to kreativno umjetničko djelo koje za svoju radnju samo uzima istorijske likove, a sve ostalo je plod pjevačeve kreativne mašte. I gle ove razobličene laži: na osnovu narodne pjesme "Kneževa večera" arhijereji SPC došli su do "crkvenog istorijskog podatka" da je knez Lazar slavio Svetog proroka Amosa

čiji dan pada baš na 15. jun julijanskog kalendara. U laži su kratke noge i duga brada!

ORION I PREOBRAŽENJE



Orion u jutarnjim satima pred Preobraženje.

U pravoslavnom crkvenom kalendaru praznik Preobraženje Gospodnje obilježen je crvenim slovom. Sveštenici kažu da je to uspomena na dan kad se na gori Taboru Isus Hrist preobrazio iz ljudskog u božansko nebesko tijelo. Ne sporim, i to je moglo biti, ali važan je datum Preobraženja.

Srbsko narodno vjerovanje je da se tog dana priroda i vremenska zbivanja preobražavaju od ljeta ka jeseni, ili kako to narod kaže: *"Od Preobraženja preobražava se i gora i voda, i list u gori i kamen u vodi."*

Od Preobraženje lišće na drveću počinje da žuti, a voda postaje hladnija i po malo se povlači. Ali, tako je bilo prije 1000 godina, a u naše vrijeme spomenute prirodne promjene nastaju oko 8-9 dana ranije, dakle već oko 10 avgusta.

Šta se dešava na nebu oko 10. avgusta? U te dane na našim geografskim koordinatama u ranim jutarnjim satima na nebu se pojavljuje sazviježđe Orion, koje je bilo nevidljivo sve od kraja aprila, jer je u te dane Sunce ušlo u zonu Oriona i Orion je bio nad nama u toku dana i nije se mogao vidjeti.

Orion pripada zimskom nebu i njegova pojava u ove dane avgusta najavljuje dolazak hladnijih dana i jeseni, tj. preobraženje prirode iz ljetnog u jesenji izgled.

Po tome možemo zaključiti da je Preobraženje kao hrišćanski praznik uneseno u crkveni kalendar oko 9. vijeka i u to vrijeme pojavljivanje Oriona na nebu poklapalo se sa danom Preobraženja. Dakle je još jedna prirodna kalendarska pojava pretvorena u biblijski događaj, jer po Pismu Hristovo preobraženje na gori Tavoru bilo je u februaru pred Hristovo stradanje u proljeće, ali je crkva odlučila da to kao kukavčije jaje podmetne narodu radi brisanja narodnog znanja o prirodnim pojavama.

SAONE



Saone

Za zimski prevoz drva i sijena, metodom povuci – potegni – podigni na petice i zapri, koristile su se ove drvene saone.

Sastavljene su od dvije savijene gulje i dvije prečke u koje su na krajevima strana stavljani kočevi kao potporni držači sijena ili drva.

Kad se prtina dobro proprti, saone su služile odraslijoj djeci i omladini za sankanje.

Nekad bilo, sad se spominjalo...

KRES, KRESNIK I KRESTOS

Prvih 450 godina hrišćanske ere hrišćani su se zvali KRESTJANI, a na Balkanu su to ime zadržali sve do pada pod Turke u 15. vijeku.



Paithos and his family
Epitaph
Upper Tembris Valley,
North Phrygia

CHRESTIANS

*Na ovom nadgrobnom spomeniku na sjeveru Frigije u Maloz Aziji piše:
KRESTJANI.*

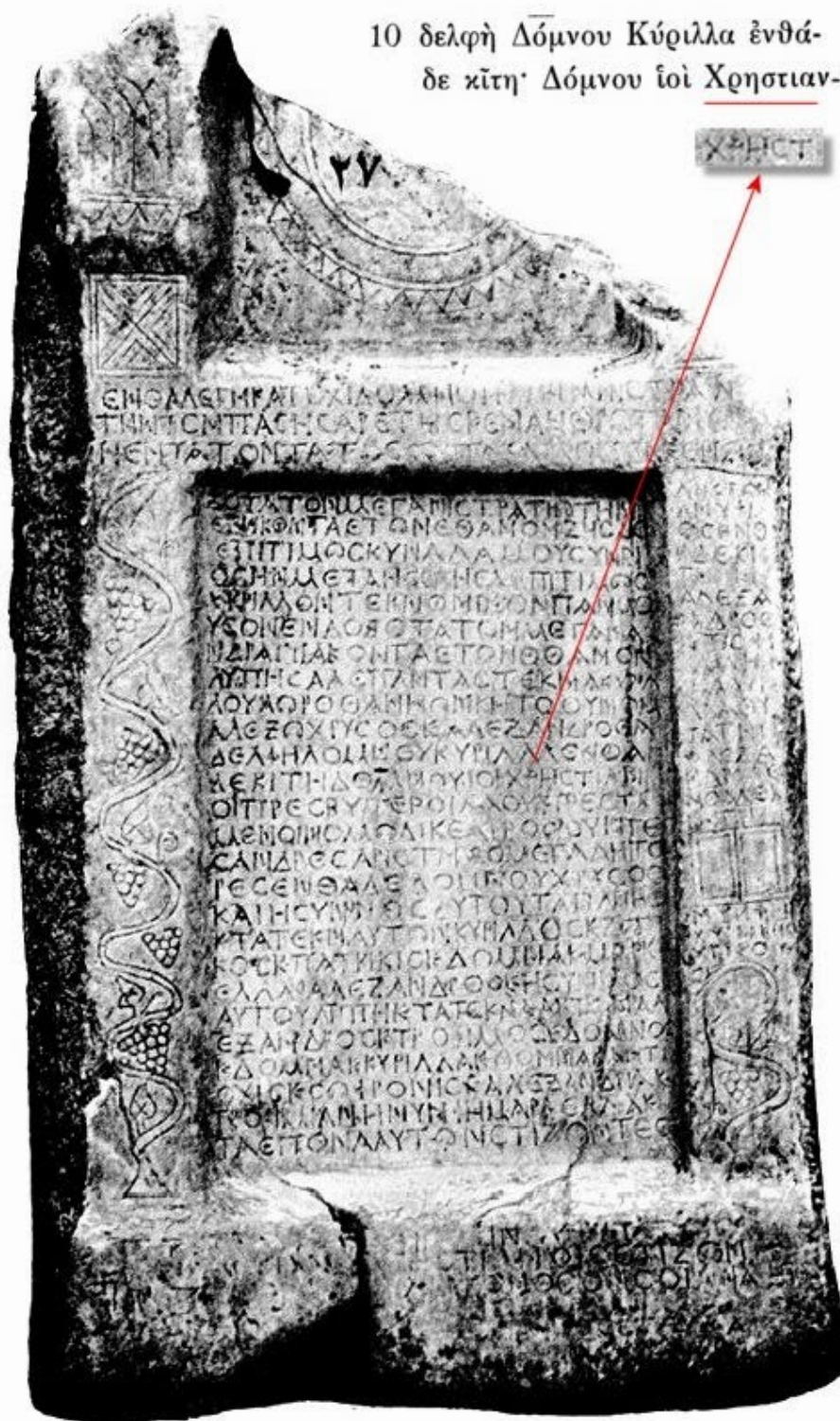
"Chrestian" (χρηστιανος, gr.)

"Christian" (χριστιανος, gr)

Najraniji spisi pokazuju da je u pitanju riječ CHRESTIAN, tj. KRESTJANIN.

Nemojmo zaboraviti da su u Frigiji živjeli Frizi koje su ranije zvali Brigi, a to je dio Brđana sa Balkana koji se preseliše u Malu Aziju.

10 δελφή Δόμνου Κύριλλα ἐνθά-
δε κίτη Δόμνου ἰοὶ Χρησιαν-



*Na ovom nadgrobnom spomeniku iz Frigije piše KHREST, a ne KHRISTOS
kako popovi zahtijevaju od današnjih vjernika.*



***Kresnik** (rjeđe **Kersnik** i **Krsnik**) je naš prehršćanski bog vatre. On je **kres**, prva iskra koja rađa vatru. **Agni** je vedski bog ognja, a **Kresnik** je bog ognja u našoj staroj prehršćanskoj vjeri.*



***Kresniku** u spomen paljeni su kresi. Vjeruje se da preskakanje vatre čisti i tijelo i dušu.*



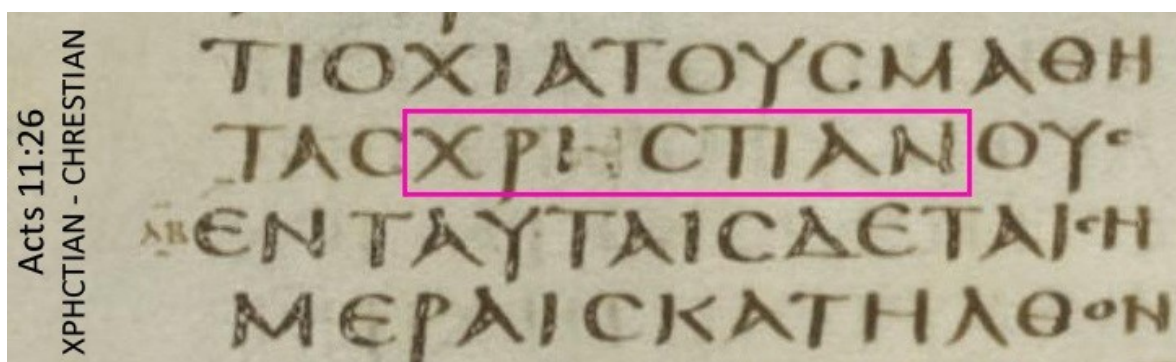
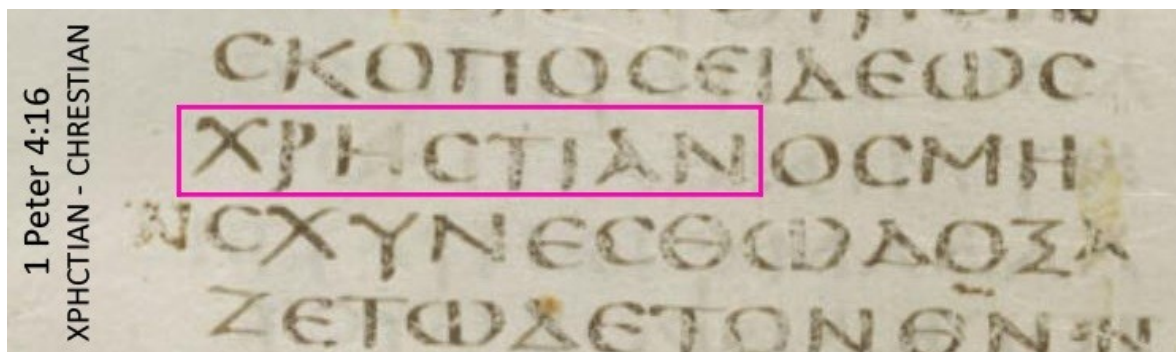
U nekim selima Šumadije još postoji lokalni običaj prevođenja stoke preko vatre, radi zdravlja stoke.

Zanimljivo je da su se prvi hrišćani zvali krestjani, a ne hrišćani. Najstariji grčki spisi pišu **krestjani** (χρηστιανος: η = e = eta). Riječ **hrišćani** drugačije se piše: χριστιανος (ι = i = iota).

Riječ **hrišćani** nije se javljala sve do 5. vijeka i pojave rukopisa **Codex Alexandrinus**, grčke Biblije Starog Zavjeta Septuaginte i knjige Novog Zavjeta. Do tada ustaljena riječ **Krestos** zamijenjena riječju **Hristos** (Christos). U riječi **Krestos** korijen riječi je **krest**, a to je **oganj**, tj. **vatra**.

Rimski historičar Tacit (Publius, Gaius Cornelius Tacitus, 56 – poslije 117. n. ere) koristi termin **krestjani** (Chrestians). Na mnogim nadgrobnim spomenicima u Frigiji, koju su nastanjivali Galaćani, tj. Kelti Gali, piše **krestjani**. Ko su bili **krestjani**?

Крестьянин (rus.) znači “мужик, землешапец, земледелец, селянин, поселянин, сельский обыватель - сельский житель”. Latinsko “paganus” prevodi se u Rusiji kao “язычник”, a язычник je ruski **dvovjerac** koji je **селянин** (rus.), tj. seljanin, seljak, odnosno **крестьянин**. U srednjem vijeku kod Srba su bila dva seljačka staleža: sebrri (ratari) i vlasi (stočari) i oba staleža bila su **dvovjerci krestjani**. To su bili balkanski domorodci keltskog porijekla koje su na Balkanu zatekli i pokorili keltsko-slovenski ratnici Srbi i Hrvati iz Bijeke Srbije.



Sinajski kodeks (Codex Sinaitikus, 330-360 g.) uvijek pokazuje XPHCTIAN (CHRESTIAN), a ne XPICTIAN (CHRISTIAN). Aleksandrijski kodeks (Codex Alexandrinus, 400-44. g.) sadrzi rijec XPICTIAN (CHRISTIAN).

η	H	eta	ē	obey
---	---	-----	---	------

Grčko slovo "eta" = E

Kres, kresivo i **krestjani** nisu slučajno od istor korijena nastali: **kres ukreše kresivo**, ali se i drvo kreše, kreše se i kamen da bi se napravio stećak, ali je velika ljudska fizička u duhovna vrlina biti **okresan covjek**.

Sunce je vatra, Sunce je oganj, Sunce je kres. Sunčev krst poznat je jos od vinčanske kulture. Nije li rusko **krest** (крест) sinonim riječi **krst**? Naravno!

Kres je oganj, **Kresnik** je bog ognja, **Krestos**, kojem su nakon nekoliko vijekova primijenili ime u **Hristos**. Dokaz te promjene nalazimo i na najstarijim mozaicima: rani **Krestos** nema bradu, što je za jevrejskog Isusa iz Nazareta to nezamislivo, jer po Mojsijevom zakonu Jevreji ne smiju brijati brade, već moraju nositi brade: "Ne strižite svoju kosu u krug, ni grdite bradu svoju". (Knjiga Levitska, 19, 27)



Hrist bez brade (rimске katakombe, 4. vijek).



Hrist bez brade (mozaik u Raveni, 6. vijek).



*Ovo nije Jevrej Joshua iz Nazareta, jer nema bradu (bazilika San Vitale
Ravenna, 6. vijek).*



Hrist kao rimski vojvoda bez brade (6. vijek).

Ovako piše u latinskom originalu Bilinopoljske izjave Kulina bana kojom se on obavezuje da odbaci krestjanstvo, a prihvati latinsko krstjanstvo, kasnije nazvano kršćanstvo:

“Nos autem de cetero non Christianos, sicut hactenus, sed fratres nos nominabimus, ne singularitate nominis aliis Christianis iniuria inferatur.” (Zbornik radova Pedagoškog fakulteta u Zenici, Zenica, juli 2003, Radovi sa Naučne konferencije "Osam stotina godina Bilinopoljske izjave" str. 19)

U hrvatskom katoličkom prevodu to je prevedeno ovako:

“Od sada se nećemo nazivati kršćanima, kao do sada, nego braćo, da ne bismo, sebi pripisujući to ime, drugim kršćanima nanosili nepravdu.”

I kaže: *“...nećemo se nazivati **kršćanima**...da ne bismo...sebi pripisujući to ime drugim **kršćanima** nanosili nepravdu”?*

Kršćani su kršćani, kakva je to nepravda? Zar je nazivanje svih pripadnika jedne iste vjere nepravda? Ne, nego je tu napravljen falsifikat i originalno **“Chrestianos”** u zamjenjeno riječju **“Christianos”**.

Pogledajmo ovo: *“U subotu 5. travnja 2003. u Zenici je svečano proslavljena 800. obljetnica obnove vjernosti bosanskih kršćana Katoličkoj Crkvi i kršćanskoj vjeri. 8. travnja 1203. godine na Bilinom polju kraj Zenice za Kulina bana u nazočnosti Papinog izaslanika tadašnji bosanski **krestjani** odrekli su se svojih zabluda i krivog učenja i potvrdili svoju katoličku vjeru i odanost Rimokatoličkoj Crkvi.”* (Zenica - Bilino polje: Ivan Merz na godišnjem susretu pastoralnih suradnika Vrhbosanske nadbiskupije, Objavljeno 6. travnja 2003.)

Evo i ovo: *“Navlastito na sjevernoj dugoj granici hrvatstva i srpstva, po tvrdoj zaklonjenoj Bosni, najljuće brane se **krestjani**.”* (Rad Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, Knjiga LXXVI, Razredi filologičko-historički i filozofičko-juridički, XI, Zagreb, 1885, u Knjižarnici Jug. Akademije L Hartmana, str.49)

Kres je vatra, a **Kresnik** nas prehrišćanski bog vatre. Dakle je od **kres** postalo **krest**, a od **krest** nastala je vjera **krestjanstvo**. Ne, ja ne negiram postojanje Joshue iz Nazareta, kome Grci dadoše ime Isus, ali je neistražen tok vještačke transformacije krestjanstva u vjeru kasnije nazvanu hrišćanstvo. Da je ta transformacija zaista postojala svjedoči nam rimski historičar Tacit koji na početka hrišćanske ere pominje krestjane, svjedoči nam Sinajski kodeks u kojem se govori o krestjanstvu i svjedoče nam Srbi krestjani, graditelji stećaka.

U HRIŠĆANSTVU SIMBOLI HINDUIZMA I BUDIZMA

Ovdje ćemo pokazati neke znakove prstima u hrišćanskoj ikonografiji. O značenjima tih znakova obični vjernici ne znaju ništa, što je jasan dokaz da hrišćanstvom kroz vijekove rukovodi neko tajno ezoterijsko-mistično društvo sastavljeno od prvosveštenika koji poznaju simboliku tih znakova i koji kreiraju dogmatsko-kanonsko ustrojstvo ove religijske organizacije.



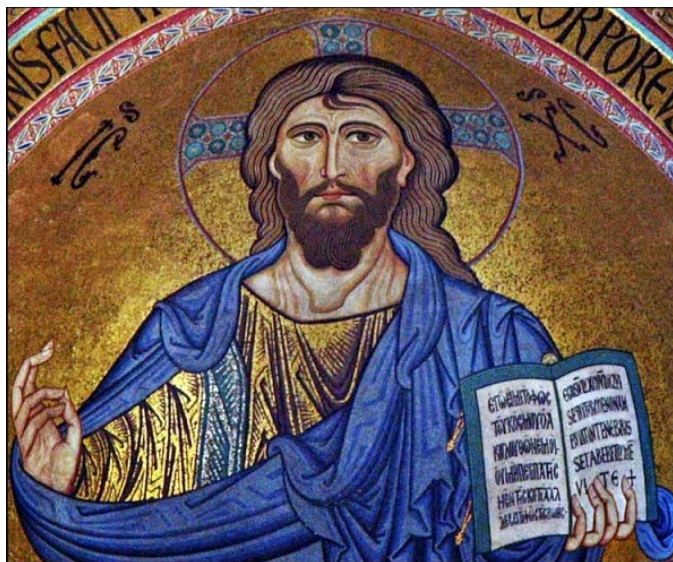
Kažu da je ovo "blagoslov Isusa Hrista".



Ovdje palac i domali prst nisu ukršteni u znaku slova X. Šta ovo znači?



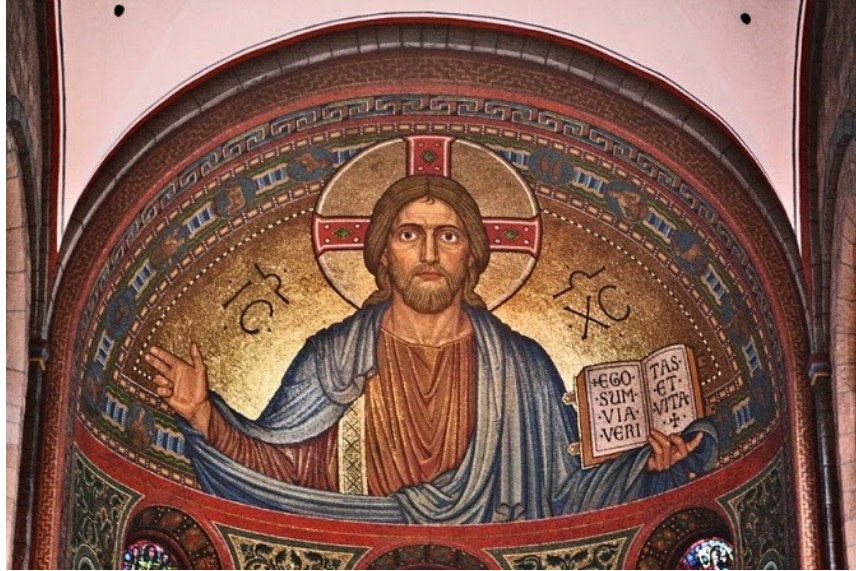
Ima li vjernika u narodu koji će nam kazati značenje ovog znaka?



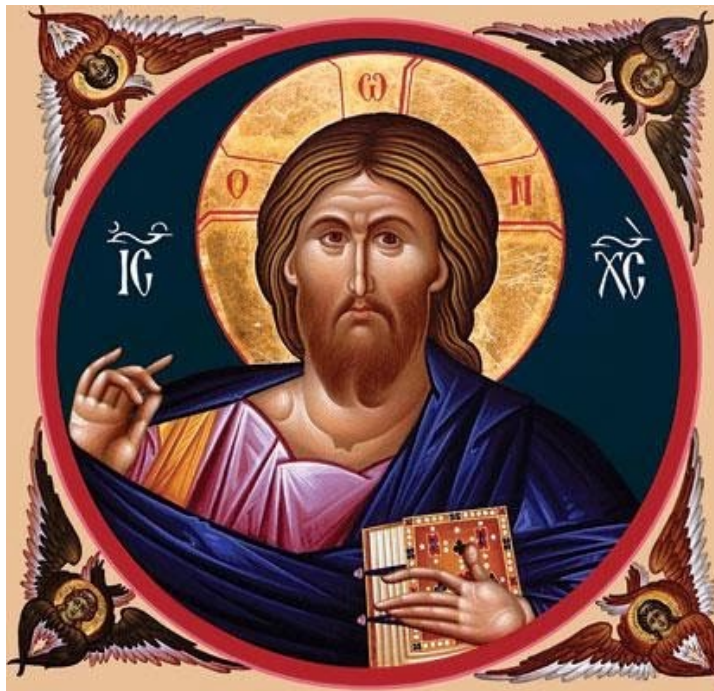
Palac i domali prst desne ruke spojeni su vrhovima i ne prave znak slova X, dok su prsti lijeve ruke u neprirodnom položaju: kažiprst i mali prst su odvojeni od srednjeg i domalog prsta. Sve su ovo tajni znakovi i nekome kroz vijekove tajne poruke.



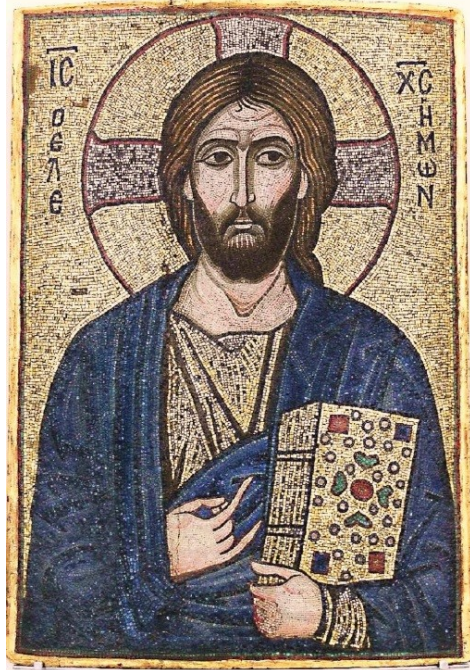
Spojani su palac i srednji prst desne ruke, a kažiprst lijeve ruke neprirodno je odmaknut od ostalih prstiju. Šta je značenje ovih znakova?



Kažu da palac, kažiprst i srednji predstavljaju Svetu Trojicu, a domali i mali ljudsku i božansku prirodu Isusa Hrista. Ako je tako, zašto je palac odvojen od kažiprsta i srednjeg prsta i zašto su domali i mali oboreni (pali) na dlan?



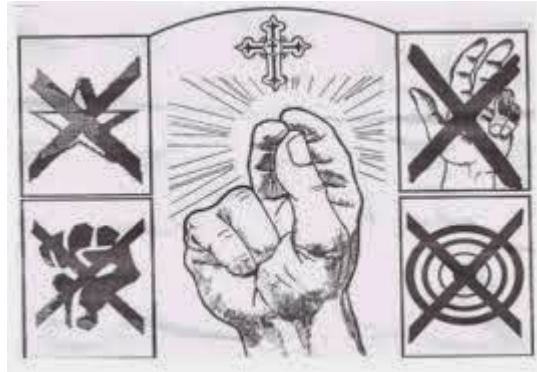
Je li i ovo "Hristov blagoslov"? Ako jest, a gdje je ono slovo X? I ovdje je kažiprst lijeve ruke neprirodno odmaknut od ostalih prstiju.



Danas ovo tumače kao Satanin znak. Kako to objasniti? Jednostavno: zbog neznanja vjernicima se može se manipulirati po potrebi vremena.

Svi ovi znakovi mnogo su stariji od hrišćanstva i u hrišćanstvo su uneseni iz hinduizma i budizma: to su tkz. MUDRE (PEČATI). Postoje samo dva moguća puta kojim su mudre ušle u hrišćanstvo:

1. prije propovijedanja jevanđelja Isus je boravio u Indiji i tamo izučio mudrosti hinduizma i budizma,
2. hrišćanski "sveti oci" poznavali su hinduizam i budizam i iz ovih religija preuzeli su mudre.



"Srbski znak" nije ništa drugo do KUBERA MUDRA kojom se "blagosiljaju" lične želje materijalne prirode.

KANTICA SA VODOM ŽIVOTA



Prođoše hiljade godina od Asirije do Bogorodice Ljeviške, a kantica sa životvornom vodom ostade.

KO JE BIBLIJSKI LUČONOŠA

U Knjizi proroka Isije pise ovako:

“Jer će se smilovati Gospod na Jakova, i opet će izabrati Izrailja, i namestiće ih u zemlji njihovoj, i prilepiće se k njima došljaci i pridružiće se domu Jakovljevom. Jer će ih uzeti narodi i odvesti na mesto njihovo, i naslediće ih Izrailjci u zemlji Gospodnjoj da im budu sluge i sluškinje, i zarobiće one koji ih behu zarobili, i biće gospodari svojim nasilnicima.

I kad te smiri Gospod od truda tvog i muke i od ljutog ropstva u kome si robovao. Tada ćeš izvoditi ovu priču o caru vavilonskom i reći ćeš: Kako nesta nastojnika, nesta danka?

Slomi Gospod štap bezbožnicima, palicu vladaocima, Koja je ljuto bila narode bez prestanka, i gnevno vladala nad narodima, i gonila nemilice. Sva zemlja počiva i mirna je; pevaju glasno.

Vesele se s tebe i jele i kedri livanski govoreći: Otkako si pao, ne dolazi niko da nas seče. Pakao dole uskoleba se tebe radi da te sretne kad dođeš, probudi ti mrtvace i sve knezove zemaljske, diže s prestola njihovih sve careve narodne. Svi će progovoriti i reći tebi: i ti li si iznemogao kao mi? Izjednačio se s nama? Spusti se u pakao ponos tvoj, zveka psaltira tvojih; prostrti su pod te moljci, a crvi su ti pokrivač.

Kako pade s neba, zvezdo danice, kćeri zorina? Kako se obori na zemlju koji si gazio narode? A govorio si u srcu svom: Izaći ću na nebo, više zvezda Božjih podignuću presto svoj, i sešću na gori zbornoj na strani severnoj; Izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s Višnjim. A ti se u pakao svrže, u dubinu grobnu.

Koji te vide pogledaće na te, i gledaće te govoreći: To li je onaj koji je tresao zemlju, koji je drmao carstva, Koji je vasiljenu obraćao u pustinju, i gradove njene raskopavao? Roblje svoje nije otpuštao kući? Svi carevi narodni, svikoliki, leže slavno, svaki u svojoj kući. A ti se izbaci iz groba svog, kao gadna grana, kao haljina pobijenih, mačem pobodenih, koji silaze u jamu kamenu, kao pogažen strv. Nećeš se združiti s njima pogrebom, jer si zemlju svoju zatro, narod si svoj ubio; neće se spominjati seme zlikovačko dok je veka.

Pripravite pokolj sinovima njegovim za bezakonje otaca njihovih da se ne podignu i ne naslede zemlju i ne napune vasiljenu gradovima. Jer ću ustati na njih, govori Gospod nad vojskama, i zatrću ime Vavilonu i ostatak, i sina i unuka, govori Gospod.” (Isa.14,1-22)

Iz svega vidimo da se ovdje govori o Vavilonu, državi vavilonskog carstva i carevima te države. Iz ovog teksta izdvojicemo stih koji hrišćani često citiraju. To je 12. stih:

“Kako pade s neba, zvezdo danice, kćeri zorina? kako se obori na zemlju koji si gazio narode” (Prevod: Đura Daničić)

“Kako si pao s neba, Svjetlonošo, sine Zorin! Kako si razmrskan na zemlji, ti koji oslabljuješ narode!” (Prevod: Ivan Šarić)

“Kako pade sa nebesa, Svjetlonošo, sine Zorin? Kako li si oboren na zemlju, ti, vladaru naroda?” (Jeruzalemska Biblija)

“Kako si ti pao s neba, Zvijezdo sjajna, Sine Zore? Kako si se ti sunovratio na zemlju, ti koji si srozavao narode.” (Prevod: Tomislav Dretar)

Hrišćani tvrde da se ovdje govori o Satani, kojeg oni nazivaju Lučonošom, i njegovom padu s neba. Hajde da provjerimo da li je to baš stvarno tako, ili je to tendenciozno prevođenje koje treba da uveleća učenje crkve?

Na grčkom originalu prevoda Septuaginte citirani stih glasi ovako: “πὼς ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἑωσφόρος ὁ πρῶτ' ἀνατέλλων;...” Grčka riječ koju hrišćani prevode kao "zvijezda Danica", "Svjetlonosa", "Zvijezda sjajna", "Lučonosa" i "Lucifer" je ova: ἑωσφόρος u kojoj je Ἔως (Héōs) ZORA, dok je φέρω (phérō) sa značenjem NOSAĆ, DRZAĆ. To je grčki prevod hebrejske riječi לַיִל (hélél ili heylel) i samo se jednom pominje u Starom Zavjetu i to baš u ovom dijelu Knige proroka Isaije. Najstariji hrišćanski prevod hebrejske riječi לַיִל (**hélél ili heylel**) kao LUCIFER je u Vulgati, prvom prevodu Biblije na latinski u 4. vijeku, jer na latinskom LUCIFER je SVJETLONOŠA, ali to po Bibliji nikako ne može biti SATANA, jer SATANA NIJE SIMBOL SVJETLA, NIJE SVJETLONOŠA, nego je simbol mraka i tame.

Biblijski SVJETLONOŠA (LUCIFER, lat.) je ISUS HRIST, jer njega Stari Zavjet naziva SUNCEM PRAVDE, a Novi Zavjet za Hrista kaže da je SVJETLOST (VIDJELO) OVOG SVIJETA. Da je Satana jutarnja zvijezda Danica, zar bi pisac Jovanovog otkrivenja napisao za Isusa Hrista ovo: *"Ja sam koren i rod Davidov, i sjajna zvezda danica."* (Otkr.22,16)

Sanskritska riječ HELI znači SUNCE, SVJETLOST, a sanskritsko HELAA znači MJESICINA. Obje riječi svojim oblikom slične su hebrejskoj riječi HELEL. Mnogi vavilonski vladari u svojim imenima imali su riječi koje označavaju svjetlost, sjaj: *bel, lugal, zar, ur*. Njihovi carevi ujedno su bili i prvosveštenici zato se u Isaijinom proroštvu spominje *"zveka psaltira tvojih"*. Dakle se radi o vavilonskom carstvu i vavilonskim carevima prvosveštenicima, a ne o Satani.

Vavilonska boginja Inana (Inanna) je Istar, Izis, Venus, Venera (jutarnja zvijezda Danica), a kćer (sin) zore je vavilonska država, odnosno vavilonski car.

O čemu govore ovi stihovi: *"A govorio si u srcu svom: Izaći ću na nebo, više zvezda Božjih podignuću presto svoj, i sešću na gori zbornoj na strani severnoj; Izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s Višnjim"*? To je aluzija na Vavilonsku kulu: htjeli su se popeti na nebo i izjednačiti se sa Višnjim. Ovo

je slučaj vavilonskog cara Nebroda (Nimroda). Dakle se u ovom dijelu Isaijinog proroštva govori o propasti vavilonske države i njenih careva oličenih u liku cara Nebroda. Tu Satane kao Lučonoše zaista nema.

JEST, SUNCA MI



Srbski narod ima običaj da se na svoje obećanje ili na svoju priču zaklinje. Padom poštenja i gubitkom morala zakletve većine današnjih Srba su samo dio njihove licmjernosti i kad ih čujemo, ne pridajemo im bilo kakvu pažnju.

A nekad, i to nije bilo tako davno, onaj ko se zakune, zakletvom je pečatao svoju riječ, svoj obraz, poštenje i čast među ljudima. Bogom se rijetko ko zaklinjao, jer je ta zakletva zbog čestog rabljenja nekako ušla u narod kao obična riječ poštapalica: "*Jest, bogami!*"

Kad se neko zakune: "*Jest, matere mi!*" ili "*Jest, majke mi!*" njegovo je već bilo upisano u istinu. Ali ako se neko zakune Suncem i kaže; "**Jest, Sunca mi!**" to je bio sveti ritual koji su svi prihvatili sa nekom ćutljivom pobožnošću i svaka sumnja u njegovu riječ tom zakletvom je nestala.

Sjećam se tih vremena jer sam i sam saučesnik i svjedok njihov, pa mi pade na um "Zakonik cara Dušana" sa svojim paragrafom koji glasi:

"I ko rekne babunsku riječ, ako bude vlastelin, da plati sto perpera, ako li bude sebar da plati dvanaest perpera i da se bije štapovima." (Član 85. O babunskoj reči)

Zakletva Suncem u Dušanovo vrijeme spadala je pod paragraf govorenja babunske riječi i slijedila bi kazna sa debelim batinama, a 9. pravilo Sedmog vasselenskog sabora kaže: "*Koji se zaklinje zakletvama neznabožčkim, pravilo podvrgava kaznama, a mi za takve određujemo odlučenje*".

Imali smo sreću da živimo u vremenu bez Dušanovog Zakonika i kao pravoslavni dvovjerni krestjani nikad nismo potpadali pod kanone vizantijske (grčke) ortodoksne crkve.

PRIPOVIJEST O ŠEVI

Za božićne poklade, sve do sredine sedamdesetih godina prošlog vijeka, u mom selu Viduši bio je jedan scensko-dramski prikaz nekog drevnog srbskog običaja, koji bi mogao da seže sve do vedske vjere Srba ili vremena boravka nekih Srba u Indiji.

Evo o čemu se radi: uveče uoči Poklada okupi se selo u jednoj oveloj kući. Bude tu i djece i omladine, momaka i djevojaka, oženjenih i udatih, baba i staraca. Stariji posjedaju sa strana, a djeca i mlađi obično stoje uza zid i svi čekaju Ševu.

I uz slabo svjetlo lampe gašnjače i uz škripu starih drvenih vrata iz neke sobe pojavi se Ševo: sa navučenom kapom preko ušiju (šajkača je odličnu služila za tu svrhu), brkat i sav ogrnut dekom ili čaršafom, polako prilazi sredini prostorije. Za njim ide nekoliko momaka, koji su preko pantalona obukli suknje i svi maramama dobro zabrađeni, te tako liče na žene. Dok ide, Ševo zastajkuje kao da je bolestan, povija se i na sred kuće polako se svali i ispruži koliko je dug i širok.

I tada kad legne na pod, između nogu pod dekom ukaže se veliko ispupčenje od drvenog klipa dužine oko podlaktice. Svi znamo šta to znači i počne smijurija. I kad se klip potpuno uspravi, onda polako počne da pada, sve dok postane neprimjetljiv. I kad klip potpuno padne, Ševo zaklopi svoje oči, a one "žene" počnu s lijeva na desno da hodaju oko Ševe prenemazući se i naričući za Ševom kao za dragim tek umrlim pokojnikom:

-Kuku nama, umro Ševo! Sta ćemo, jedne, bez našeg Ševe? Ustani Ševooo, probudi se, dragii Ševo!

Uhvate Ševu za stopalo, podižu Ševi nogu, ali kako je puste, noga mlatne na pod. Neko sa sa strane dobacuje:

-Ne za nogu, uhvati među krake!

Mlađa djeca u suzama od smijeha, a djevojčurci, djevojke i mladice stidljivo se zaklanjaju iza leđa onih ispred sebe, skrivajući i stiščući dlanovima usta od smijeha.

I tako ta cirkuzanija od kuknjava za Ševom traje par minuta, a onda se dešava čudo: onaj drveni klip među nogama pod dekom počinje polako da se diže. I dok se klip uspravlja, one "žene" sto su kukale, od radosti počnu da skaču oko Ševe, a sve to prati gromoglasni smijeh prisutnih. I kad se Ševo potpuno

podigne iz mrtvih, otvori oči i džipi na noge i sam se smijući, baca one haljine sa sebe i onaj klip baca na ostala drva uz šporet.

Simbolika ovog pokladnog pozorišnog skeča svakako je kalendarski kraj godine, umiranje starog i rađanje mladog Koleda, a sve je povezano sa Suncem (Ševom) kao muškim i ženama kao ženskim principom Zemlje. Ime Ševe mnogo podsjeća na vedskog boga Šivu, a onaj drveni klip asocira na Šivin lingam.

I kad je 1965. godine električarka došla na Vidušu, narod se počeo okupljati oko radio-aparata i televizora, a Ševo je tih godina od prave umro i evo živi samo još u sjećanju onih što su Ševu gledali svojim djetinjim očima.

GREHOTA I DUŠA

Šta je **grehota** (*gre'ota, grihota, gri'ota*)? Hrišćanski teolozi i apologete ne znaju tačnu definiciju pojma grehote (grijeha), već grehotu opisuju kao bezakonje koje ubija čovjekovu dušu. Ovakvim objašnjenjem suština grehote i dalje ostaje nepoznata i ne zna se na koji način grehota ubija duše.

U svom Etimologijskom rječniku P. Skok ovako počinje priču o odrednici "grijež":

"**grijež**, gen. grijeha m (Vuk, 1496) = ekavski grêh = ikavski grî, gen. grija (ŽK), sveslav. i praslav. bez baltičkih paralela, »peccatum (kršćansko teološko značenje, koje nije praslavensko)".

I reče Skok da riječ "*grijež*" tj. "*grehota*" nije starija od hrišćanstva. Ako je nastala u hrišćanstvu, zašto hrišćanski teolozi ne znaju šta suština smisla riječi "*grehota*", nego tu riječ opisno objašnjavaju na isti način kao kad bismo nekom Srbinu čekić definisali kao predmet kojim se udaraju ekseri. Medjutim, pri samom pomenu riječi "čekić" u našem umu stvori se slika čekića, jer znamo šta je čekić, a kad nama popovi kažu da grijeh ubija dušu, u našem umu nemamo nikakvu određenu predstavu i ostaje nam nejasno kako se to ubijanje dešava, pa nam se ponekad učini da je grehota neka imaginarna vjerska metafora. Ali, nije tako! Riječ "*grehota*" opisuje kako nevaljasto, zlo djelo ubija dušu.

Šta je duša? To je naše duhovno tijelo koje nam je Tvorac udahnuo u naše fizičko tijelo, ona božanska nepoznata nam energija koja pokreće i tijelo i um i osjećanja i savjest i koja nas održava u vezi sa Tvorcem.

Sveto pismo kaže: "Bog je svjetlost i tame u njemu nikakve nema" (1. Jov. 1,5) Bog je svjetlost i šta je drugo mogao udahnuti u čovjeka do svjetlost koju nazvaše dušom: duša je svjetlost, jer je od Boga i iz Boga i zato je rečeno

ljudima: “Rekoh: bogovi ste i sinovi Višnjega svi, ali ćete kao ljudi pomrijeti...” (Psal. 82, 6-7). Duša je dakle naše božansko nebesko svjetlosno tijelo.



Pogledamo li morfološki oblik riječi “*grehota*”, vidimo da je to složenica koja se sastoji od dvije proste riječi: *gre-hota*. Sta je “*gre*” a šta “*hota*”?

“*Gre*” je ono što *greje* (grije), a to je Sunce (sunce) koje je svjetlost, jer je Sunce svjetlost i svjetlost je Sunce. “*Gre*” je dakle božanska svjetlost koju je Bog udahnuo u čovjeka. “*Gre*” je naše božansko nebesko tijelo u kojem su razum, osjećanja i savjest; duša je naše nebesko tijelo koje preko nerava, tjelesnih organa i tjelesnih čula aktivno djeluje u ovom zemaljskom svijetu. Duša je naša veza sa Bogom. Ona je svjetlosna greda koja nas iz zemaljskog svijeta spaja sa Bogom i nebeskim svijetom: “*Carstvo Božije unutra je u vama,*” kaza nam Hrist i to Božije carstvo je naša duša.

Šta je “*hota*” saznajemo iz sanskrita: sanskritsko “*hota*” znači “*krađa*”.

I sad imamo rješenje: *grehota* je krađa svjetlosti duše: činjenjima rđavih i zlih životnih djela duša postepeno gubi svoju božansku svjetlost, a samim tim gubi i svoju snagu. Ako sijalici smanjujemo napon struje, njena svjetlost će slabiti padom napona. To isto *grehota* čini duši: što više grijeha, duša sve slabije sja, ima sve manje snage i time ima sve manje vlasti nad kontrolom našeg fizičkog tijela, koje ne stremi za božanskim vrlinama, već stremi za zemaljskim tjelesnim zadovoljstvima.

Može li *grehota* potpuno da ubije dušu? Ne, ne može! Duša je Božija i kao takva besmrtna je, jer i kod najvećih prekršitelja Božijih zakona u javi ili u snu radi savjest koja, kao alarmna lampica, opominje palog čovjeka na popravak dok ima vremena.

Šta biva sa dušama nakon smrti zemaljskog tijela? Duše jake svjetlosne snage mogu da se uzdižu u najviše i najsavršenije nebeske sfere, dok duše slabe svjetlosne snage ostaju u nižim nesavršenim, a neke duše slabe snage padaju u haotične nebeske sfere.

CRKVA NIJE OBILJEŽAVALA BADNJI DAN

Ч Н	Д М	Мѣсяцъ ДЕКЕМВРІЙ.	П
1	1	СѢДМЬ ПРРОКА НАВЛА.	
7	2	СѢДМЬ ПРРОКА АНБАВЛА : и С. ОУРОША, ЦРЬ СЕРБСКАГО.	О
6	3	СѢДМЬ ПРРОКА СОФОНІА.	
5	4	СѢДМЬ ВЕЛИКОЛАВЧ: ВАРВАРЫ : и ПРПЕ: ІУАННА ДАЛАК:	
4	5	ПРПЕМАГО СЛВЫ ШЕПЕНАГО.....	ЛА
3	6	СѢДМЬ НІКОЛАА, АРХІЕПКА МУРК АУКІНСКИХЪ.....	О
2	7	СѢДМЬ АЛАВЛОСТА, ВІКНА МЕДІОЛАНСКАГО.	
1	8	ПРПЕМАГО ПАПАІА.	
7	9	ЗАЧАТІЕ ПРСТЫА БЦЫ.	
6	10	ОТЪХЪ ЛАВЧ: МИНЫ, ВРАЛОГИНА, и ВУГРАФА : и СѢДМЬ ІУАННА, ДЕСПОТА СЕРБСКАГО.	С
5	11	ПРПЕМАГО ДАНІИДА СТОЛПНИКА.	
4	12	ПРПЕМАГО СЛУВІДОНА, ВІКНА ТРІЛАУФІНКАГО.	
3	13	ОТЪХЪ ЛАВЧ: ВУСТРАТІА, АУЗЕНТІА, МАРДАРІА и ОРЕСТА.	
2	14	СѢДМЬ ЛАВЧ: ОУРЕА, АУКІА, ФІЛІЛАШНА.	
1	15	СѢДМЬ СІЕННОЛАВЧЕНИКА ВЛАВДИІА.	
7	16	СѢДМЬ ПРРОКА АРГЕА.	
6	17	СѢДМЬ ПРРОКА ДАНІИДА, и С. ТРІХЪ ОТРОКОВЪ.	
5	18	СѢДМЬ ЛАВЧНИКА СЕВАСТІАНА.	
4	19	СѢДМЬ ЛАВЧНИКА ВОНИФАТІА.	
3	20	СѢДМЬ СІЕННОЛАВЧЕНИКА ІГНАТІА БѢСОНЦА.	
2	21	СѢДМЬ ЛАВЧНИЦЫ КУЛАНІИ.	
1	22	СѢДМЬ ВЕЛИКОЛАВЧЕНИЦЫ АНАСТАСІИ.	
7	23	ОТЪХЪ ДЕСАТИ ЛАВЧНИКОВЪ въ КРИТѢ.	
6	24	ОТЪХЪ ЛАВЧНИЦЫ ВУГЕНІИ.	
5	25	РОЖДЕНІЕ ГАА НАШЕГО ІЕСА ХРІТА.....	О
4	26	СОВОРО ПРСТЫА БЦЫ, и СІЕННОЛАВЧ: ВУДУЛАІА.....	О
3	27	СѢДМЬ АРХІДІАКОНА СТИФЕНА.....	О
2	28	ОТЪХЪ ЛАВЧ: ДВѢ ТОВА въ НІКОМИЛІИ СОЖЖЕННЫХЪ.	
1	29	ОТЪХЪ 14 ТЫСАЦЪ МАЛЦЕВЪ въ ІЕРУСА ХРІТА РАДИ ИЗБІЕННЫХЪ.	
7	30	ОТЪХЪ ЛАВЧНИЦЫ АНУСІИ.	
6	31	ПРПЕМАГО МЕЛАНІИ.	

Nema Badnjeg dana: kalendar za decembar 1783. godine iz "Stogodišnjeg kalendara" Z. Orfelina.

ДЕКЕМВРИЈ има 31 дана.

С.	1	Наума пророка	13	Луције
Ч	2	Авакума, и Уроша	14	Никас. ☺
П.	3	Софонија пророка	15	Валерија
С.	4	Барваре великомучен.	16	Албина
Н.	5	Саве освештенога	17	Лазара
П.	6	Никољ дан	18	Грац.
У.	7	Амвросија влад. Мед.	19	Немес.
С.	8	Преп. Патапија	20	Теоф. † ☾
Ч.	9	Зач. Богород.	21	Томе а.
П.	10	Јермогена и Јов. десп.	22	Зенон †
С.	11	Данила Сп.	23	Викш. †
Н.	12	Спир. вл. Тр (материце)	24	Адама и Јеве
П.	13	Јевспрапија и Аксен.	25	Божић
У.	14	Тирса, Левкија и Фил.	26	Стеф.
С.	15	Елевтерија свмч.	27	Јов. Јев.
Ч.	16	Агеа пророка	28	Безазл. Ђ. ☺
П.	17	Данила пророка	29	Томе вл.
С.	18	Севастијана муч. и Јуд.	30	Давида
Н.	19	Бонифап. муч. (оци)	31	Силпе.
П.	20	Игњаш Богоносац	1	Нов. љешо
У.	21	Јулијаније мученице	2	Макар.
С.	22	Анастасије великомуч.	3	Геновев.
Ч.	23	10 мучен. у Криту	4	Типа
→ П.	24	Јевгеније мученице	5	Телесф. ☽
С.	25	Божић	6	Три Краља
Н.	26	Саб. Богор. (Божиј дан)	7	Валент.
П.	27	Степањ дан	8	Север.
У.	28	20 вљада мученика	9	Јулијане
С.	29	14 вљада ђеце	10	Павла п.
Ч.	30	Анисије мученице	11	Теодос.
П.	31	Преп. Меланије	12	Ернеспа

Kalendar za decembar 1826. godine iz "Danice" Vuka S. Karadžića.

ДЕКЕМВРІЙ имѣеть 31 день.

С	1	Наума пророка.	13	Луціи.
Н	2	Аввакума и Уроша.	14	Никасія.
П	3	Софонія пророка.	15	Гринеа.
В	4	Варварыи Іоан: Дам:	16	Евсевія.
С	5	Саввы освященнаго.	17	Лазаря:
Ч	6	Николаа Арх: Мур:	18	Граціана.
П	7	Амвросіа Епис: Мед:	19	Немесіа.
С	8	Преподоб: Пашаніа.	20	Амон:
Н	9	Зачашіе Богородиц:	21	Θомы ап:
П	10	Ермогена и Іоан: Д:	22	Зенона.
В	11	Даніила Сполвника	23	Вікторіи.
С	12	Спурідона Еп: Тріш:	24	Адама Евы.
Ч	13	Евспраш: и Асен:	25	Рожд: Хріст:
П	14	Θурса, Левкіа и Філ:	26	Стефана.
С	15	Елевѣрія священи:	27	Іоан: Еванг:
Н	16	Аггеа пророка.	28	Нев: млад:
П	17	Даніила пр: и 3. ошр:	29	Θомы.
В	18	Севаст: му: и Іудію:	30	Давіа кр:
С	19	Воніфанія мученика.	31	Сулвеспра.
Ч	20	Ігнатіа Богоносца.	1	Іан: Ново Л:
П	21	Іуліаніи мученицы.	2	Макаріа.
С	22	Анастасіи великом:	3	Геновевы.
Н	23	10 мучен: въ Кришѣ.	4	Тіпа.
П	24	Евгеніи мучен:	5	Телесфора.
В	25	Рождество Хріст:	6	Ш. Краля.
С	26	Соборъ Богород:	7	Ісідора.
Ч	27	Стефана Архид:	8	Северіана.
П	28	Дву шму мученикѣ.	9	Марцелл.
С	29	14 тысячцѣ младенц:	10	Павла пус:
Н	30	Авусіи мученицы.	11	Хугіа.
П	31	Преподоб: Меланіи.	12	Ернесна.

Kalendar za decembar 1834. godine iz "Danice" Vuka S. Karadžića.

U navedenim crkvenim kalendarima BADNJEG DANA NEMA, što znači da je dodat kasnije, kao što je to bilo i sa Krstovdanom iz Božića, kao što je to bilo i sa Vidovdanom.

Zašto u ovim crkvenim kalendarima nema Badnjeg dana? Zato jer je to prehrišćanski srbski običaj, a sve prehrišćansko nemanjićka svetosavska grkoortodoksna SPC kanonima Vaseljenskih sabora strogo je zabranjivala i kažnjavala.

BOŽIĆ I HODANJE OKO SOFRE



U badnjoj noći uoči Božića u glavnoj kućnoj prostoriji cijelu noć gori svjetlo. Gorilo je i kandilo, mada to danas i nije sigurno, jer "Bolje spriječiti, nego liječiti".

Rano izjutra domaćica prva ustane i sprema pogaču česnicu, koju ukrasi znakom krsta. U česnicu se stavlja tri predmeta: mala drvena račvasta grančica (soha) dužine oko 5 cm i odlomljena od badnjaka. Zatim se stavlja novčić i konjski esker. Vjerovalo se da onaj kome dopadne komad česnice sa drvenom sojicom te godine ići će u šumu po drva; kome dopadne novčić, cijele godine će imati para; a ko nađe konjski esker, ići će za stokom.

Kad je česnica ispečena, a prije već se razdani, ustaju i ostala čeljad. Nakon umivanja, obuku se malo svečanije, a mlađi su radi Božića dobijali na poklon nešto od nove odjeće kojom se tog jutra "ponove". Potom se svi okupe oko stola. Ako kandilo nije gorilo cijelu noć, domaćin prvo upali kandilo, pa se na sofru iznosi svijeća, česnica i mladi bijeli sir kao simbol nevine dječije čistote novorođenog malog Boga.

Nakon paljenja svijeće, domaćin uzima kadionicu i prvo okadi ikone (za ikonu uvijek bude zatakuta grančica badnjaka), pa sofru i onda se okade čeljad. Svako se prekrsti i tri puta rukom iznad kadionice u svom pravcu nanese dim iz

kadionice, pa se opet prekrsti. Onda se svi se mole Bogu molitvom Očenjaš (tako su svi izgovarali ono "Oče naš").

I tad počinje hodanje muške čeljadi oko sofre: prekrste i sa najstarijom muškom glavom na čelu sva muška čeljad tri puta s desna u lijevo obilaze oko sofre. Nakon svakog kruga okrenu se ikonama i prekrste se. Teško je dokučiti pravu simboliku ovog drevnog rituala, ali može se naslutiti da to ima vezu sa Božjim Trojstvom, sa sijanjem žita koje se pri sjetvi rukom baca s desna u lijevo, a što u tome učestvuju samo muška čeljad, to je radi rađanja muške djece, jer su muškarci ginuli u čestim ratovanjima, a bili su stub zaštite porodice, roda i plemena.

Kad tako naprave tri kruga oko sofre, počinje mirboženje uz pozdrav "Mir Božji, Hristos se rodi" i otpozdrav "Vaistinu se rodi". Prvo se mirbože sa onim najstarijim što je bio na čelu obilaska oko sofre i kako se ko mirboži s njim, odmah se mirboži i sa ostalima.

Kad se svi mirbože, svako se prvo okusi sira, a onda sjedaju za sofru. Domaćica svakom lomi komad česnice. Svi jedva čekaju da vide nije li ih dopalo parče sa onim novčićem (svako voli pare, a niko ne voli obaveze). Okuse se i česnice i tada se na sofru iznosi pečenica i ostale đakonije, te počinje božičkovanje uz jelo i piće. Ako ima vina, domaćin prvo nazdravi vinom, te sipa i ostalima, a poslije se obično pila rakija. Makar po jedan gutljaj nazdravljali su i oni koji nikad ne piju, jer se tada izgovarala zdravica molitva sa najboljim željama za zdravlje, sreću i napredak te godine.

Odmah iza jela, domaćin ide u štalu. Pri ulasku svom blagu javi se sa "Mir Božji, Hristos se rodi!". Odvezuje vola dešnjaka (vo koji se upreže u desnu stranu jarma) i vodi ga kući za prvog polaznika. Uvodi vola u kuću i pri uvođenju u kuću vola posipaju žitom i počaste ga stavljajući pred njega neki sud za žitom, te i on jede. Potom očekuju prvog polaznika iz komšiluka. I njega dočekuju bacanjem žita na njega, mirboženjem, darivanjem i gošćenjem.

Tog dana prije podne neko od starijih išao je i na greblje da okadi grobove svojih pokojnika.

Eto tako je nekad bilo u mom kraju, a narod kaže: "Sto sela, sto običaja!" Kad se u Srbima ugasi dvovjerno krestjanstvo kao duhovna veza naše jave sa nebeskim svijetom Višnjeg Boga, naših bogova i naših predaka, tada će i Srba kao naroda nestati. U vrijeme tog nestanka Srbi su već dobro zakoračili i već ne liče na svoje pretke Srbe. Slušajući i slijepo slijedeći bezbožnike svetosavske SPC, Srbi su svoj Casni Krst pod noge oborili i gaze ga nogama i bacaju ga rukama ni predaka se stideći, ni Boga se bojeći. Teško vama, Srbi, teško vama! Za svu vašu bezbožnost, nebeska i zemaljska zla na vas će se navaliti, ne bi li se kroz ta zla barem neko od vas na pravi put Srbstva, ljudstva i vjere vratio.

JOŠ IMA STEĆAKA ŠIROM SRBIJE



Stećak iz druge polovine 19. vijeka kod crkve u Beljini kod Beograda.



Dvostruki krst na stećku u Velikom Orašju kod Velike Plane.

Širom Srbije ima stećaka, samo se o njima skoro ništa ne zna. Srbi su bili nezainteresovani za stećke, jer su naučeni da su stećci uglavnom odlika Bosne i

bosanskih krestjana "bogumila", koji su, po zvaničnoj lažnoj istoriji, prelaskom u islam nestali.

Nisu krestjani nestali, jer evo i danas postoji srbsko pravoslavno krestjansko dvovjerje, ali to ni Srbi današnji ne žele da znaju, već se duhovno-istorijski potčinjavaju lažnoj priči da su svetosavci, zaboravljajući da je Sveti Sava nije bio njihove vjere. Nemanjići nisu slavili krsnu slavu, nisu palili badnjak, nisu kovali panaiju, niti su pratili bilo koji običaj srbske prehrišćanske vjere, već su, držeći se kanona vizantijske crkve, sve to strogo zabranjivali i kažnjavali), a Sveti Sava priznao je papu kao nasljednika apostola i od pape blagoslove tražio.



Spomenik nekog upokojenog Srbina iz 19. vijeka isčupan je iz grobnog mjesta i kao ukras uzidan u svetosavsku crkvu (Beljina, Beograd).

U posljednjih dvadesetak godina kroz kroz papo-ekumenizam i školsku "svetosavsku vjeronauku" Srbi prihvataju učenje grčkog ortodoksja, ekumenizma i papizma, te naglo odstupaju od pravoslavne krestjanske vjere svojih predaka. I zato, Srbi, ne čudimo se ničemu što nas snalazi!

BIJELE POKLADE U LOZOVIKU, SRBIJA



Freska iz Manastira Gračanica (14. vijek): anđeo trozupcem gura jeretike u pakao (a govore nam da je trozubac đavolji!). Jedan od "jeretika" ima bijelu kapuljaču kakvu vidimo na freskama Manastira Sv. Nauma Ohridskog u Ohridu (vidi slike ispod). Zašto nema novije fotografije ove freske na kojoj bi se jasno vidjeli detalji? Nema, jer vladike ne daju "blagoslov", tj. ne daju dozvolu da se snima, ne daju istini da izađe na vidjelo (ovu fotografija je skinuta sa bloga nekog stranca).



Bijele kape (kapuljače) na freskama u manastiru Sv. Nauma Ohridskog u Ohridu.

I ove bijele kape svjedoče da su u vrijeme Grka Ćirila i Metodija, dakle u 9. vijeku, pa sve do vremena Stefana Nemanje i Svetog Save ovi arhijereji sa bijelim kapuljastim kapama zvanično nisu smatrani jereticima, ali pošto nisu prihvatili sva učnja i sve kanone romejske (vizantijske, grčke) ortodoksne crkve, zato su im i poslali Ćirila i Metodija da ih preobrate u grčko ortodoksje. I pošto je među Srbima posao Ćirila i Metodija i njihovih učenika propao, to silom provode Nemanja, Sveti Sava i svi potonji Nemanjići. Ali, i pored nemanjićke sile, opet su u srbskom hrišćanstvu sve do danas ostali sačuvani elementi i običaji srbske prehrišćanske vjere, ali proces greizacije Srba traje i danas kroz progrčko sveštenstvo SPC.



Bijele poklade u Lozoviku, Srbija.

Канони Трулског (5/6 Васељенског) сабора које двовјерни Срби крстјани (крстјани") никад нису поштовали, јер су у свом хришћанству задржали и прехришћанску вјеру и прехришћанске обичаје:

“Правило 65

Заповиједамо, да од сада има престати ложење ватра, које неки чине кад су младине пред својим творницама или кућама, пак по неком старом обичају то безумно прескачу. А који тако што учини, ако је клирик, нека се свргне, ако ли је свијетовњак, нека се одлучи; јер је у четвртој књизи царстава написано: и начини Манасија олтар свој војсци небеској у два тријема дома Господња и дјецу своју провођаше кроз ватру и врачаше и гаташе, и уреди оне, што врачају у утровицама и умножи гатаре и узбуди, да се чини све што је зло пред Господом, да изазове гњев Његов. (2.Цар.21,5- 6)”

“Правило 51

“Одлучно забрањује овај свети и васељенски сабор, да бивају такозвани лакрдијаши и њихова приказивања, за тијем приказивања ловачка и плесања на позорницама. А који повриједи ово правило, и ода се чему од овога што је забрањено, ако је клирик, нека се свргне, ако ли је свјетовњак, нека се одлучи.”

“Правило 62

Такозване календе, бота, брумалије и зборишта, што се бивају први дан мјесеца марта, наређујемо, да све то са свијем престане код вјерних. Исто тако осуђујемо и јавне женске плесове, као непристојне, и који могу наносити много штете и погибели, а једнако и плесове и обреде, које било да људи или жене изводе по неком старом обичају, несвојственоме хришћанскоме животу, у част лажно названих код ненезнабожаца богова, - наређујући, да не смије никакав човијек надијевати женску хаљину, нити жена такову хаљину, која је прилична људима; тако исто не смију надјевати ни кринке, било комичке, било сатиричке, било трагичке; за тијем не смије се призивати име мрскога Диониса (Бахуса), кад се гази грозђе у бадњама, нити замећати смијех, кад се вино у бачве лијева, нити заводити по незнању или по сујети оно, што из демонске обмане потиче. Према томе, који се у напријед усуде, знајући ово, учинити шта од онога, што је горе споменуто, заповиједамо, да такови буду свргнути, ако су клирици, ако ли су свијетовњаци, да се одлуче.”

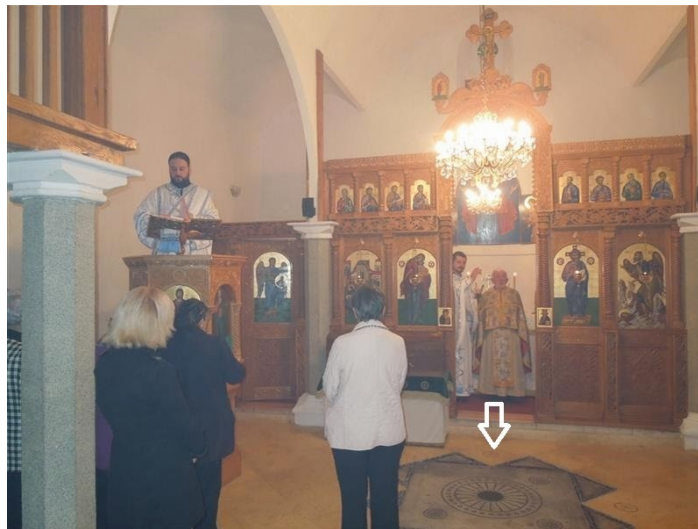
Кад се у Србима угаси србско двовјерно крстјанство (јер нас као народ одржава Богу покорни, а свијету непокорни прехришћански дух) тада ће и Срба нестати. То вријеме, нажалост, врло је близу и већ је ту.

POLUDIO SRBSKI NAROD



Krst je sveti Božiji simbol od postanja svijeta: na prehrišćanskom keltskom novcu u krugu, simbolu beskonačne vječnosti, vidimo kvadrat kao simbol Božijeg mira i krst kao simbol i života.

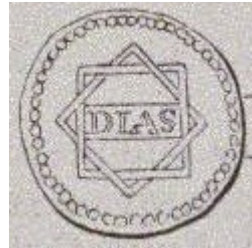
"Пошто нам је животворним крстом откривено спасење, ми морамо све старање наше уложити, да се одаје достојна част ономе, средством кога смо се спасли од старог пада. Према томе, одавајући часноме Крсту поклонење и умом, и ријечју, и осјећајем, заповједамо, да са свијем морају бити изглађене слике крста, што неки на поду цртају, да се, кад стају ногама они што иду, не наноси увриједа знамењу побједе наше. Ради тога наређујемо да се одлуче сви они, који у напријед буду цртали на подовима слике крста." (Šesti vaseljenski sabor, Kanon 73.)



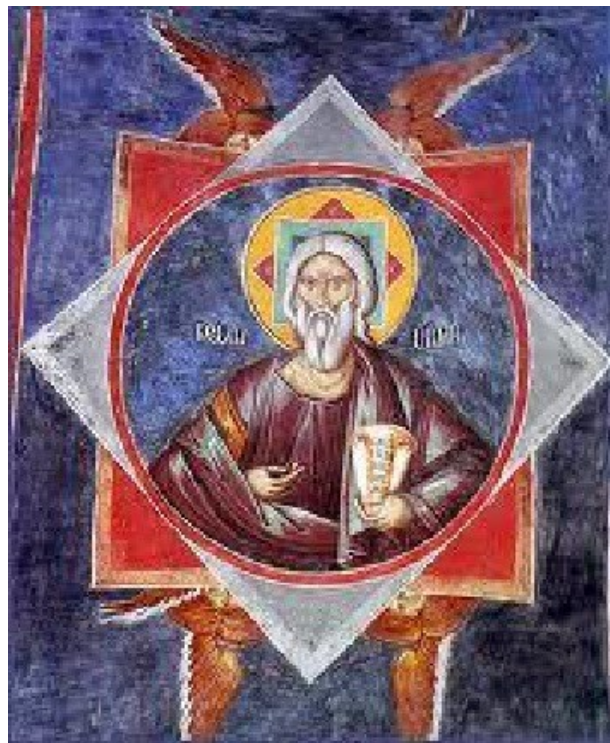


Srbi, nebeski narod, nekad po pobožnosti prvi, a danas zadnji pred Bogom. Samo govore: "To je njihova grehota," i sa njima u njihovu zlu učestvuju.





Prehrišćanski keltski novac sa dva ukrštena kvadrata: kvadrat u horizontalnom položaju simbol je Božijeg mira u vaseljeni, a preko njega ukršteni kvadrat sveti je simbol Boije premudrosti, Božijeg uma i Božije kreativnosti. Riječ DIAS znači DUH, DISANJE, ŽIVOT, tj. BOG. Slovo A je prvi glas, prvo slovo i znaci AZ, tj. JESAM, BIVAM, POSTOJIM.



Stariji Od Dana, Bog Stvoritelj sa ukrštenim kvadratima i krugom u oreolu (freska Manastira Morača).



Sveti simbol Boga pod nogama sveštenika i članova SPC.

“Ah, čijem si se zaniijela,
tašta ljudska oholasti?
Sve što više stereš krila,
sve ćeš paka niže pasti!” (I. Gundulić, Osman)



O AUTORU



Petko Nikolić Viduša rođen je na Viduši kod Kaknja na dan Sv. Petke 27. (14.) oktobra 1951. godine. Osnovnu školu pohađao je u Modrinju, opština Kakanj, i u Perinom Hanu kod Zenice, a srednju u Zenici. Studirao u Sarajevu. Kao prosvetni radnik radio u zeničkim osnovnim školama. U Kanadi živi i radi od 1993. godine. Autor je knjige poezije “Nebeski glasonoša” objavljene 1990. godine u izdanju Književnog kluba “Studenac” u Tešnju, te knjige “Stećci, laž i bogumili” objavljene u izdanju Izdavačke kuće “Pešić i sinovi”, Beograd, 2014. godine.